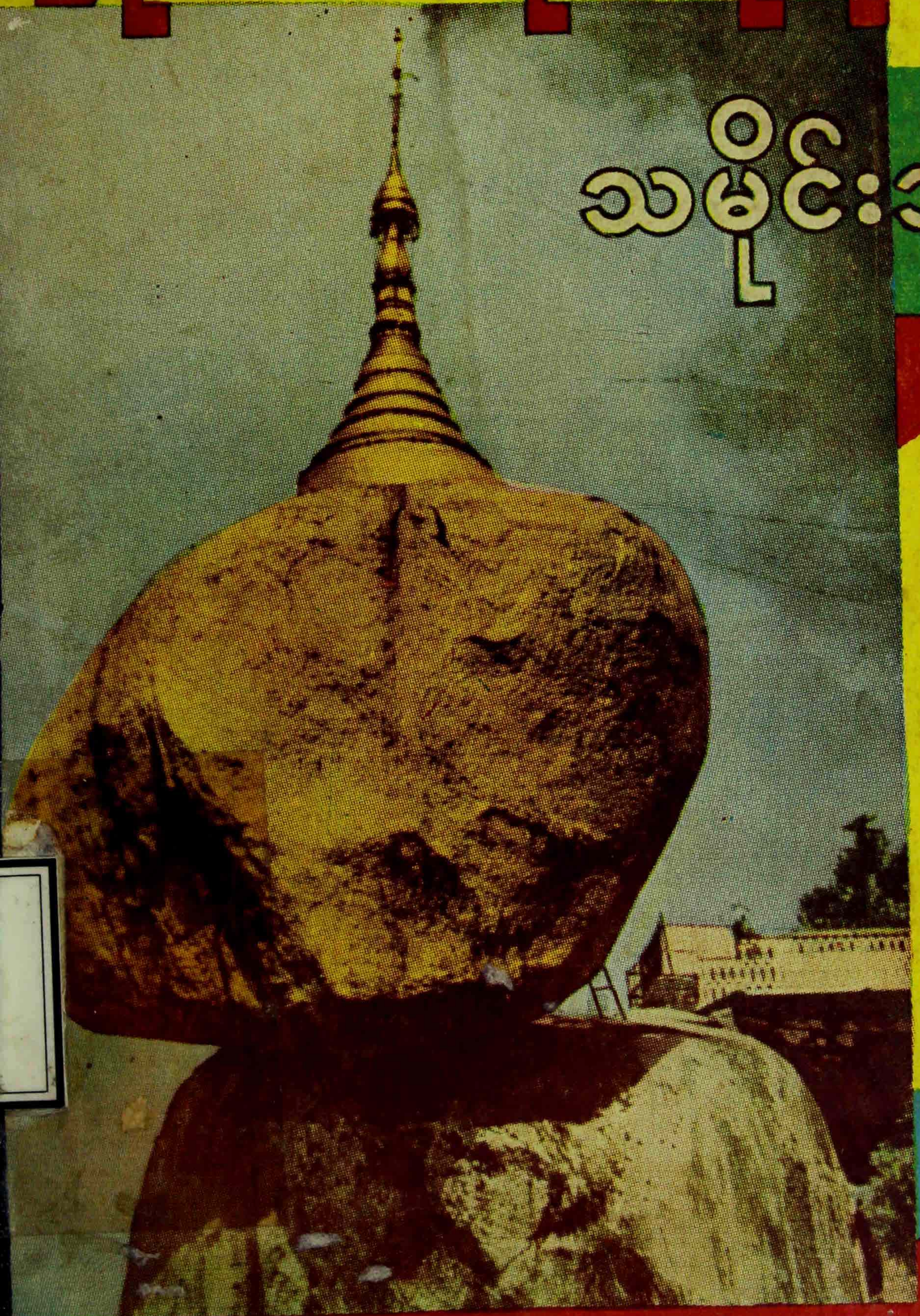

ပျံ့လွယ်ထီးရိုးဘာရာ

ဝင်း
သမိုင်းသစ်

ဦးဘဦး - မှတ်တမ်း

၅၄၃၆

၂၉၁-၂၅
အရ

လူမျိုးစု ချစ်ကြည်ရေးအတွက်
ခေတ်၏ခံယူချက်နှင့် လျော်ညီစွာ
ရေးသားပြုစုအပ်သော

ကျွန်ုပ်တို့၏အခြေခံကျမ်းဂန်

သမိုင်းသစ်

ဦးဘဦး ပြုစုသည်

စာအုပ်မူပိုင်ရှင်-ဦးဘဦး

(ကားယပ်နှိပ်ခွင့်မပြု)

၁၉၆၅-ခု၊ ဇူလိုင်လ-ပထမနှိပ်ခြင်း

အဘိုး

၅-၂၅၅

၁၈၇

ထုတ်ဝေသူ.....

ဦးဘိုးကြွယ် မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၁၅၃)
စန္ဒာဝင်းစာအုပ်တိုက်

ပုံနှိပ်သူ.....

ဦးဘိုးကြွယ် မှတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၂၄၃)
စန္ဒာဝင်းပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် ၂၂၊ ၁၅၇လမ်း၊
တာမွေ-ရန်ကင်းမြို့ - ဖုံး(၅၀၈၅၈)

မာတိကာ

ခေါင်းစဉ်

စာမျက်နှာအမှတ်

	နိဒါန်း	
	ပဏာမ	
	အမှာ	
(၁)	ဘုမ္မိ ရွှေရည် မင်းနေပြည်	
(၂)	သားတော်နှစ်ပါး တောထွက် သွား	၁၃
(၃)	နဂါးဥဘွား သတို့သား	၂၁
(၄)	တိဿရသေ့ တောင်ပြောင်းရွှေ့	၂၃
(၅)	အကုသိုလ်ဦးမှဆိုးကြီး	၂၅
(၆)	ရသေ့ကြီးထံ ဆည်းကပ်ပြန်	၂၆
(၇)	ဝိဇ္ဇာနဂါး ပေါင်းသင်းသွား	၂၈
(၈)	လှမ်းဘယ်ရာဖန် ကြုံလာပြန်	၃၂
(၉)	ကိတ္တိမသား တွေဖန်များ	၃၅
(၁၀)	ဥမ္မပေါက်ဘွား နဂါးနှယ်များ	၃၇
(၁၁)	ညီဘော်ဥဘွား ကွယ်လွန်သွား	၄၂
(၁၂)	ဥဘွားနေောင်တော် ရွှေနှန်းပျော်	၄၄
(၁၃)	ဂဗ္ဘမုတိ ရဟန္တာကြွရောက်လာ	၄၆
(၁၄)	ကျောင်းတော်ကြီးဝိဟာ ဆောက်လုပ်ခါ	၅၀
(၁၅)	ဘုရားရှင်တော် ကြွရောက်သော်	၅၃
(၁၆)	ဘုရားထံမှ ဆံတော်ရ	၅၈
(၁၇)	ခါတ်မြတ်ဆံခြည် စေတီတည်	၆၂
(၁၈)	စုတေခါနီး ရသေ့ကြီး	၆၃
(၁၉)	အံ့ဘွယ်ထီးထီး ကျောက်လုံးကြီး	၆၅

(၂၀)	စေတီတည်ဆဲ ပူဇော်ပွဲ	၆၉
(၂၁)	နတ်ဒေဝါအား အစောင့်ထား	၇၃
(၂၂)	နန်းကျင်ကိုကောက် မိဖုရားမြှောက်	၇၄
(၂၃)	တောင်ကြားအကွေ့ ကျားနှင့်တွေ့	၇၇
(၂၄)	ဘုရားနားရောက် အသက်ပျောက်	၇၉
(၂၅)	ဘုရားတပိုက် သိမှတ်ထိုက်	၈၀
(၂၆)	ဂူပေါင်းများမြှောင် ရသေ့တောင်	၈၁
(၂၇)	သားငှက်များမြှောင် မုဆိုးတောင်	၈၂
(၂၈)	တောင်နန်းမြိုင်ငူကျီးကန်းဂူ	၈၃
(၂၉)	အံ့ဘွယ်တည်ပြန် ကျောက်သမ္ဗာန်	၈၄
(၃၀)	စမ်းရေတွေ့စီး ရေမြှောင်ကြီး	။
(၃၁)	လေချိုအေးအေး စခန်းလေး	၈၅
(၃၂)	မြောက်ဘက်တောင် လွန်စုံလင်	၈၆
(၃၃)	နတ်ရေတိုင်းစုံ အဖုံဖုံ	၈၇
(၃၄)	ယင်ပြင်တော်ဝယ် သိစဘွယ်	၈၈
(၃၅)	နတ်ကုန်းစုံလင် ကုန်အစင်	၉၁
(၃၆)	အမြင့်ထွဋ်ခေါင် လုံးတင်တောင်	၉၂
(၃၇)	နဂါးပျော်ပိုက် တောင်ဇင်းကျိုက်	၁၀၀
(၃၈)	ဂမန်းစုံလင် ဇွဲကပင်	၁၀၂
(၃၉)	လိုအင်ပြည့်ဝ ကေလာသ	၁၀၄
	ဘုရားပင်	၁၀၆
	ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားရိုးရိုး	၁၀၇
	၈၀ မှတ် ရဟန္တာနှင့် စပ်ဆိုင်သမျှ သိကောင်း	
	စရာများ	၁၀၈
	ကျိုက်ထီးရိုးသမိုင်းနှင့်သက်ဆိုင်သမျှသက္ကရာဇ်	
	အထောက်အထားများ	၁၁၁
	ကျမ်းပြီးနိဂုံး	၁၁၂

နိဒါန်း

သုံးလူ့ထွက်ထွားသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဂဝမ္မတိရဟန္တာ
 ၏ လျှောက်ထား တောင်းပန်မှုကြောင့်၊ သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိ
 ခေါ်သထုံပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူစဉ် ဘုရင်တိဿ
 ဓမ္မ သီဟရာဇာမင်း၏ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော စံကျောင်း
 တော်ကြီး၌ ၇-ရက်တိုင်တိုင်သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ၍ မဇ္ဈိမ
 ဒေသသို့ ပြန်လည်ကြွသွားတော် မူခါနီးကာလဝယ်၊ ရသေ့
 များ၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်ကြောင့်၊ ဆံတော်ခါတ်
 မြတ်များကို ရသေ့များအား ပေးသနားတော်မူခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ရသေ့များအား ပေးသနားတော်မူခဲ့သော ဆံတော်
 ခါတ်မြတ်များတွင် ၃-ဆူသော ဆံတော်ခါတ်တို့သည် အလွန်
 တင့်တယ် တည်နေပုံ၊ ဆန်းကြယ်သည့်ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်
 ၏ ရသေ့ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဍာန်ရှိ ကျောက်လုံးကြီး အတွင်းတွင်
 ကိန်းဝပ်စံပါယ်လျက်ရှိသည်။ ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ် စံပါယ်တော်
 မူသည့် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်၏ သမိုင်းကို အများပြည်သူ
 ရဟန်းရှင်လူတို့အား ဗဟုသုတဘိုးပွားစေခြင်းအလို့ငှါ ကျိုက်
 ထီးရိုးသမိုင်းအမျိုးမျိုးမြို့သမိုင်း၊ ဗုဒ္ဓဝင်၊ မွန်ရာဇဝင်၊ စွယ်စုံကျမ်း
 သုတေသန ဆောင်းပါးများနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ကိုယ်တွေ့ ဗဟုသုတ
 များကို ထည့်သွင်းပြီးလျှင် ပါဠိမဘက် စကားပြေသက်သက်
 ဖြင့် ဤကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားသခိုင်းသစ်ကို ရေးသား အပ်ပါ
 သတည်း။

ဦးဘဦး
 စာရေးသွင်မူပိုင်

ပဏာမ

သုံးပါးရပ်သူ နတ်လူဗြဟ္မာ သတ္တဝါကို ခေမာသာခေါင်
နိဗ္ဗာန်သေသင်္ဂါ၊ ရှေ့တောင်မဂ္ဂင်၊ သဘောယဉ်နှင့်၊ ကယ်တင်
ဆောင်ယူ၊ ပို့တော်မူသည်၊ နတ်လူတို့ထိပ်ပန်း၊ ရဟန်းတို့ဆရာ၊
အစိန္တေယျာဟု၊ အနန္တဂုဏ်အင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို၎င်း။

သတ္တဝါလူနတ်၊ အထပ်ထပ်ကို လေးမြတ်ကြင်နာ၊ အဝိဇ္ဇာ
နှင့်၊ တဏှာသံယော၊ ကိလေတောမှ၊ ဆေးကြောသုတ်သင်၊ မြူ
မတင်အောင်၊ ရှောင်ကြဉ်ပေးတတ်၊ တရားမြတ်ကို၎င်း။

လောဘဒေါသ၊ မောဟကင်းကွာ၊ တဏှာကာမ၊ ကိလေ
သနှင့်၊ ရာဂအမိုက်၊ နှစ်ခြိုက်မပျော်၊ မမေ့လျော်ဘဲ၊ ရှင်တော်
ဟောကြား၊ မြတ်တရားကို၊ မှတ်သားကြည်ညို၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်၊
ရောက်ကြောင်းမှန်သည်၊ မြတ်မှန်ထေရ်ကျော်၊ သံဃာတော်တို့
ကို၎င်း။

အပြောကျယ်စွာ၊ သံသရာဝယ်၊ မာတာပီတ၊ မိနှင့်ဘတို့
ရေကြည်ကလလ၊ တည်ဦးစက၊ ချိုချဉ်ပူစပ်၊ ရှင်းရှင်းပြတ်အောင်
မပြတ်ယုယ၊ မိဘတို့မှာ၊ စိုးရိမ်စွာနှင့်၊ အစာဆိမ့်အေး၊ နို့ချို
ပေး၍၊ မွေးသည်မိခင်၊ ကျွေးဘရှင်ကို၎င်း။

နယနည်းနာ၊ အဖြာဖြာကို၊ လိမ္မာစေကြောင်း၊ မေတ္တာ
 လောင်း၍၊ မကောင်းကိုကြည့်၊ ကောင်းရာယှဉ်လျက်၊ နှုတ်မြက်
 သံချို၊ ဆုံးမဆိုသား၊ အဟိုများစွာ၊ သံသရာဝယ်၊ သုံးသွယ်
 သောကပ်၊ လေးရပ်အပါယ်၊ ရှစ်သွယ်ရပ်ပြစ်၊ ဆိုးညစ်ယုတ်မာ
 အဖြာဖြာကို၊ ခေမာဘုမ္မိ၊ ဘေးမရှိအောင်၊ နိဗ္ဗာန်သေင်သို့၊
 ရောက်အောင်ပြည့်န်၊ ဆရာမန်ကို၎င်း။

ရတနာသုံးပါး၊ မိဘများနှင့်၊ သင်ကြားဆရာ၊ ထွဋ်မြတ်
 စွာကို၊ သဒ္ဓါကပ်ဆည်း၊ ပူဆော်ပြီးမှ၊ ဤကျိုက်ထီးရိုးဘုရား၊
 သမိုင်းသစ်ကို၊ ရေးသားပေတော့အံ့သတည်း။

အ မှာ

သမိုင်း ဆိုသည်မှာ စေတီဘုရား၏အကြောင်းကို ဖြစ်စေ မြို့ရွာနိုင်ငံ၊ လူမျိုးဘာသာ စာပေတို့၏ အကြောင်းများကို ဖြစ်စေ၊ ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့်တကွ ယခုမျက်မှောက်တွေ့ကြုံ နေပုံ များကို ယင်းရှားသိရှိမှတ်သား လောက်အောင် ဖွဲ့ဆိုရေးသား ထားသော ကျမ်းစာတစောင်ကို ခေါ်ပါသည်။

ဘုရားသမိုင်းအမျိုးမျိုး ရှိကြသည့်အနက် ယခုရေးသားမည့် ကျိက်ထီးရိုး သမိုင်းသစ်သည် ဘုရားတည်သော သာသနာနှစ် ၁၂၃ ခုနှစ် မှရေတုက်သော် နှစ်ပေါင်း ၂၃၇၇ နှစ်ကြာခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကာလ ကြာခဲ့သည့်အလျောက် ထိုကျိက်ထီးရိုး သမိုင်းသည်လည်း မူအမျိုးမျိုးကွဲလျက်ရှိသည်။ ကျိက်ထီးရိုးစေတီ တော် တည်ရှိရာအရပ်သည် ရှေးအခါက မွန်မင်းတို့နေထိုင်ရာ အရပ်တွင် တည်ရှိကျရောက်နေသဖြင့် သမိုင်းစာစောင် သမိုင်း ကျမ်းတို့ကို မွန်ဘာသာဖြင့် ရေးသားကြကုန်၏။ ထိုမွန်မင်းတို့ တိုင်းပြည်သည်လည်းကာလကြာမြင့်စွာ အေးချမ်းသာယာခြင်း တည်ငြိမ်မှု မရှိခြင်းတို့ကြောင့် မွန်စာပေအမျိုးမျိုးတို့သည်လည်း ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။ သထုံ ရာဇဝင်၌ တိဿရသေ နှင့် သီဟရသေ တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ ဆံတော်များ ရသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဦးရွှေနော်ရေး သမိုင်းတစောင်တွင် ဗုဒ္ဓညာဏ သေ က ကျိက်ထီးရိုးဘုရားကို တည်သည်ဟုဆိုလေသည်။

သမိုင်းတစောင်၌ ဂဝမ္ပတိရဟန္တာသည် ဘခင်တော်ခဲဘူးသည့် သီဟရသေ နှင့် ဦးရိုးတော် တိဿရသေ တို့ထံသို့ ကြွရောက်

လာပြီး မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရာမှအစ မြတ်စွာဘုရား သထုံသို့ ကြွရောက်လာပုံကို ရေးသားထားသည်။

မှန်ရာဇဝင် တစောင်၌ ဂဝမ္ပတိ ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည်၊ မိတ္ထီလာပြည်မှ မိခင်ကွယ်လွန်ပြီးလျှင် ရာမညတိုင်း သထုံပြည် တွင် လူဖြစ်၍ ထိုမိခင်ဟောင်းအား တွေ့လိုသဖြင့် သထုံသို့ကြွ လာသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။

သထုံသို့ ကြွရောက်လာရာလည်း သံဃာတော် ငါးရာနှင့် ကြွ ရောက်လာသည်ဟု ရာဇဝင်ကဆိုသော်လည်း သာသနာ့လက်ခံရ ကျမ်း၌ သံဃာတော်နှစ်သောင်းနှင့် ကြွရောက်လာသည်ဟု ဆို လေသည်။

တဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သထုံပြည်သို့ ရှစ်ဝါမြောက် သက္ကရာဇ် ၁၁၁-ခုနှစ်တွင် ကြွရောက်သည်ဟု အဆိုရှိရာ သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ သော ဘုရားရှင်သည်ရှစ်ဝါမြောက် သံသုမာဂီရီပြည်တွင် ဝါဆို သော သက္ကရာဇ် ၁၁၀-ခုနှစ်သာ ဖြစ်သင့်သည်။

ဤသို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံဖြစ်ပေါ်နေသော ကျိုက်ထီးရိုးသမိုင်း ကို အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်နိုင်ရန်အကြောင်းများကို ဆက်စပ်၍ မျက် မှောက်ခေတ်သမိုင်းကို ပူးတွဲပြီး ရေးသားရပေသည်။

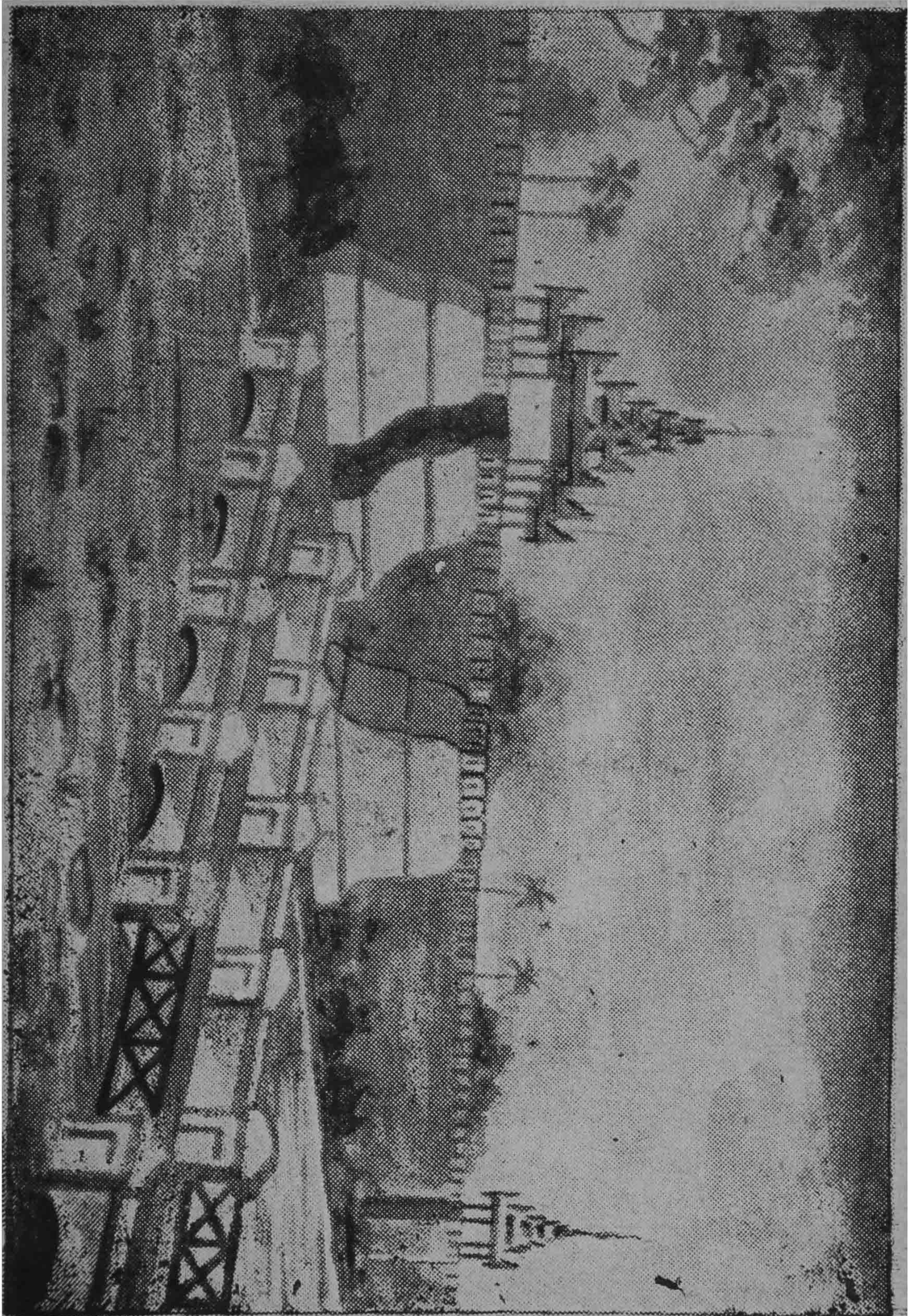
သို့အတွက် သူတမျိုး ငါတဖုံ ငြင်းခုံမပြောကြားဘဲ ကိုယ် ပိုင်အသိဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားဝေဖန်၍ မှန်သည်ထင်သော စာသား များကိုသာ စွဲမြဲမှတ်သားထားရန် တိုက်တွန်းရင်း စာရှုသူ အပေါင်းရောဂါခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းပါစေဟု ဆုတောင်းအပ်ပါ သတည်း။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား သမိုင်းသစ်

(၁) ဘုမ္မိရွှေရည် မင်းနေပြည်

မဇ္ဈိမဒေသ၌ သုံးလူ့ထွဋ်ထား အရှင်ဂေါတမ မြတ်စွာ၊ ဘုရားသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ထင်ရှားဖြစ်ပွင့်တော်မူခါနီးကာလဝယ်၊ ယခုအခါ သထုံဟုခေါ်သော မြို့၏တည်ရာဌာနအနီး၌ သုဘိန္ဒ နဂရဟုအမည်တွင်သော မင်းနေပြည်တော်မြို့ကြီးတမြို့သည် ထင်ရှားတည်ရှိလေ၏။

ထို သုဘိန္ဒ နဂရရာဌာနမှ မင်းနေပြည်တော်ကြီးတွင် တိဿဓမ္မမင်းကြီးသည် သီရိကပ္ပိအမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးကို အဂ္ဂမဟေသီ တောင်ညာထားကာ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါး သင်္ဂဟတရားလေးပါး အပရိဟာနိရ တရားခုနစ်ပါး၊ နာယကဂုဏ်၊ ခြောက်ပါး အစရှိသော မင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့၏ ကျင့်စဉ်ဖြင့် တရားနှင့်အညီ မင်းပြုလေသဖြင့် ထိုမင်း နေပြည်တော်ကြီး အတွင်း၌ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်လယ်လုပ် လက်ခစား နေ့စား မြို့အုပ် မြို့ချုပ်ရှေ့ နေရှေ့ ရပ် အမတ်စစ်သူကြီးအသီးသီးဖြင့် ကြက်ပျံမကျ အလွန်တင့်တယ်၊ ခန့်ညားစည်ကား သာယာလှပေသတည်း။

သုတ္တံ နဂရမင်းနေပြည်တော်

ထိုတိဿဓမ္မမင်းနှင့် သီရိကပ္ပိမင်းမိဖုရားတို့တွင် သားတော် နှစ်ပါးဘွားမြင်ရာ သားတော်အကြီးသည် ခမည်းတော်တိဿ ဓမ္မမင်းနှင့် မျက်နှာသဏ္ဍာန်ကိုယ်ဟန်လုံးစုံ တူကုန်သည် ဖြစ်၍ မိမိ၏ အမည်ရင်းအတိုင်း တိဿဓမ္မဟု မှည့်ခေါ်လေ၏။ သား တော်အငယ်မှာကား ခြေဘဝါး နှစ်ဘက်လုံး၌ ခြင်္သေ့ ရုပ်အစုံ ပါလာသဖြင့် သီဟရာဇာဟု အမည်မှည့်လေ၏။

ထိုမင်းသားညီနောင် နှစ်ပါးတို့သည် ဟဦးကိုတဦး အလွန် ချစ်ခင်ပြီး မင်းသားတို့၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာအဆောင်အယောင် များဖြင့်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ နောင်တော်တိဿဓမ္မ မင်းသားသည် အသက် ၂၂-နှစ်ညီတော် သီဟရာဇာ မင်းသားသည်အသက် ၂၀ နှစ် အရွယ်သို့ရောက်လာသောအခါ နောင်တော် တိဿဓမ္မ မင်းသားသည် ဘဝပါရမီကံရင့်သန်သောစိတ်ခံကြောင့် ဤသို့ သံဝေဂဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

တလောကလုံးရှိ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ပုပုရွရွ သတ္တဝါမှန်သမျှ တို့သည် အလွန်စက်ဆုပ် ရှုံ့ရှုံ့ဘွယ်ကောင်း၍ ကျဉ်းကျပ် လှ သော အစာသစ်အိမ်နှင့် အစာဟောင်းအိမ်နှစ်ခု အကြားတွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ရခြင်း၊ ထိုနောက်တဖန်ဘွားမြင် ပြန်လည်း တိုတောင်းလှသော လူသက်တန်းတွင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး တို့နှင့် တွေ့ကြုံပြီးသေရခြင်း၊ နောက်တဖန် ဘဝသစ်ကိုရပြန်လျှင် လည်း ဤကဲ့သို့ပင် အစအဆုံးမမြင်နိုင်သော သံသရာတွင် ကျင် လည်ရမည့်အရေးကို တွေးတောကြောက်ရွံ့ခါ ဘဝ၏ လွတ် မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရနိုင်ရန် တော ထွက်ပြီး ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာတရားများကို

အားထုတ်မှသင့်တော်မည်ဟု ကြံစည်တွေးတောနေစဉ် ညီတော်
 နှင့် တွေ့ဆုံမိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သံသရာဘေးကြောင့်
 ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို အလို့မရှိပါ။ တောထွက်ပြီး ရသေ့ ရဟန်းပြု
 ၍ နေတော့မည် ညီတော်သာ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကို
 စောင့်ရှောက်ခါ ထီးနန်းစိုးစံရစ်လေတော့ဟု ပြောဆိုလေလျှင်
 ညီတော်လည်း ဘဝပါရမီက ရင့်သန်သည့်ပြင် နှစ်ဦးတည်းသာ
 ရှိပြီးအလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာသောညီနောင်များ ဖြစ်သောကြောင့်
 နောင်တော် တောထွက်ပြီးရသေ့ ရဟန်းပြုလျှင် ညီတော်လည်း
 နောင်တော်နှင့်အတူ တောထွက်၍ရသေ့ ရဟန်းပြုမည် ထီးနန်း
 စည်းစိမ်ကို အလို့မရှိကြောင်းကိုနောင်တော်အားပြောပြလေ၏။

ထိုနောက်မင်းသားညီနောင် နှစ်ပါးတို့သည် တောထွက်ရန်
 အရေးကို တွေးတော တိုင်ပင် ညီညွတ်ကြလျက် ခမည်းတော်
 မယ်တော်တို့ထံ လျှောက်ထားခွင့်ပန်အချိန်အခါကို စောင့်မျှော်
 ကာနေလေ၏။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ - မည်ရှိသညာ၊
 တိဿဓမ္မ - သီရိကပ္ပ၊
 သားတော်နှစ်ပါး - ထွန်းကားလေတာ၊
 အိမ်ရှေ့မင်း - အပ်နှင်းလေတော့ရာ။

(၂) သားတော်နှစ်ပါးတောထွက်သွား

တိဿဓမ္မမင်းကြီးနှင့်သီရိကပ္ပ၊ မိဖုရားကြီးတို့သည် အသက် အရှယ် အတော်အသင့်ကြီးရင့် လာသည်ကတကြောင်း သား တော်များအား ထီးနန်းစည်းစိမ်၊ အိမ်ရှေ့မင်း စည်းစိမ်တို့ ဖြင့် နေထိုင်သည်ကို မြင်လိုသည်ကတဖို့ မင်းမိဖုရား နှစ်ပါး လုံးပင် ဥပုသ်ဆောင်ဝင်ပြီးတရားအားထုတ်လိုသည်က တမျိုးတို့ ကြောင့် သားတော်ကြီး တိဿဓမ္မမင်းသားကို ထီးမွေနှန်းမွေ ပေးအပ်ပြီး သားတော်အငယ်သီဟရာဇာမင်းသားကို အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာအရာ အပ်နှင်းရန် မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးတို့တိုင်ပင်ပြီးလျှင် တချိန်တွင် သားတော်နှစ်ပါးအား ခေါ်တော်မူ၍ ထီးနန်း နှင့် အိမ်ရှေ့အရာကို အပ်နှင်းပေးသနားတော်မူလေ၏။

မင်းသားညီနောင် နှစ်ပါးတို့လည်း မိမိတို့၏အကြံအစည် အတိုင်း ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့်အိမ်ရှေ့မင်း၏ စည်းစိမ်တို့ကို အလို မရှိ တောထွက်၍ရသေ့ ရဟန်းပြုလိုကြောင်းကို လျှောက်ထား ခွင့်ပန်ကြလေ၏။

မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည်အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသောသား တော်များဖြစ်သည့်ပြင် တောတောင်၏ ဘေးအန္တရာယ် သားရဲ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘေးအန္တရာယ် အစားအစာ ခေါင်းပါးမှုဘေး အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ကြုံရမည်ကို စိုးရိမ်တော်မူလှသဖြင့် တောထွက် ဘို့အရေးကို ခွင့်မပေးဘဲနေလေ၏။

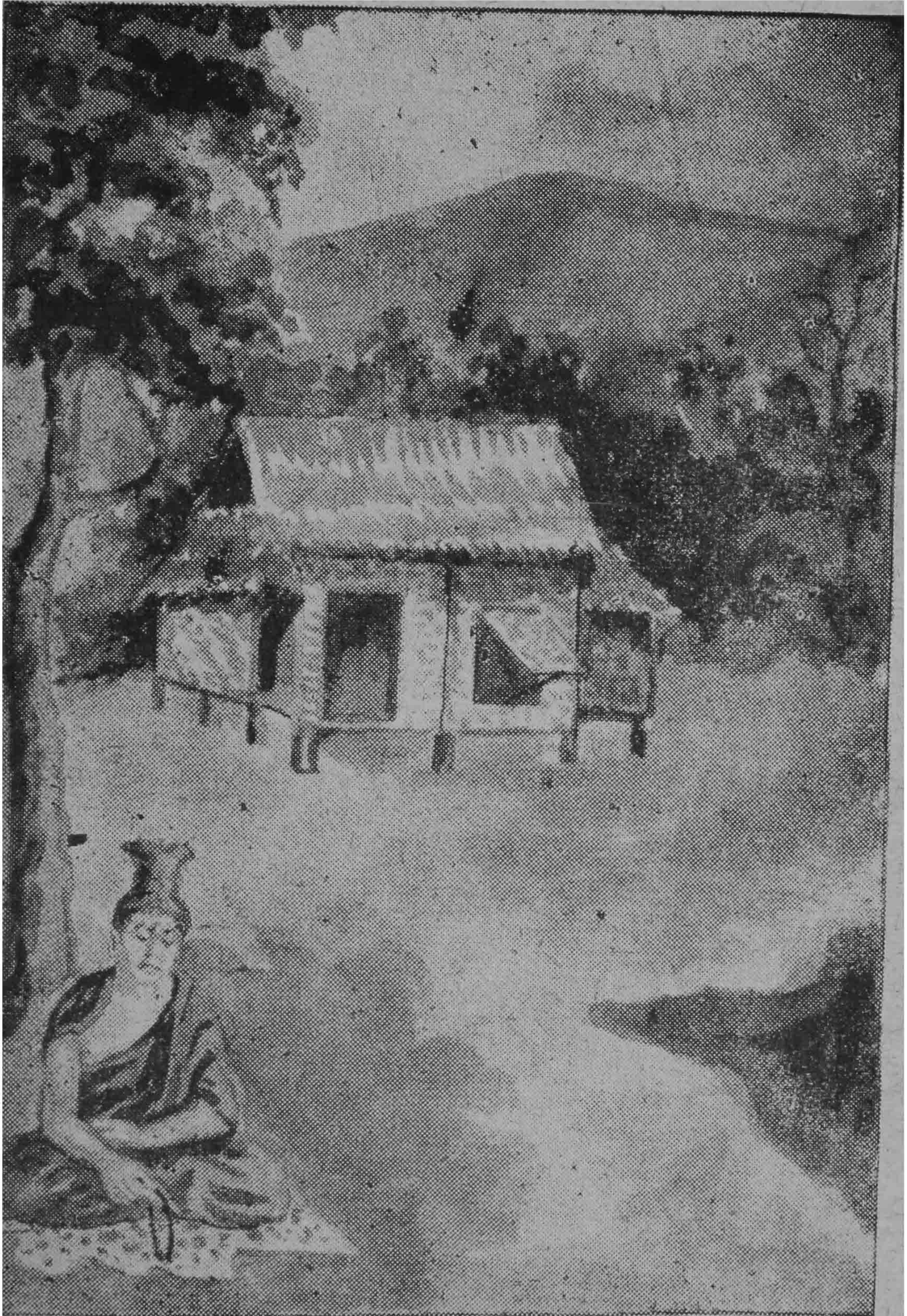
ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ထံမှတောထွက်ရန်ခွင့်မရလေလျှင် မင်းသားညီနောင် နှစ်ပါးတို့သည် စိတ်မချမ်းမသာ သောက

ရောက်ခါ တမိုင်မိုင်တတွေ့တွေ့ နှင့် နေခဲ့ကြရာ ပွဲတော်ကိုပင် မတည်နိုင်တော့သောအခြေသို့ ရောက်လတ်သော် အဟာရဓါတ် ကို အမှီပြု၍ဖြစ်တည်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် တနေ့တခြား အသားအရေ ပါးခါ အရိုးပေါ်အရေတင် မတ်တတ်က လဲမလောက် ပိန်ကြုံချိနဲ့လာလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မင်းမိဖုရား နှစ်ပါးတို့ မြင်တွေ့လေသော် သားတော်နှစ်ပါးသည်တောထွက်ဘို့အရေးခွင့်မပေးလျှင်မကြာမီ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတော့မည်၊ တောထွက်ဘို့အရေးခွင့်ပေးလိုက်လျှင်တခါတရံသတိရအောက်မေ့လွှမ်းဆုတ်ခဲ့သော် တောသို့လိုက်၍ တွေ့မြင်ဖူးမျှော်လျှင် အသက်ရှင်လျက်နှင့်ပင် တွေ့နိုင်ချေမည်ကိုတေးတောခါ သားတော်နှစ်ပါးအား တောထွက် ရသေ့ ရဟန်းပြုရန်ခွင့်ပေးတော်မူလေ၏။

မင်းသားညီနောင်နှစ်ပါးတို့လည်း ခမည်းတော် မယ်တော် တို့ထံမှ တောထွက်၍ရသေ့ ရဟန်းပြုရန် အခွင့်ရလေလျှင် မိမိတို့ ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းခါ အစာအဟာရများကို သုံးဆောင်မှီဝဲကြသဖြင့် ပိန်ကြုံနေသော ခန္ဓာကိုယ်သည် နဂိုရံပြကတေ့အတိုင်း တင့်တယ်သောအဆင်း အရောင်တို့ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။

ထိုနောက် မင်းသားညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် ရသေ့ တို့၏ အသုံးအဆောင် အဝတ်အထည်၊ ဆေးဝါးအစရှိသည်တို့ကို ရှာဖွေစုဆောင်း၍ ပြည့်စုံသောအခါ ခမည်းတော် မယ်တော် တို့ကို ရှိသေ့စွာကန်တော့၍ သုဘိန္ဒ နဂရ နေပြည်တော်၏ တောင်တံခါးမှထွက်ပြီးလျှင် ယခုအခါ ဇင်းကျိက်တောင်ဟု အမည်

တိဿရသေ , ဇင်းကျိုက်တောင်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူပုံ

တောင်သော သထုံမြို့၏ တောင်ဘက် ၃၅-မိုင်အကွာတွင်ရှိသော ပေ ၃၀၀၀-ကျော်မြင့်သည့် ဂစ္ဆင်ရီတောင်သို့ ကြွသွားလေ၏။ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းမွန်၍ ရေကောင်းရေသန့်ရနိုင်ပြီးလျှင် သစ်သီးကြီးငယ် များ ပေါများသော သင့်လျော်သည့်နေရာတခုကို ရွေးချယ်ပြီး နောက် ကျောင်းသစ်မီးငယ် တဆောင်ကို ဆောက်လုပ်ခါ ရသေ့ အသွင်ဝတ်ဆင်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာတရားများကို အားထုတ်သီတင်းသုံးနေကြလေ၏။

ထိုသို့ သီတင်းသုံးနေကြစဉ် အလွန်နက်သော တောတောင် အတွင်း ညီနောင်နှစ်ပါးတည်းသာရှိခြင်း၊ မင်းသားဘဝ က တည်းက အလွန်ချစ်ခင်သော ညီနောင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စကား ပြောဆိုနေခြင်း၊ တရားနှင့် စပ်ဆိုင်သောစကားများကို ဆွေး နွေးတိုင်ပင် ပြောဆိုနေခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်ပြီး နှစ် ပေါင်း အတော်ကြာသော်လည်း တရားထူးမရနိုင်ရှိလေလျှင် နောင်တော် တိဿဒုသေ့ သည် ဤသို့အကြံရှိလေ၏။

ငါတို့ညီနောင်သည် အတူတကွနေထိုင်ပြီး စကားပြောခါ အချိန်ကုန်နေလျှင် တရားထူးကိုရနိုင်မည်မဟုတ် တဦးစီ သီးခြား နေထိုင်ခါ တရားအားထုတ်မှ သင့်တော်မည် အရေးအကြောင်း ကိစ္စတစုံတရာပေါ်ပေါက်က မီးဖြင့် အချက်ပြစတမ်းဟု ပြော ဆိုတိုင်ပင်ညီညွတ်ကြပြီးလျှင် ညီတော် သီဟရသေ့သည် ယခု အခါ ဇွဲကပင်တောင်ဟု အမည်တွင်သော ဇင်းကျိုက်တောင်

၏ အရှေ့ဘက် မိုင် ၃၀-ခန့်အကွာ သံလွင်မြစ်ခြားလျက် ပေ
၁၇၀၀- ကျော်မြင့်သည့် ဗန္ဓုဂီရိတောင်သို့ ကြွရောက်ခါ
ကျောင်းငယ်တဆောင်ဖြင့် သီးခြားနေထိုင် သီတင်းသုံးလေ၏။

ဤကဲ့သို့ သီးခြားနေထိုင်ခါ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာတရားကို
ကြိုးစားအားထုတ်ရာ မကြာမီ ရသေ့ညီနောင် နှစ်ပါးသည်
လောကီစျားန်ကို ရကြလေ၏။

ဂစ္ဆဂီရိတောင်တွင် နေထိုင်သီတင်းသုံးသော နောင်တော်
ရသေ့သည် မင်းသား၏အမည်အတိုင်း တိဿရသေ့ဟု အမည်
တွင်၍ ဗန္ဓုဂီရိတောင်တွင် နေထိုင်သီတင်းသုံးသော ညီတော်
ရသေ့သည် မင်းသား၏အမည်အတိုင်း သီဟရသေ့ဟု အမည်
တွင်လေ၏။

တိဿဓမ္မ-သီဟရာဇာ၊
ရွှေပြည်ကြွင်း-ထီးနန်းပယ်ခွာ၊
တောတောင်အတွင်း-ချဉ်းနင်းဝင်လာ၊
ကမ္မဋ္ဌာန်း-မဂ်လမ်းရှာလေရာ။

သီဟရသေ့၊ ဇွဲကပင်တောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူပုံ

(၃) နဂါးဥဘွား သတို့သား

ဇင်းကျိုက်တောင်တွင် နေထိုင်သီတင်းသုံးသော နောင်တော် တိဿရသေ့သည် တနေ့သောအခါ တောင်ခြေသို့ ဆင်းပြီလျှင် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တလျှောက်သို့ သစ်သီးဝလံရှာဖွေရာ ကမ်းစပ် တနေရာတွင် ရှုချင်ဘွယ်ရာ လှန်စွာထူးဆန်းသော ဥကြီးနှစ်လုံး ကိုတွေ့သဖြင့် မိမိ၏ကျောင်းသခမ်းသို့ ယူဆောင်ပြီးလျှင် ကောင်း မှန်လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းစောင့်ရှောက်ထားလေ၏။

ထိုဥကြီးနှစ်လုံးကို ရရှိပြီး ရက်များမကြာမီ ဇွဲကပင်တောင်မှ ညီတော် ရသေ့လည်း နောင်တော်ထံ အလည်အပတ်အဖူး အမျှော်ရောက်ရှိလာရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ မိမိရရှိခဲ့သော ဥကြီး နှစ်လုံးကို ထုတ်၍ပြသေ၏။ ထိုဥနှစ်လုံးသည် နဂါးမနှင့် ဝိဇ္ဇာထိုရံ တွေ့ဆုံပေါင်းဖေ၍ ရသေ့ သန္ဓေကို နဂါးမစွန့်ပစ်ခဲ့သော ဥကြီးများဖြစ်ရာ၏ဟု တွေးတောပြီးလျှင် တလုံးစီသိမ်းဆည်း ထားရန် သဘောတူ၍ ညီတော် သီဟရသေ့အား ဥတလုံးကို ပေးလေ၏။

ညီတော်ရသေ့လည်း ဥတလုံးကို ယူဆောင်၍ ဇွဲကပင် တောင်သို့ ပြန်ကြွသွားပြီးလျှင် ရောက်သောအခါ ကောင်းမှန် စွာ စောင့်ရှောက်သိမ်းဆည်းထားလေ၏။ ဥကြီးများကို စောင့် ရှောက်သိမ်းဆည်းထားရာမှ ကလအထက်ကြွသဖြင့်သောအခါ နောင်တော် တိဿရသေ့ကြီး စောင့်ရှောက် သိမ်းဆည်းထား

၅၄၃၆

သောဥမ္မ ရှုချင်စဘွယ် 'တင့်တယ်လှပသော ယောကျ်ားကလေး ပေါက်ဘွားလာလေ၏။ တချိန်တည်းမှာပင် ဇွဲကပင်တောင်တွင် နေထိုင်သီတင်းသုံးသော ညီတော်ရသေ့ ဥမ္မလည်း ယောကျ်ားကလေးပေါက်ဘွားလာလေ၏။

ထိုဥဘွားကလေးများသည် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လွန်စွာတူညီကြကုန်၏။ ရသေ့ညီနောင်တို့လည်း ဘဝကံပါရမီကြောင့် ရအပ်သော သားကလေးများကို သံယောဇဉ်ငြိတယ်ခါ လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးသည်ဖြစ်၍ ကလေးများ၏ အသက်ရှင်နိုင်ရေးကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးထားကြလေ၏။

ပင်လယ်ကမ်းမှ-တွေ့ရဥမ္မာ၊
သတို့သားများ-ပေါက်ဘွားလာရာ၊
တကိုယ်တယောက်-စောင့်ရှောက်ခါသာ၊
ရှေးဘဝ-မွေးရကံဆုံလာ။

(၄) တိဿရသေ့ တောင်ပြောင်းရွှေ့

ဇင်းကျိုက်တောင်၌ နောင်တော် တိဿရသေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၍ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသောအခါ ထိုတောင်ရိုး တလျှောက်တွင်ရှိသော ရွာအသီးသီးမှ လူတို့သည် ရသေ့ကြီး၏ သီလသိက္ခာ သမာဓိ ဂုဏ်တို့ကို ကြည်ညိုလေးစားလာကြသဖြင့် လာရောက်ဆည်းကပ်ကြသည်မှာ တနေ့ထက်တနေ့ များပြားလာ လေသော် ရသေ့ကြီးသည် တရားအားထုတ်ရန်ပင် အချိန်မရ ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါတိဿ ရသေ့ကြီးသည်ဤအရပ်ကားလူသူအရောက် အပေါက် အတက်အဆင်း များလှသည်၊ တရားအားထုတ်ရန် အချိန်မရ၊ အခြားသင့်လျော်သော နေရာတစ်ခုခုရှာဖွေဦးမှ ဖြစ် ချေမည်ဟု အကြံရပြီးလျှင် သထုံမြို့၏ မြောက်ဘက် ယခု ကျိုက်ထီးရိုးစေတီရှိရာတောင်သို့ ရောက်ရှိလာရာ လူသူကင်းဝေး ပြီးဆိတ်ငြိမ်သည့်ပြင် တောကြီးတောင်ကြီး မြောင်ကြီးထွေထွေ စမ်းရေတွေပေါများ၍ အေးချမ်းသာယာသောနေရာကိုတွေ့မြင် လျှင် အလွန်သဘောကျ နှစ်ဆက်ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခါ ဇင်း ကျိုက်တောင်မှ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်မြောက်ဘက်ရှိမုဆိုးတောင် သို့ မိမိမွေးထားသော ဥဘွားသားငယ်နှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့ သီ တင်းသုံးနေထိုင်လေ၏။

ဤသို့ တိဿရသေ့ကြီး မုဆိုးတောင်သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်
လျှင် ညီတော်သီဟရသေ့သည် ဇင်းကျိုက်တောင်နှင့်ဇွဲကပင်
တောင်တို့၌ တလှည့်စီနေထိုင်သီတင်းသုံးလေ၏။

တိဿရသေ့၊ ပျော်မေ့ဒေသာ၊
ဒါယကာများ၊ ဝတ်တူးလာရာ၊
တရားအားထုတ်၊ မလုပ်ရပါ၊
နေရာကောင်း၊ ရွှေ့ပြောင်းလေတော့ရှာ။

(၅) အကုသိုလ်မိုး မုဆိုးကြီး

ယခုအခါကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်တည်ရှိသော တောင်မှ အရှေ့မြောက်ဘက် ၃-၅ လုံးခန့်အကွာတွင်ရှိသော မုဆိုးတောင်သည် ရှေးအခါက မုဆိုးကြီးတယောက်ထိုင်နေသည်ကိုအစွဲပြု၍ မုဆိုးတောင်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုမုဆိုးသည် မိမိနေထိုင်သော တောင်တဝိုက်ရှိ တောင်ရိုးတောင်စွယ်ရှိမြောင် အသွယ်သွယ်တို့တွင် လှည့်ပတ်သွားလာလျက်သားငှက်အမျိုးမျိုးတို့ကို လိုက်လံပြစ်ခတ်ပြီးလျှင် ရသောအသားများကို တောင်ရိုးတောင်ခြေရှိရွာများသို့ သွားရောက်လိုက်လံရောင်းချ၍ အသက်မွေးလျက် နေထိုင်လေ၏။

ဤသို့အားဖြင့် တနေ့မပြတ်လိုက်လံပြစ်ခတ်နေခဲ့ရာတွင် တနေ့သော် သမင်မတကောင်ကို များဖြင့် ပြစ်ခတ်လိုက်ရာ များဆိတ်သင့်ပြီး မုဆိုးအနီး၌ပင် မျက်စိမျက်ဆံ ချာချာလည်လျက် လူးလှိမ့်ကန်ကျောက်ခါ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ဝေဒနာခံစားပြီး သေရှာသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် အလွန်ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂဖြစ်သဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကိုင်ဆောင်သုံးစွဲခဲ့သော လေးများတို့ကို စွန့်ပစ်၍ တိဿရသေကြီးထံသို့ သွားရောက်ခါ အကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီးလျှင် ဘိုးသူတော်အဝတ်ဖြင့်သီတင်းသီလဆောက်တည်လျက်နေလေ၏။

အကုသိုလ်မိုး၊ မုဆိုးကြီးမှာ၊
 တောခြုံကိုတိုး၊ သားမျိုးကိုရှာ၊
 သမင်ငယ်အား၊ ပစ်ထားဒဏ်ရာ၊
 အသဲထိတ်၊ စွဲစိတ်သံဝေဂါ။

(၆) ရသေ့ကြီးထံ ဆည်းကပ်ပြန်

တိဿရသေ့ကြီး မုဆိုးတောင်သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်၍ ကာလအတော်ကြာသောအခါ၊ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်အနီး တောင်ပေါ် တောင်းရိုးဘဝလျှောက်တို့တွင် နေထိုင်ကြသောတိုင်းရင်းသား ကရင်အမျိုးသားတို့၏ ရွာပေါင်း ၃၀ကျော်ကိုအုပ်ချုပ်ရသောကရင်အမျိုးသား စော်ကဲကြီးဘိုးကော်လွတ်နှင့် ဇနီးနန်းကြာဟဲတို့သည် ယခုကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်တည်ရှိရာ တောင်၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ၄-မိုင်ခန့် အကွာတွင် တည်ရှိသော မဲသနရွာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ရိုးရာအလိုက် ပစ္စည်း ဥစ္စာပေါများကြွယ်ဝပြီးလျှင် သြဇာအာဏာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့လည်း တိဿရသေ့ကြီးထံသို့ လာရောက်ဆည်းကပ်ကြရာလွန်စွာကြည်ညိုသုသဖြင့် ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာခံယူခါ မကြာမကြာလာရောက်၍ တရားဓမ္မကိုနာယူကြကုန်၏။

ဝိဇ္ဇာထိုရ်နှင့်နဂါးမတို့၏ ဥမှ မွေးဘွားခဲ့သော သတို့သားငယ်သည် ရသေ့ကြီး၏ယုယပိုက်ထွေး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ချမ်းသာစွာဖြင့် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရာ ရှုချင်ဘွယ်ရာ အလွန်တင့်တယ်သော ကိုယ်သားကိုယ်နေ အရေအသားတို့သည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်လာကုန်၏။ ထိုဥဘွားသတို့သားကို

ကြိမ်ဖန်များစွာတွေ့မြင်နေရသော ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာ
 ဟံတို့သည် သားသွီးမထွန်းကားသည့်အလျောက် သားအမှတ်
 ဖြင့်မွေးမြူရန် တောင်းဆို လျှောက်ထားကြသော်လည်းငယ်စဉ်
 ကတည်းက ကျေးမွေးစောင့်ရှောက်လာရသည့်အတွက် သံယော
 ဇဉ်ငြိတယ်ခါမည်သူကိုမျှ မပေးနိုင်ဟုမိန့်တော်မူလေ၏။

တိဿ ရသေ့ကြီးလည်း ဥဘွားသတို့သားငယ်သည် ဝိဇ္ဇာ
 ထိုရ်နှင့်နဂါးမတို့၏ သားအမှန်ဖြစ်မည်ဟု တွေးတောခါ နဂါ
 ဝိဇ္ဇာဟု အမည်မည့်လေ၏။

တိဿရသေ့၊ ပျော်မွေ့နေရာ၊
 ကရင်အများ၊ ရောက်သွားခါခါ၊
 ပစ္စည်းလေးပါး၊ လှူငြားပြန်ပါ၊
 တရားပြု၊ မိန့်ဟသဂစ္ဆာ။

(၇) ဝိဇ္ဇာနဂါး ပေါင်းသင်းသွား

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်တည်ရှိရာ တောင်ရိုးတလျှောက်တို့၌ ဆေးပင် ဝါးပင်နှင့် ဂမုန်းပင်များလွန်စွာ ပေါများသည့်အလျောက် ထိုဆေးပင် ဝါးပင်များကိုလှည့်ပတ်ရှာဖွေသော ဝိဇ္ဇာထိုရ်လုလင်တဦးသည် တိဿရသေ့ကြီးနေထိုင်သီတင်းသုံးသော ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ ရသေ့ကြီးလည်း စရိုက်နှင့်လျော်ညီစွာ သင့်လျော်သော တရားဓမ္မများကို ဟောကြားရာ လွန်စွာကြည်ညိုလှသည်ဖြစ်၍ အခြားအရပ်သို့ မသွားတော့ဘဲ မိမိနှင့် သင့်လျော်သည့် လေမိုးလုံခြုံသောကျိုက်ထီးရိုး စေတီရှိရာတောင်၏ မြောက်ဘက် ၂ ဖါလုံခန့်အကွာတွင် ရှိသော ကျီးကန်းဂူ သို့မဟုတ် ကျီးပါးစပ်ဂူတွင် မိမိ၏ ဆေးဝါးအလုပ်များကိုပြုလုပ်ခါနေထိုင်လေ၏။

တိဿ ရသေ့ကြီးနှင့် ဝိဇ္ဇာထိုရ် လုလင်တို့ မုဆိုးတောင်နှင့် ကျီးကန်းဂူတို့တွင် အသီးသီးနေထိုင်ကြစဉ်၊ တလင်သေပြီးလျှင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည့် အစဉ်အလာမရှိသော ဘောဂဝတီ နဂါးပြည်မှ နဂါးမတဦးသည်၊ မိမိချစ်လင် နဂါးကြီး သေဆုံးသွားသဖြင့် တဦးထီး ခင်ပွန်းလင် ကင်းမဲ့စွာနှင့် နေရသောကြောင့် ပျင်းရိလှသည်ဖြစ်၍၊ ကာမဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေလိုသောဆန္ဒဖြင့် လူ့ပြည်သို့တက်၍ ကြင်ဘက်တော် ရှာမည်ဟု

သမိုင်းသစ်

နဂါးပြည်မှ သမုဒ္ဒရာလှိုင်းလုံးစီးပြီး ထွက်ခဲ့ရာ၊ သင်းရနံ့ထုံ ပန်းမျိုးစုံသည့် ရဂုံသေလာ ဝေဖြာမောက်ဖြိုး ကျိုက်ဟီးရိုး တောင်၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ၃-မိုင်ခန့်အကွာ ရှိမြောင်ထံ တွင်ရှိသော ကျောက်ထပ်ကြီးအရပ်သို့ ရောက်လာလေလျှင် ထိုနေရာ၌ အမြဲနေထိုင် ကျက်စားသည့် ကိုယ်ကာယ အလွန် ကြီးမား ထွားကြိုင်းသော ဖါးမကြီးတကောင်နှင့် တွေ့လေ၏။

ဖါးတို့မည်သည် နဂါးတို့၏ အစာဖြစ်သော်လည်း လူသား တို့နှင့် တွေ့လိုသော နဂါးမသည်၊ သတင်းစကားကို မေးမြန်း လိုသဖြင့် ဖါးမကို မစားဘဲ မိတ်ဖွဲ့၍နေလေ၏။ ကာလ အတန် ကြာသော် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေပမာ ချစ်ခင် ကြင်နာပြီး အကျမ်းဝင်ကြလေ၏။

ရက်အတန်ကြာသော် နဂါးမက ကျွန်ုပ်သည် လူသားများ နှင့်တွေ့လို၍၊ လူ့ပြည်သို့ လာခဲ့သည်၊ ဤအနီးအနား၌ လူသား များရှိသောနေရာကို ညွှန်ပြပါဟု ဆိုလေလျှင် ဖါးမက အို-အ ရှင်မ လူသားများနှင့်တွေ့လိုလျှင် ဤအရပ်မှ အနောက်တောင် ဘက်သို့ ခရီးအတော်သွားမိလျှင် လူသားများကို တွေ့လိမ့်မည်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် စုံစမ်းပါဟု ညွှန်ကြားလေလျှင် နဂါးမလည်း ဝမ်း မြောက် ကြည်ရှင်လျက်၊ မိမိ၏တန်ခိုးဖြင့် နတ်သမီးအသွင် လှပ တင့်တယ်စွာ ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ဖါးမ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း လာခဲ့ရာ ကျီးကန်းဂူသို့ ရောက်လေလျှင် ဂူအတွင်း၌ သက်ရှယ် နုပျို-မအိုသေးဘဲ သန့်ရှင်းကြည်လင် အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့် စုံသော ဝိဇ္ဇာထိုရ် လှလင်ကို မြင်လေ၏။

နဂါးမလည်း ရုပ်ဆင်း အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံ၍ ချစ်နှစ်သက်ဘွယ် ကောင်းသော လူသားယောက်ျားကို တွေ့ပေပြီ၊ သို့ရာတွင်

ကာမဖြင့် မိန်းမတို့၏အပေါ်၌ တပ်မက်ခြင်း ရှိမရှိကို မသိရ
သေး၊ ရုတ်တရက် ချဉ်းကပ်၍မတော် စုံစမ်းဦးမည်ဟု ကြံစည်
ပြီးလျှင် ကျိုးကန်းဂုဏ်အနီး ဘုရသောတောင်ဆွယ်တွင် ပုန်း
ကွယ်ကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်လျက် နေလေ၏။

နံနက် မိုးသောက်အလင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဝိဇ္ဇာထိုရ်
လုလင်သည် ပြုဘွယ်ကိစ္စတခုအတွက် ဂူမှထွက်သွားလေသော်
နဂါးမလည်း အလျင်တဆော ရသမျှသော ပန်းများကို ရှာ
ဖွေ၍ ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ပန်းမွေ့ရာခင်းလေ၏။ ကာမ
ဖြင့် တပ်မက်သူဖြစ်က ငါခင်းထားသော ပန်းမွေ့ရာထက်၌
အိပ်လတံ့၊ ကာမကို မလိုလားသူဖြစ်က ဖယ်ရှား စွန့်ပစ်အံ့ဟု
အမှတ်ထားပြီးလျှင် တနေရာ၌ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုကာ နေ
လေ၏။

ဝိဇ္ဇာထိုရ် လုလင်လည်း အရပ်တပါးမှ ပြန်ရောက်လာပြီး
လျှင် ဂူအတွင်း၌ ပန်းမွေ့ရာ ခင်းထားသည်ကို မြင်လေရာ၊
ဤဂူအတွင်း၌ အဘယ်သူလာ၍ ပန်းမွေ့ရာ ခင်းလေသနည်း၊
အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ခင်းလေသနည်း၊ နက်ဖြန်အကြောင်း
စုံ သိရအောင် စုံစမ်းမည်ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် မိုးသောက်ကာလ
ဂူမှထွက်၍ အရပ်တပါးသို့ သွားဟန်ပြုပြီးလျှင် တခုသော
တောင်စောင်းတွင် ပုန်းအောင်းလျက် ချောင်းမြောင်း စောင့်
မျှော်ကာ နေလေ၏။

နဂါးမလည်း မနေ့က ငါခင်းခဲသော ပန်းမွေ့ရာအသို့
ရှိသနည်းဟု သိလိုစောဖြင့် ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ရာ မနီးမဝေး
မှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေသော ဝိဇ္ဇာထိုရ် လုလင်လည်း
နတ်သမီးကဲ့သို့ လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဘွယ်ရာ ရုပ်ဆင်းရှိသော

နဂါးမကို မြင်လေလျှင် အလျင်အမြန် ဂူတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လာ၍
 သင်က အသူနည်း အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ငါ၏နေရာသို့
 လာရောက်သနည်းဟု မေးရာ၊ နဂါးမလည်း မရှက်မကြောက်
 နိုင်တော့ဘဲ မြင်ကတည်းက အလွန်နှစ်သက်ပြီး ခင်ပွန်းပြုလို၍
 ဤဂူအတွင်းသို့ လာရောက်ပြီး ပန်းမွေ့ရာ ခင်းခြင်းနှင့် မိမိ
 သည် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းကြီး၏သမီး ဖြစ်ကြောင်းကို ဝိဇ္ဇာထိုက်
 အားပြောပြလေ၏။

ဝိဇ္ဇာထိုက်လုလင်လည်း အလွန် လှပ၍ ချစ်နှစ်သက်ဘွယ်
 ကောင်းလှသော နဂါးမ၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ကတည်းကပင် ခင်
 မင်တိမ်းညွတ်ပြီးဖြစ်၍ လွန်စွာဝမ်းမြောက် လှသဖြင့် နှစ်ဦးသ
 ဘောတူ ကျီးကန်းဂူ၌ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြလေ
 ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်လာကြောင်းကို
 တိဿရသေ့ကြီးအား သွားရောက်ဖူးမျှော်ကန်တော့ လျှောက်
 ထားကြလေ၏။

တောတောင်ကိုလျှောက်၊ မွေ့နှောက်ဝိဇ္ဇာ၊
 ကျီးကန်းဂူတွင်း၊ မှီတင်းနေခါ၊
 နဂါးမလည်း၊ အပြုံးရောက်လာ၊
 နှစ်ကိုယ်ချင်း၊ ပေါင်းသင်းနေတော့ရာ။

(ဂ) လွမ်းဘွယ်ရာဖန် ကြုံလာပြန်

ဝိဇ္ဇာထိုက်နှင့် နဂါးမဇနီးမောင်နှံ တို့သည် ကျီးကန်းဂူ၌ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ကြ၍ ကာလအတန်ကြာသောအခါ နဂါးမသည် အိပ်ရေးဝအောင် အားပါးတရ သတိလွတ်လွတ် အိပ်ခဲ့လျှင် နဂါးတို့၏ မူလဇာတိ ရုပ်ပေါ်လာပြီးဝိဇ္ဇာထိုက်မြင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ အိပ်ရေးပျက်သည်မှာ ကာလ အတော်ကြာလာသည့်အလျောက် အလွန်ငိုက်မြည်းလာလေ၏။

ထိုသို့ရှိစဉ် တနေ့၌ ဝိဇ္ဇာထိုက် မရှိခိုက် အိပ်ရေးပျက် များလွန်းသောကြောင့် ရုတ်တရက် သတိလွတ်အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ သတိလွတ်စွာ အိပ်ပျော်သည်နှင့်တပြိုင်နက် နတ်သွီးကိုယ်ပျောက်ခါ နဂါးရုပ်ပေါ်ပြီး ဂုတခုလုံး နဂါးကိုယ်ဖြင့် ပြည့်လျက်နေလေ၏။ ဝိဇ္ဇာထိုက်လုလင်လည်း ဂူသို့ပြန်ရောက်လာသော် နဂါးကိုယ်ဖြင့် ပြည့်နေသော ဂူ၏အခြင်းအရာကိုမြင်လေလျှင် အကြောင်းအသို့ ရှိလေမည်နည်းဟု အပြင်မှစောင့်ဆိုင်ကြည့်ရှုနေစဉ် နဂါးမလည်း အိပ်ရာမှနိုးလေ၏။

သတိလွတ်လွတ် အိပ်မိ၍ နဂါးဇာတိရုပ် ပေါ်နေသည်ကို စိုးရိမ်ကြီး နဂါးအသွင်ကို ဖျောက်ခါ နတ်သွီးအသွင်ဖြင့် ဟန်မပျက်နေလေ၏။ ဝိဇ္ဇာထိုက်လုလင်လည်း ငါ၏ဇနီးသည်ကား ကေန်စင်စင် နတ်သွီးမဟုတ် နဂါးမတည်း နဂါး ဟူသည် တိရစ္ဆာန်ပင်တည်း လူသားစင်စစ်ဖြစ်လျက် တိရစ္ဆာန်နဂါးနှင့် ပေါင်းသင်းနေမိသည်ကို တွေးတောစဉ်းစားမိတိုင်း ရှက်လှသဖြင့် ဤနဂါးမနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်၍မသင့် စွန့်ပစ်ပြီးလွှတ်ရာသို့ ပြောင်းရွှေ့မှ ဖြစ်မည်ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးခါ နဂါးမ မသိစေရန် ဟန်ဆောင်လျက်နေလေ၏။

သမိုင်းသစ်

ရက်များမကြာမီ ဝိဇ္ဇာထိုက်လှလင်သည် ငါသည်နဂါးမ နှင့် အိမ်ထောင်ဘက်ပြီး ပေါင်းသင်း နေထိုင်၍မသင့် ငါ၏ဆေး ဝါးကိစ္စလည်း ပြုရန်များစွာကျန်သေးသည်။ ယနေ့ပင်အရပ် တပါးသို့ ထွက်သွားတော့အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် နဂါးမအား တစုံတရာအသိမပေးဘဲ အမှတ်မဲ့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် တိဿရသေ့ကြီး ထံဝင်ရောက်ကန်တော့၍ အရပ်ဘပါးသို့တိမ်းရှောင် ထွက်ပြေးလေ၏။

နဂါးမလည်း ဝိဇ္ဇာထိုက်ထွက်ပြေးသည်ကို မသိဘဲယခင် နေမြဲတိုင်း စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် နေခဲ့ရာနေ့ကုန်သည် တိုင်အောင် ပြန်မရောက်မှ မိမိအားစွန့်ပစ်၍ ထွက်ပြေးပြီဟု တွေးတောခါ ဂူအတွင်းမှ ထွက်ပြီးတော့တောင် ရှိမြှောက်တို့တွင် အထပ်ထပ် ရှာဖွေသော်လည်း အစအနမှ မမြင်သည်နှင့် နေရင်းဌာနကျီး ကန်းဂူသို့ပြန်လာပြီး ပူပန်ဝမ်းနည်းလျက်ယူကျုံးမရဖြစ်ခါ အိပ်မိခြင်းကြောင့် မိမိ၏ နဂါးရုပ်သွင်ကို ဝိဇ္ဇာထိုက် မြင်သွား၍ ကြောက်ရွံ့ပြီး ထွက်ပြေးသည်ဖြစ်တန်ရာ၏ဟု တွေးတောခါ အိပ်မိခြင်းအတွက် နောင်တကြီးစွာရလျက် တဦးတည်း ပျင်းရိအားငယ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရာ ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ငါသည် လင်ယောကျ်ားကို အမှီပြု၍သာ ဤတောတောင်၌ ဆွေမျိုးမိဘများ နှင့် ခွဲခွဲပြီး တဦးတည်းနေထိုင်သည် လင်ယောကျ်ားမရှိလျှင် ဤအရပ်၌ နေရန်မသင့် မိဘရှိရာ နဂါးပြည်သို့ပြန်တော့အံ့သို့သော်ငါ၌ လူသားနှင့်ရသောသန္ဓေကား

ရှိနေလေပြီ။ ထိုသန္ဓေကို နဂါးပြည်သို့ ယူဆောင်ရန် မသင့်
 သို့အတုကံသန္ဓေမေးဘူးပြီးမှ ပြန်တော့အံ့ဟု မေးဘူးချိန်
 ရောက်သည်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေထိုင်လျက်သန္ဓေရင့်သော
 အခါ မိမိနေသော ကျိုးကန်းဂူ၌ ဥနှစ်လုံးကို ဥထားပြီးလျှင်
 တောတောင်တလျှောက်သို့လှည့်ပတ်ခါ မိမိလင်ကို တွေ့အံ့နှိုးနှိုး
 နှင့် ရှာဖွေရင်းနဂါးပြည်သို့ပြန်လေ၏။

အိပ်စက်ပျော်ဘိ၊ ဇာတိပေါ်ခါ၊
 နဂါးမအား၊ ပစ်သွားပြန်ပါ၊
 သောကထွေပြား၊ သနားစရာ၊
 ဘောဂတိုင်း၊ မဆိုင်းပြန်တော့တာ။

(၉) ကိတ္တိမသား တွေ့ပန်များ

နဂါးမနဂါးပြည်သို့ ပြန်သွားပြီးရက်များမကြာမီ တိဿရ
 သေ့ကြီးသည် ဘိုးသူတော်ကိုခေါ်လျက် သစ်သီးဝလံ ရှာဖွေ
 ရန် မုဆိုးတောင်မှ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်သို့တက်ပြီးတောင်ဘက်
 သို့ လျှောက်ခဲ့ရာ ပန်းတင်ကျောက်အနီးသို့ ရောက်လေသော်
 ခြုံတခုအတွင်းမှ ကလေးငိုသံကြား၍ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ
 အဝတ်များဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီး ကိုယ်တွင် အဖုအလုံးများပြည့်လျက်
 ရှိသော ၄-လအရွယ်ကလေးငယ်ကို မြင်လျှင် သနားသဖြင့်
 ကောက်ယူ၍ ပြန်လာကြရာ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်သို့ ရောက်ခဲ့
 ကြလေ၏။

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်သို့ရောက်သောအခါ မိမိကျောင်းသင်္ခမ်း
 သို့ မရောက်လာသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာထိုရ် ဇနီး
 မောင်နှံတို့ကို သတိရသည် နှင့် အကြောင်း အဘယ်သို့ရှိ
 သနည်းဟု စုံစမ်းလို၍ ကျီးကန်းဂူသို့ကြသွားလေ၏။ ဂူသို့ရောက်
 သော်လည်း ဝိဇ္ဇာထိုရ် ဇနီးမောင်နှံတို့မတွေ့မမြင်၊ သို့နှင့် ဂူအ
 တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ ယခင်အခါက ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ
 ရရှိခဲ့ဘူးသော ဥကြီးများ နှင့် အသွင်တူသည့် ဥကြီးနှစ်လုံးကို
 တွေ့မြင်လျှင် ဝိဇ္ဇာထိုရ်ဇနီးမောင်နှံတို့ကား ကဲ့ပြား၍ အရပ်
 တပါးသို့ထွက်သွားကြကုန်သည်ဖြစ်ရာ၏ဟုဆင်ခြင်ခါ ကျောင်း
 သင်္ခမ်းသို့ ယူဆောင်၍ ရှေးကနည်းတူ ကောင်းမွန်စွာစောင့်
 ရှောက်သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

ထိုသို့ ဒုတိယအကြိမ် ဥနှစ်လုံးကို ရရှိပြီးရက်များ မကြာမီ
 ဇင်းကျိက်တောင်မှ ညီတော် သီဟရသေ့ အလည်အပတ် အဖူး
 အမျှော်ရောက်ရှိလာသည်နှင့် မိမိရထားသော ဥနှစ်လုံးကို ထုတ်
 ပြပြီး ကျီးကန်းဂူမှ ဝိဇ္ဇာထိုရ်နှင့်နဂါးမတို့အကြောင်းကို အနည်း
 ငယ်ပြောကြားခါ ရှေးအခါကရရှိဘူးသောဥများနှင့် အတူတူ
 ပင်ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် ညီတော်အား ဥတလုံးကို
 ပေးလေ၏။ ညီတော်ရသေ့ လည်းဥတလုံးကို ယူဆောင်၍ ဇင်း
 ကျိက်တောင်သို့ ပြန်ပြီးလျှင် ကျောင်းသခံမ်းသို့ ရောက်လတ်
 သော် ကောင်းမွန်စွာစောင့်ရှောက် သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

တိဿရသေ့ကြီးလည်း ပန်းတင်ကျောက်အနီးမှ ရသေ့ဒ
 ကလေးငယ်သည် ကျောက်ရောဂါဖြင့် သေပြီဟု ထင်မှတ်ပြီး
 စွန့်ပစ်ထားသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ဆင်ခြင်တွေးတောခါ ဆေးဝါး
 များနှင့်ကုသမေးကျွေးခဲ့ရာ မကြာမီကျန်းမာလာလေ၏။ မြန်မာ
 နိုင်ငံတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ မထွန်းကားသေးသော ထိုအချိန်တွင်
 ကျိက်ထီးရိုးတောင် ၏ တောင်ရိုးတောင်ခြေတို့တွင် နေထိုင်ကြ
 သော လူတို့သည် နတ်များကိုသာ ကိုးကွယ်သည့်အလျောက်
 ယခုအခါ ပန်းတင်ကျောက်ဟုအမည်တွင်သောကျောက်လုံးကြီး
 တွင်နတ်ရှိသည်ဟုအယူရှိပြီးပန်းများကိုတင်လှူခါ အလို့ရှိသော
 ဆုများကိုတောင်းလေ့ ရှိကြသည်။ တိဿရသေ့ကြီးလည်း ထိုက
 လေးကို ပန်းများတင်လှူသော ကျောက်လုံးကြီးအနီးမှရသော
 ကြောင့် ငပန်းတင်ဟုအမည်မှည့်လေ၏။

ကိတ္တိမသား၊ တွေငြားဖန်ဖန်၊
 ယခုနောက်ထပ်၊ ရအပ်ကြုံပြန်၊
 ယုယပိုက်ကွေး၊ ကျွေးမွေးဆက်ခံ၊
 ရှေးဘဝ၊ မွေးရဆုံလာကံ။

(၁၀) ဥမ္မပေါက်ဘွား-နဂါးနှယ်များ

ကျီးကန်းဂူမှ ရလာသော ဥကိုသိမ်းဆည်းထားရာမှ လအတော်ကြာသောအခါ လှပတင့်တယ် အဆင်းအသရေနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရှုချင်ဘွယ်ရာရှိသော သတ္တုသမီးငယ်ပေါက်ဘွား လာလေ၏။ ထိုနေ့မှာပင်ဇင်းကျိုက်တောင်မှညီတော်သီဟရသေ့ သိမ်းဆည်းထားသော ဥမှလည်း ဆင်းဝါရုပ်သွင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော သတ္တုသမီးငယ်ပေါက်ဘွားလေ၏။ ထိုကလေး နှစ်ယောက်တို့သည် ရုပ်ဆင်း အင်္ဂါလွန်စွာတူညီကြကုန်၏။ ရသေ့ညီနောင်တို့လည်း ရှေးကရဘူးသော ကလေးများနည်းတူကောင်းစွာစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးကြကုန်၏။

သူငယ်မကလေးများ ပေါက်ဘွား၍ရက်အတော်ကြာသော အခါ တိဿရသေ့ကြီး၏ ဒါယကာများဖြစ်သော စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ်နှင့် ဇနီးနန်းကြာဟဲတို့သည် ရသေ့ကြီးထံအဖူး မျှော်ရောက်ရှိလာရာ ငပန်းတင် နှင့် ဥဘွားသတ္တုသမီးကိုမြင်လျှင် လွန်စွာချစ်ခင်သည့်အတွက် မိမိတို့မှာ သားသမီးမထွန်းကားသည့် အလျောက် အမေ့စားအမေ့ခံ မွေးစားရန်ပေးသနားပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထား တောင်းဆိုကြကုန်၏။

တိဿရသေ့ကြီးလည်း မပေးနိုင်ဟု မိန့်ဆိုလေ၏။ ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့လည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ထပ်တလဲလဲ ကလေးငယ်များကိုပေးသနားပါရန်တောင်းဆိုလျှောက်ထားကြ

ပြန်၏။ ဤသို့တောင်းဆိုဖန်များလတ်သော် ရသေ့ကြီးလည်း
 ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့သည်ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံသူများ
 ဖြစ်သည့်ပြင် ဒါယကာရင်းများလည်း ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်
 ချစ်ခင် ကြင်နာတော်မူလျက် နှင့် ကောင်းမွန်စွာစောင့်ရှောက်
 ကျွေးမွေးရန် အကြိမ်ကြိမ်မှာကြားပြီး ငပန်းတင်နှင့်ဥဘွားသ
 တို့သွီးငယ်ကို ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
 သာစွာနှင့် ကလေးများကို တဦးစီချီဆောင်၍ အိမ်သို့ပြန်လာပြီး
 လျှင် သားသွီးအရင်းကဲ့သို့ယုယုပိုက်ထွေး ကျွေးမွေး ကြကုန်၏။
 ဤသို့အားဖြင့် ကလေးများအတန်ငယ်ကြီးပြင်းလာသောအခါ
 ယောက်ျားကလေးအားရသေ့ကြီး ထားသည့် အမည်အတိုင်း
 ငပန်းတင်ဟု အမည်မှည့်ပြီး ဥဘွားသွီးငယ်ကို ကရင်အမျိုးသား
 များ နှစ်သက်မြတ်နိုးသော အမည်ဖြင့်ရှေ့နန်းကျင်ဟုအမည်မှည့်
 ခေါ်လေ၏။

ထိုကလေးငယ် နှစ်ဦးသည် ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲ
 တို့၏ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးမှုဖြင့် နှစ်အတော်ကြာသော အခါ
 အသွင်အပြင်လှပ၍ တင့်တယ်သော ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ရှိကြ
 ကုန်၏။ အထူးသဖြင့် ဥဘွားရှေ့နန်းကျင်မှာ မိန်းမမြတ်တို့အင်္ဂါ
 လက္ခဏာများဖြစ်သည့်အပြင် အလျှာကောင်းခြင်း၊ ဣန္ဒြေကြီး
 ခြင်း၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်း၊ အကျင့်သီလရှိခြင်း၊ ကျစ်လစ်ပိပြားခြင်း
 ချိုသာသော စကားကို ပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ သနားကြင်နာတတ်
 ခြင်း၊ အစရှိသော အင်္ဂါရပ်တို့ နှင့် ညီညွတ်သည့်ပြင် ထူးကဲ

ဧသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ လှပတင့်တယ်မှုကြောင့်ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့သည် အလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာကြကုန်၏။

ထိုသို့ချစ်ခင်စိတ်ပိုမိုများပြားလွန်း၍ စိုးရိမ်မှုပေါ်ပေါက်ခါ ရသေ့ကြီးပြန်တောင်းမည်ကိုစိုးရိမ်၍ ရသေ့ကြီးကျောင်းသို့ ပြုနေကျဝတ္တရားများကိုလှုပ်လှူပြုခါ မသွားကြတော့ဘဲ ရှောင်တိမ်းခါ အစပျောက်နေကြကုန်၏။

ကရင်အမျိုးသား စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့သည် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ရိုးတလျှောက်ရှိ ရွာများကို ကြီးကဲအုပ်ချုပ်ရသည့်နည်းတူ ဇင်းကျိုက်တောင်ခြေအနီးရှိ ရွာပေါင်းများစွာကို အုပ်ချုပ်ရသော သုဘိန္ဒ နဂရဘုရင်၏ လက်အောက်ခံ အပေါင်ကျွဲခြံ သူကြီးသည် ဇင်းကျိုက်တောင်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်သော သီဟရသေ့ထံ မကြာမကြာ လာရောက်ဆည်းကပ်လေ၏။

သီဟရသေ့ မွေးကျွေးစောင့်ရှောက်ထားသော ဥဘွားသတို့သမီးငယ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာတွေ့မြင်လတ်သော် ရင်သွေးတမျှ ချစ်လှသဖြင့် မွေးစားလိုသောစိတ်ရှိ၍ ဆရာရသေ့ထံ လျှောက်ထားတောင်းဆိုလေ၏။ သီဟရသေ့လည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်ခါ ချစ်ခင်ကြင်နာရင်းရှိ၍ မပေးနိုင်ဟု ငြင်းပယ်တော်မူလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တောင်းဆိုလေသဖြင့် မိန်းကလေးဖြစ်၍ ရသေ့တို့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းနှင့် မလျှောက်ပတ်ခြင်းခါ ယကာရင်းများ ဖြစ်ကြသည့် အကြောင်းများ ကြောင့်

ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးရန် အတန်တန်မှာကြား
ပြီး အလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာလျက်နှင့် သတို့သမီးငယ်ကို အပေါင်
ကွဲခြံသွကြီးနှင့် သွကြီးကတော်တို့လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

အပေါင်ကွဲခြံသွကြီးလည်း သတို့သမီးငယ်ကို ပေ့ချီခါ အ
လွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သွကြီး
နှင့် သွကြီးကတော်တို့လည်း သားသမီးရင်းပမာ ချစ်ခင်ကြင်နာ
စွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရာ သတို့သမီးငယ် ပြေးလွှားနိုင်
သောအရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် ဆရာရသေ့ ကျောင်းသို့ က
လေးငယ်ကို ချီဆောင်ပြသပြီး အဘယ်သို့ အမည်ပေးရမည်နည်း
ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားသောအခါ ကျီးကန်းဂူမှ နဂါးမစွန့်
ပစ်ထားခဲ့သောဥမှ ပေါက်ဘွားလာသည်ကို ကောင်းစွာသိထား
သဖြင့် အမျိုးအနွယ်နှင့် သင့်လျော်စွာ နာဂသူဇာ အမည်မှည့်
လေဟု အမိန့်ငိုလေ၏။

အပေါင်ကွဲခြံသွကြီးလည်း ဆရာရသေ့ အမိန့်အတိုင်း
နာဂသူဇာဟု အမည်မှည့်လေ၏။ နာဂသူဇာသတို့သမီးလည်း အ
ပေါင်ကွဲခြံသွကြီး၏ ယုယပိုက်ထွေး ကျွေးမွေးမှုကြောင့် ချမ်း
သာစွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ အရွယ်ရောက်သောအချိန်၌ မဲနသရွာ
ရှိ ကရင်စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ်ဇနီး နန်းကြာဟဲတို့မွေးကျွေး
ထားသော ညီမအရင်း ရွှေနန်းကျင်ကဲ့သို့ပင် မိန်းမမြတ်တို့၏
ဂုဏ်အင်္ဂါ လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။

တခါတရံ အပေါင်ကွဲခြံသွကြီးသည် တိဿရသေ့ကြီးဇင်း
ကျိုက်တောင်သို့ အလည်အပတ်ရောက်လာသောအခါ သမီးကို

သမိုင်းသစ်

ခေါ်ဆောင်ပြီး သီဟရသေ့နှင့် တိဿရသေ့ကြီးထံသို့ သွား
 ရောက်ဖူးမျှော်ကန်တော့ပြီး သတို့သမီးကို ပြသလေလျှင် ရသေ့
 ညီနှောင်တို့လည်း ဥဘဝမှစ၍ စောင့်ရှောက်ယုယ ကျွေးမွေး
 လာခဲ့ရပုံများကို တွေးတောသတိရပြီး ကြင်နာသနား မေတ္တာ
 ပွားခါ ငါတို့၏သမီးပေတည်းဟု အမှတ်ထားကြကုန်၏။ ရှေ့နန်း
 ကျင်ကိုမူကား မတွေ့မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ သတိမရမေ
 လျော့လေကုန်၏။

ဥမှပေါက်ဘွား-နဂါးနွယ်မှာ၊
 ရှေးဘဝက-ကတပုညာ၊
 ရုပ်ရေလှပ-သီလရှိခါ၊
 တဦးချင်း-ကြီးပြင်းလာတော့ရာ။

(၁၁) ညီတော်ဥဘွား-ကွယ်လွန်သွား

တိဿရသေ့ကြီး မုဆိုးတောင်သို့ မပြောင်းရွှေ့မီ ဇင်းကျိက်
 တောင်တွင် နေထိုင်သီတင်းသုံးစဉ် ညီတော်သီဟရသေ့သည်
 ဇွဲကပင်တောင်တွင် နေထိုင် သီတင်းသုံးခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ
 ဥဘွား သတို့သားငယ်တယောက်စီ မွေးမြူထားကြရာ ဇွဲကပင်
 တောင်နေ ညီတော်သီဟရသေ့ မွေးကျွေးထားသော သတို့သား
 ငယ်သည် ၁၀-နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ကျောက်
 ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ပြီး မဇ္ဈိမဒေသ မိတ္ထီလာပြည်တွင် သူဌေး
 တဦး၏သားဖြစ်ပြီလျှင် အသက် ၇ နှစ်အရွယ်ရှိသောအခါ
 မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဘုရားရှင်၏
 အထံတော်တွင် ရှင်သာမဏေပြုပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဝိပဿနာတရား
 များကို ကြိုးစားအားထုတ်ရာ အသက် ၇-နှစ်အရွယ်မှာပင်
 အရှင် ဂဝမ္ပတိဟု ကျော်ဇောထင်ရှားသော ရဟန္တာအဖြစ်သို့
 ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုဂဝမ္ပတိ ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည် ရှေးကဖြစ်ခဲ့ဘူးသော
 ဘဝ၊ နေထိုင်ခဲ့ဘူးသောဌာန၊ ယုယပိုက်ထွေး ကျွေးမွေးစောင့်
 ရှောက်ခဲ့သည့်အဘဖြစ်ခဲ့ဘူးသောရသေ့ကြီးတို့ကို တန်ခိုးတော်
 ၏အစွမ်းဖြင့် သိတော်မူလျှင် သတိရလွှမ်းဆွတ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

တကြောင်းလည်း ဂဝမ္ပတိ ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည် ရဟန္တာ
 ဖြစ်ပြီး မကြာမီကာလအတွင်း မိခင်ကိုတရားဟောလျှ် မိတ္ထီလာ

ပြည်သို့ ကြမည်ရှိစဉ် အမိသေလွန်ကြောင်းကိုသိ၍ အဘယ်အ
 ရပ်တွင် ဖြစ်လေသနည်းဟု ကြည့်ရှုဆင်ခြင်တော်မူရာ ရာမည
 တိုင်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတောင် လူဖြစ်သည် မြင်လေသော်၊ ရှေးဘဝက
 ဘခင်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ရသေ့နှင့် ဦးရီးတော်ရသေ့၊ နောင်တော်
 ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော တိဿခမ္မ သီဟရာဇာမင်းနှင့် ယခုဘဝ မိခင်
 ဟောင်းတို့ကို တွေ့မြင်လို၍ ဘုရားရှင်အား ပန်ကြားပြီးလျှင်
 ရာမညတိုင်း ဘခင်ဟောင်း သီဟရသေ့ နေထိုင်ရာ ဇင်းကျိုက်
 တောင်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားလေ၏။

ညီတော်ဥဘွား-လွန်သွားပြန်ပါ၊
 မဇ္ဈိမတိုင်း-မဆိုင်းဖြစ်လာ၊
 ဘုရားထံပါး-တရားကိုနာ၊
 ဂဝမ္ပတိ-ဖြစ်ဘိ ရဟန္တာ။

(၁၂) ဥဘွားနေောင်တော် ရွှေနန်းပျော်

နေောင်တော် တိဿရသေ့ကြီး မွေးမြူထားသော နာဂဝိဇ္ဇာ သတို့သားသည် ရသေ့ကြီး၏ ပြုစုယုယ ကျွေးမွေးမှုဖြင့်ချမ်းသာစွာကြီးပြင်းလာခဲ့ရာအသက် ၁၇-နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ အမိအဘတို့၏ မျိုးရိုးဂုဏ်အင် ထူးခြားမှုကြောင့် သာမန်လူတို့နှင့် မတူဘဲ အစစအရာရာ ထူးခြားလျက် မင်းဖြစ်ထိုက်သော အင်္ဂါကြီးငယ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ သနားကြင်နာတတ်ခြင်း တည်ကြည်ခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းအစရှိသည်တို့နှင့်ပြည့်စုံပြီးလျှင် မင်းသားတို့ဘတ်အပ်သော အတတ်ပညာများကိုခမည်းတော်ရသေ့ကြီး၏ သင်ကြားပြသမှုကြောင့် ကောင်းမွန်စွာ တတ်မြောက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ သတို့သားအသက်နှစ်ဆယ် အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် သုဘိန္ဒ နဂရပြည်ရှင် ဘုရင်တိဿဓမ္မမင်းကြီးသည် ဇရာဒုဗ္ဗလရွယ်သို့ ရောက်ပြီးဖြစ်၍ သူအိုနာ နှင့် နတ်ရွာဝံလေ၏။

တိဿဓမ္မမင်းကြီး နတ်ရွာဝံလေလျှင် သုဘိန္ဒနဂရနေပြည်တော်၌ ထီးနန်းဆက်ခံ မင်းပြုမည့်သူမရှိဖြစ်လတ်သော် မှူးမတ်သေနာပတိတို့လည်း တိဿရသေ့ကြီးနှင့် ညီတော်သီဟရသေ့

တို့ထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် နတ်ရွာစံလွန်လော့
မူကြောင်းနှင့်သုတိန္ဒ နဂရ နေပြည်တော်တွင် ထီးနန်းစိုးအုပ်မင်း
လုပ်ပါမည့်အကြောင်းကိုလျှောက်ထား တောင်းပန်ကြကုန်၏။

ရသေ့ ညီနောင် နှစ်ပါးတို့လည်း အသက်အရွယ်ငယ်စဉ်က
ပင်ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့် အိမ်ရှေ့မင်း၏ စည်းစိမ်တို့ကို အလိုမရှိ
ဘဲ စွန့်ပစ်ခါတောထွက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး
ရသေ့ ရဟန်း ဖြစ်ခါ မှ ထီးနန်း စည်းစိမ်ကို သာ၍ပင် အ
လိုမရှိတော့ပါ။ သင်တို့အလိုရှိခဲ့ပါလျှင် ငါ့မေးထားသော နာဂ
ဝိဇ္ဇာသတို့သားကို ဆောင်ယူ၍ နန်းတင်ကြလော့ဟု အမိန့်ရှိလေ
လျှင် မျှားမတ်သေသာပတိတို့သည် အလွန်သဘောကြိုက်ညီကြ
သဖြင့် ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခါ သုတိန္ဒနဂရ နေပြည်တော်သို့
ဆောင်ယူကြလေ၏။

ရသေ့ ညီနောင် နှစ်ပါးတို့လည်း သုတိန္ဒနဂရပြည်သို့ ပြန်
လည်ကြရောက်လာပြီးလျှင် ခမည်းတော်၏အလောင်းကိုကောင်း
စွာသဂြိုဟ်ပြီးနောက် နာဂဝိဇ္ဇာသတို့သားကိုလည်း မင်းသားညီ
နောင်နှစ်ပါး၏ အမည်ကို ပေါင်းစပ်၍ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာဟု
ဘွဲ့အမည် ပေးပြီးလျှင် နေပြည်တော်ကိုလည်း ရွှေထွက်ရာ
ချောင်းကို အစွဲပြု၍ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟု သမုဒ္ဒိပြီးခါသားတော်
အားဘိသိတ်သွန်း၍ နန်းတင်ကြလေ၏။

နာဂဝိဇ္ဇာသတို့သား မင်းဖြစ်လေလျှင် အပေါင်ကျွဲခြံသူကြီး
သွီးဥဘွားနာဂသူဇာကို ဆောင်ယူ၍ မိဖုရားမြှောက် လေ၏။
ထိုမင်းသည် တိုင်းသူပြည်သားများအား ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့
သနားခြင်းဂရုဏာ နှင့် တရားနှင့်အညီ မင်းပြုလေသဖြင့် သုဝဏ္ဏ

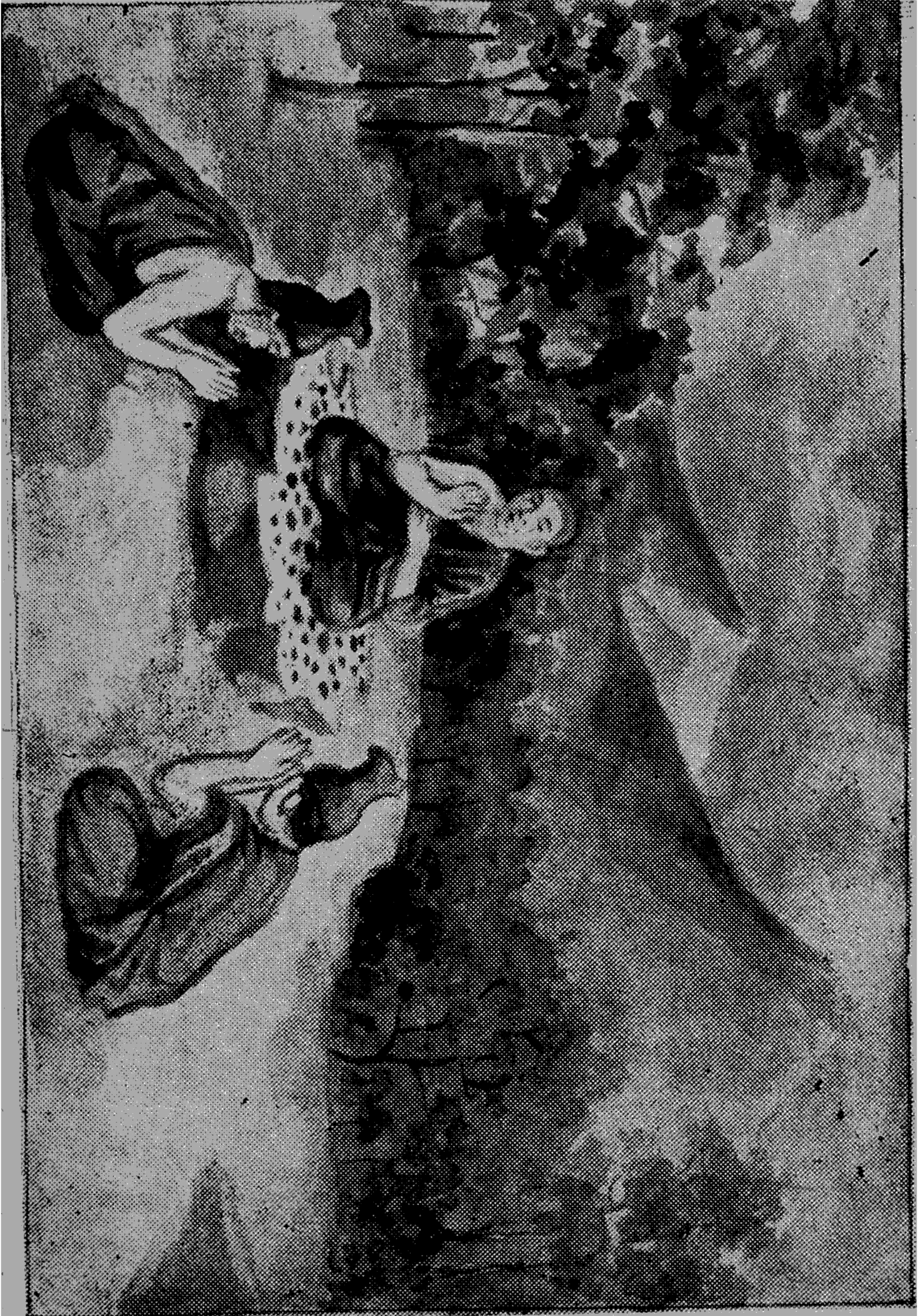
ဘုမ္မိနေပြည်တော်သည် အစဉ်အလာမပျက် ရှေးအခါကကဲ့သို့ သာယာ တင့်တယ်စည်ကားလျက်ရှိလေ၏။ ခမည်းတော်ရသေ ကြီးနှင့် ဦးရီးတော်ရသေ ကြီးတို့အား လူဘွယ်ဝတ္ထုများဖြင့် ပြတ်လှဒါန်းလေ၏။

နေောင်တော်ဥဘွား၊ ကြီးထွားလာရာ၊
တိဿမင်းကြီး၊ နတ်ထီးစံပါ၊
သုဝဏ္ဏတိုင်း၊ ခွန်လှိုင်းဒေသာ၊
ဘုရင်မင်း၊ အပ်နှင်းပေးအပ်ခါ။

(၁၃) ဂဝမ္ပတိရဟန္တာ ကြရောက်လာ

တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်း နန်းတက်ပြီးမကြာမီတနည်း၌ အရှင် ဂဝမ္ပတိသည် ဘခင် နှင့်ဦးရီးတော်၊ တော်ခဲဘူးသောရသေ ကြီး တို့ထံ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြရောက်လာပြီးလျှင် မိမိဖြစ်ပျက် ပုံအကြောင်းအရာအလုံးစုံနှင့် မဇ္ဈိမဒေသ၌ ယခုအခါမြတ်စွာ ဘုရား ပွင့်ဟော်မှုလျက်ရှိကြောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော် သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီးနိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်ကြောင်း အစရှိသည်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကြီးမားပုံတို့ကို ဟော ကြားတော်မူရာ ရသေ့ညီနေောင်နှစ်ပါးသည် ဘုရားရှင်ကို မျက်

ဂါမ္ပတိရဟန္တာ ရသေ့ညီနောင်အား တရားဟောနေပုံ

စီးထင်ထင် ဖူးမြင်လိုသောဆန္ဒ တရားတော်ကို နာကြားလိုသော ဆန္ဒတို့ဖြစ်ပေါ်လာကြသဖြင့် အရှင်မြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလျှင် တပည့်တော်တို့နေထိုင်ရာသုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ပင့်ဆောင်ပေးပါဟု တောင်းပန်လျှောက်ထားကြလေ၏။

ဤသို့ရသေ့ညီနေောင်တို့၏ လျှောက်ထားချက်ကို ၈၀ မှုတိမထေရ်ကြားလျှင် ဘုရားရှင်အားသုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ပင့်လျှောက်သော် ဘုရားရှင်သည် ရဟန္တာငါးရာတို့နှင့် ကြွလာလိမ့်မည်ကို တန်ခိုးတော်၏အစွမ်းဖြင့်သိတော်မူ၍ ဘခင်တို့ယနေ့မှစ၍ နောက်ခနစ်ရက် မြောက်သောနေ့တွင် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန္တာငါးရာတို့သည်သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ကြွလာတော်မူလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာငါးရာတို့သီတင်းသုံးနေထိုင်ရန်စံကျောင်းတော်နှင့်ဆွမ်းဘောဇဉ်ချိုချဉ်ရသာတို့ကို အသင့်စီမံထားပါဟု ဆိုပြီးလျှင် နေောင်တော်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်၏ နန်းတော်သို့ ကြွသွားလေ၏။

နန်းတော်သို့ဝင်ပြီးလျှင် မြတ်သောနေရာ၌ နေတော်မူစဉ် တိဿံဓမ္မသီဟရာဇာမင်းက အဘယ်အမျိုးအနွယ်နည်း၊ အဘယ်အရာကို အလိုရှိ၍ကြွရောက် လာပါသနည်းဟု လျှောက်ထားမေးမြန်းသောအခါ ဇင်းကျိုက်တောင်တွင် နေထိုင်ခဲ့သော ရသေ့ကြီးသည် အသင်မင်းကြီးကို ကျွေးမွေးစဉ် ဇွဲကပင်တောင်မှ ရသေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုကျွေးမွေးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သေလွန်သော် မဇ္ဈိမဒေသ၌ အမျိုးသွီးတယောက်တွင် ဘွားမြင်လာ၏။ အရှယ်ရောက်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်ကို နာရ

သဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်လာသော ရှေးဘဝက သင်မင်းကြီး၏ ညီ
တော်ဖြစ်ခဲ့ဘူးကြောင်းကို ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုနောက် မင်းကြီး
နှင့်တကွ မိဖုရားကြီးတို့အား စရိုက်နှင့်လျော်ညီစွာ သင့်လျော်
သော တရားစကားများကို ဟောကြားခဲ့ပြီးလျှင် ကောင်းကင်
ခရီးဖြင့် မဇ္ဈိမဒေသသို့ ပြန်ကြွတော်မူလေ၏။

ဂဝမ္ပတိ-မည်ရှိရှင်မှာ၊
ဘဝဟောင်းက-ဖြစ်ကြောင်းဖြာဖြာ၊
သတိရ၍-လမ်းငွေ ဆူလာ၊
အာကာလမ်း-ကြမြန်းလာခဲ့ရှာ။

၀

၀

၀

(၁၄) ကျောင်းတော်ကြီးဝိဟာ ဆောက်လုပ်ခါ

ဂဝမ္ပတိ ရဟန္တာပြန်ကြွသွားပြီးနောက် ရသေ့ညီနောင်တို့
လည်းနန်းတော်သို့ဝင်၍ သားဖြစ်သူဘုရင်မင်းမြတ်အား မဇ္ဈိမဒေ
သသို့ ပွင့်တော်မူလျက်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည်၊ နောက် ဂု-
ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ရဟန္တာငါးရာနှင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့
ကြွရောက်တော်မူလိမ့်မည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန္တာငါးရာ
တို့ နေထိုင်သီတင်းသုံးရန် စံကျောင်းတော်နှင့် ကျေးဇူးလှ
ဒါန်းရန် ဆွမ်းဘောဇဉ် ချိုချဉ်အစရှိသည်တို့ကို အသင့်စီစဉ်ပြီး
လုပ်ထားရန်လိုကြောင်းတို့ကို အမိန့်ရှိလေ၏။

တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းလည်း အလျင်အမြန် မှူးမတ်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ မဇ္ဈိမဒေသမှ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန္တာငါးရာတို့ သည်၊ နောက် ၇-ရက်မြောက်သောနေ့တွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သို့ ကြွရောက်လာလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာငါးရာနေထိုင် သီတင်းသုံးရန် ဘုရားရှင်နှင့် ထိုက်တန်သောကျောင်းတော်ကြီး ကို ၇-ရက်အတွင်း ပြီးစီးအောင်ဆောက်လုပ်စေဟု အမိန့်ရှိ လေ၏။

မှူးမတ် သေနာပတိတို့လည်း ဘုရားရှင်နှင့် နောက်ပါ ရဟန္တာငါးရာ သီတင်းသုံးနေထိုင်နိုင်ရန် ကျောင်းတော်ဆောက် လုပ်ရန် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နေပြည်တော်၏ လေးပြင်လေးရပ်တို့သို့ လှည့်လည်ပြီး လက်သမားရှာပါသော်လည်း ၇-ရက်အတွင်း ပြီးမြောက်အောင် ဆောက်လုပ်ပေးနိုင်မည့် လက်သမားကို ရှာဖွေ၍မရဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရန်ကျောင်းတော်လိုနေကြောင်းကို သိကြားမင်းသည် နတ်တို့၏တန်ခိုးဖြင့် သိ၍ လက်သမားအသွင် ဆောင်ပြီးလျှင်၊ နောက် ၇-ရက်အတွင်း ပြီးစီးအောင် ဆောက်လုပ်ပေးနိုင် ကြောင်းကို တာဝန်ယူခါ ဆောက်လုပ်လေတော့၏။ နတ်တို့၏ တန်ခိုးဖြင့် တခဏအတွင်း ဆောက်လုပ်ပြီးစီးနိုင်သော်လည်း ရုတ်တရက် ပြီးစီးအောင်မလုပ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြောက် ရက်မြောက်သောနေ့တွင် လူရပ်လူပြည်၌ တကြိမ်တခါမျှ မမြင် မတွေ့စဘူး ထူးဆန်းထွေလာ အံ့စရာအဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော ရတနာရွှေကျောင်းတော်ကြီးသည် ပြီးစီးလေတော့သတည်း။

ရသေ့ညီနောင်-မင်းမိဖုရားနှင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ တိုင်းသူပြည် သားတို့သည် ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးစီးကြောင်းကို ကြားလေ

သော် လာရောက်ကြည့်ရှုကြလျှင် ခန့်ညားတင့်တယ်၍ ထူးကဲ
အံ့ဩလောက်သော ကျောင်းတော်ကြီးကို ခြီးမှမ်း၍ ငေးမော
ကာနေကြလေကုန်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ကြီးကျယ် ခမ်းနား ဆန်းကြယ်လှ
သော ကျောင်းတော်ကြီးအား ၇-ရက်အတွင်း အပြီးတိုင်
ဆောက်လုပ်ပေးသော လက်သမားအား ဆုလာဘ်များစွာပေးရာ
မည်သည့်ဆုလာဘ်ကိုမျှမယူဘဲ ကျောင်းတော်ကြီးကို ဘုရား
ရှင်ထံ ရောက်သွန်းချ လှူဒါန်းသောအခါ ရအပ်သောကုသိုလ်
ကို ဝမ်းသာပေပါတော့ဟု ဆိုလေလျှင် ဤလက်သမားကား
လူသာမန်တို့ သိကြားမင်းဖြစ်တန်ရာ၏ဟု အကဲခတ်မိကြလေ
ကုန်၏။

ဘုရားရှင်အား-လှူငြားကျောင်းတော်၊
လက်သမားများ-လုပ်အားရှာသော်၊
မရနိုင်သား-စိတ်အားပျက်ချော်၊
သိကြားမင်း-သက်ဆင်းဆောက်လုပ်နေ၏။

(၁၅) ဘုရားရှင်တော် ကြွရောက်သော်

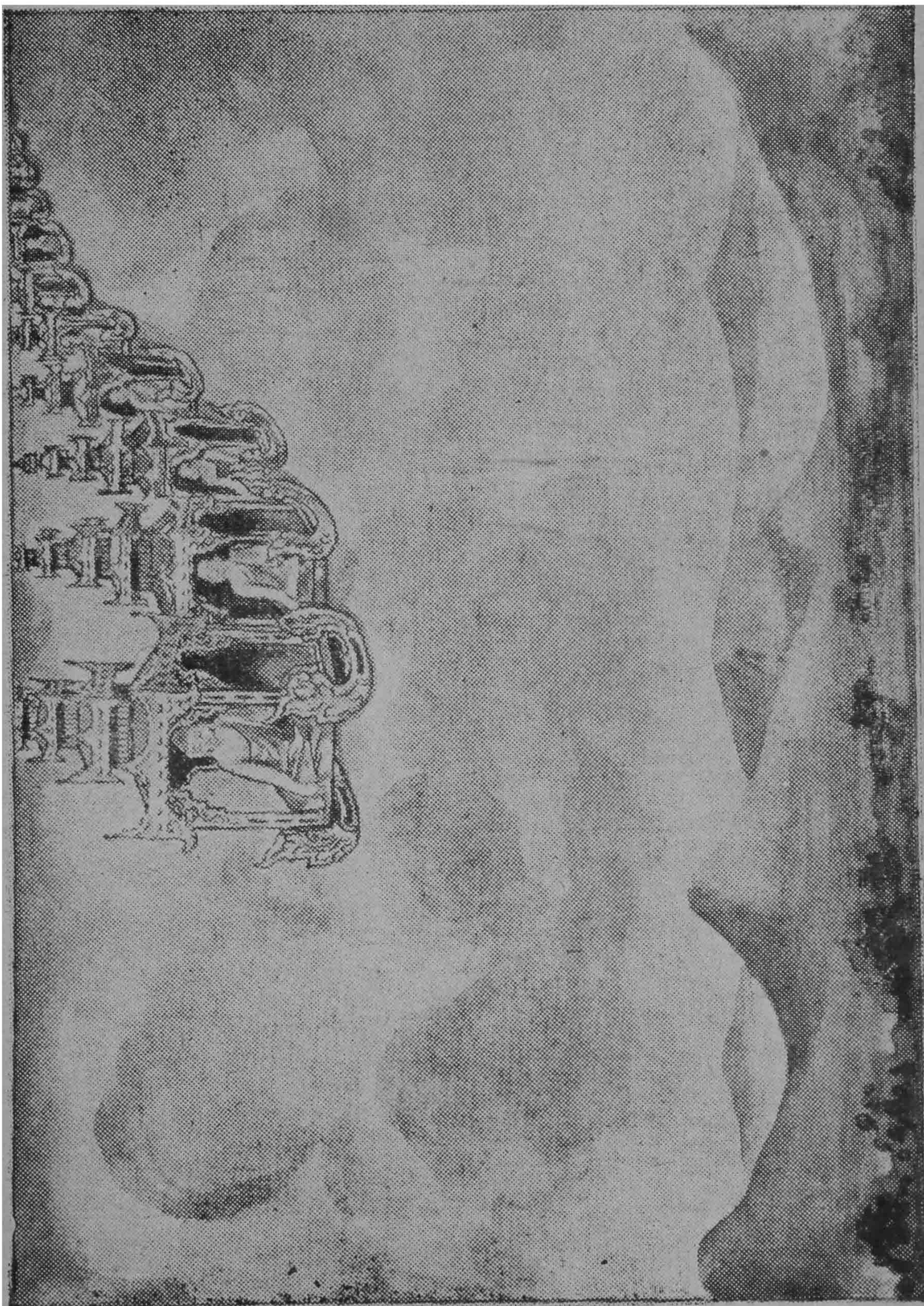
ဂဝမ္ပတိ မထေရ်လည်း မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ငါးပါး
 သော ရှိခိုးခြင်းဖြင့် ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် ဤသို့ နားတော်
 လျှောက်ထားလေ၏။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နေပြည်တော်၌ မိမိ၏ဘခင်
 တော်ခဲဘူးသော ရသေ့နှစ်ပါးနှင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့အား
 တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးကိုတိုက်ကျွေးတော်မူရန် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
 သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူပါမည့်အကြောင်းကိုလျှောက်ထား
 တောင်းပန်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရား သခင်လည်း ရှင်ဂဝမ္ပတိ
 မထေရ်လျှောက်ထားချက်အတိုင်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သို့ ကြွရောက်
 လျှင် ရသေ့အများနှင့် များစွာသော တိုင်းသူပြည်သားတို့ အ
 ကျွတ်တရားရအံ့သည်ကို ၎င်းဆံတော်ခါတ်မြတ်များ ကာလ
 ကြာရှည်စွာတည်လျက် သာသနာထွန်းကားမည့် အကြောင်း
 များကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိမြင်တော်မူ၍ ရှင်ဂဝမ္ပတိ
 မထေရ် လျှောက်ထားတောင်းပန်သည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ တာဝတိံသာနတ်ပြည် သိကြားမင်း၏ ဥယျာဉ်
 အတွင်း ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်း၌ ခင်းထားအပ်သော ကမ္မလာနီ
 အဆင်းရှိသော ပဏ္ဍုကမ္မလာ-မြကျောက်ဖျာသည် တင်းမာ
 ခြင်းသို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်း ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော်
 မြတ်စွာဘုရားသခင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သို့ ကြွရောက်တော်မူမည့်အ
 ကြောင်းကို သိလေလျှင် အတုလဘဂဝါ သီတင်းသုံးရန် မုခ်

လေးဘက်ရှိသောပြာဿဒါ၊ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး သီတင်းသုံး
 ရန် မုခ်နှစ်ဘက်ရှိသောပြာဿဒါ၊ ကြွင်းသော သာဝကတို့သီတင်း
 သုံးရန် မုခ်ဘက်ရှိသော ပြာဿဒါအစရှိသည်ဖြင့် ငါးရာ
 သောပြာဿဒါတို့ကို ဖန်ဆင်းဆင်ယင်၍ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သို့ကြွလျှင်
 ဤယာဉ်ပြာဿဒါများကို စီးနင်းပြီး ကြွတော်မူပါရန် လျှောက်
 ထားလှူဒါန်းလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း နံနက် မိုးသောက် ရောက်လတ်
 သောအခါ သရဒပုဏ္ဏမာတွင် ငါးဖြာအန္တရာယ် ရှင်းရှင်းပယ်
 လျက်ကြယ်တာရာနက္ခတ်တို့ ဝန်းပတ်ခြံရံခါယုဂန္ဓု ရံတောင်ဦး၊
 မုက္ခန္ဓုမြူး၍ ထွက်လာသော တန်ဆောင်းမုန်း လပြည့်ဝန်းကြီး
 ကဲ့သို့ ရတနာဂန္ဓုကုဋ် တိုက်တော်မူ ထွက်ကြွတော်မူပြီးလျှင် သံ
 သာထေရ်ပျံ့ဝဲယာဉ်လျက် ကျောင်းတော်မှ ဆင်းသက်တော်မူ
 ၍ မုခ်လေးဘက်ရှိသော ပြာဿဒါတိုင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ
 ၍၊ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် မုခ်နှစ်ဘက်ရှိသောပြာဿဒါ
 တို့၌ ၎င်း၊ ကြွင်းသောရဟန္တာတို့သည် မုခ်ဘက်ရှိသောပြာဿဒါ
 တို့၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြလျှင် နတ်ယာဉ်ပျံ ငါးရာတို့သည်
 အာကာသခရီးဖြင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သို့ ရှေ့ရှုခါ ပျံသွားလေကုန်၏။

ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန္တာငါးရာတို့သည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
 နေပြည်တော်ဝယ် သိကြားမင်း ဆောက်လုပ်သော ကျောင်း
 တော်သို့ ဆင်းသက်တော်မူရာ ရသေ့ညီနောင်နှစ်ပါးနှင့် တိဿ
 ဓမ္မသီဟရာဇာမင်း မှူးမတ်သေနာပတိတို့သည် ကျောင်းတော်
 သို့ ဆီးကြိုပင့်ဆောင်ကြကုန်၏။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နေပြည်တော်ရှိ များ
 စွာသော မြို့သူမြို့သားတို့သည် ကျောင်းတော်မှ စောင့်ကြိုလျက်

မြတ်စွာဘုရား သုဝဏ္ဏဘမ္မိသိ ကြလေပုံ

အာရုံပြုနေကြစဉ် နိဗ္ဗာန်ညိုမောင်းပြီးပြီးပျက် စသောရောင်ခြည်
တော်ခြောက်သွယ်တို့သည် တပြောင်ပြောင် ထွန်းလင်းလျက်ရှိ
သည်ကိုမျက်ဝါးထင်ထင်ဖူးမျှော်ရလျှင် ဝမ်းသာရွှင်လန်း ပီတိ
တွေလျှမ်း၍ အလွန်အံ့ဩ ငေးမောလျက် လက်ပန်းခတ်တီး
ကောင်းခြီးပေးကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း ကျောင်းတော်သို့တက်တော်မူခါ
မြတ်သောဘုရားနေရာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ရဟန္တာငါး
ရာတို့လည်း နေရာအသီးသီး၌ သီတင်းသုံးနေကြကုန်၏။ ရသေ့
ညီနောင်နှစ်ပါးနှင့်တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းလည်းကျောင်းတော်
ကြီးကို ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းလေ၏။ မှန်မြတ်သောဆွမ်းဘေ
ဇာတို့ဖြင့် လှုပ်ကျွေး၏။ အထူးထူးသော လှူဒါန်းဘွယ်တို့ဖြင့်
လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းအမှုတို့ကို ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ ပြီးမှဘုရားရှင်
လည်း ရောက်လာကြကုန်သောပရိသတ်တို့အား စရိုက်နှင့်လျော်
စွာ ဒေသနာရေအေးအမြှိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင်လည်း သိကြားမင်း ဆောက်လုပ်သော
ကျောင်းတော်၌ ဖလသမာပတ် မြတ်သောချမ်းသာခြင်းဖြင့်နေ
သန့်တော်မူ၏။ ရဟန္တာငါးရာတို့လည်း သင့်တင့်လျောက်ပတ်
သောနေရာတွင် စျာနုသုခ၊ ဖလသုခဖြင့် မျှတတော်မူကြကုန်၏။
မြတ်စွာဘုရား၏တရာ တော်ကိုနာကြားရသောဥပသကာ ဥပသ
ကီတို့လည်းမိမိတို့အိမ်သို့ပြန်ကြပြီးလျှင် ပြုဘွယ်ကိစ္စများကိုပြုလုပ်
ကြ၍ ညချမ်းအခါ ပန်းနံ့ သာဆီမီးတို့ကို လက်စွဲလျက် တရား
တော်ကို နာအံ့သောငှါကျောင်းတော်သို့ လာကြကုန်၏။ ဤ

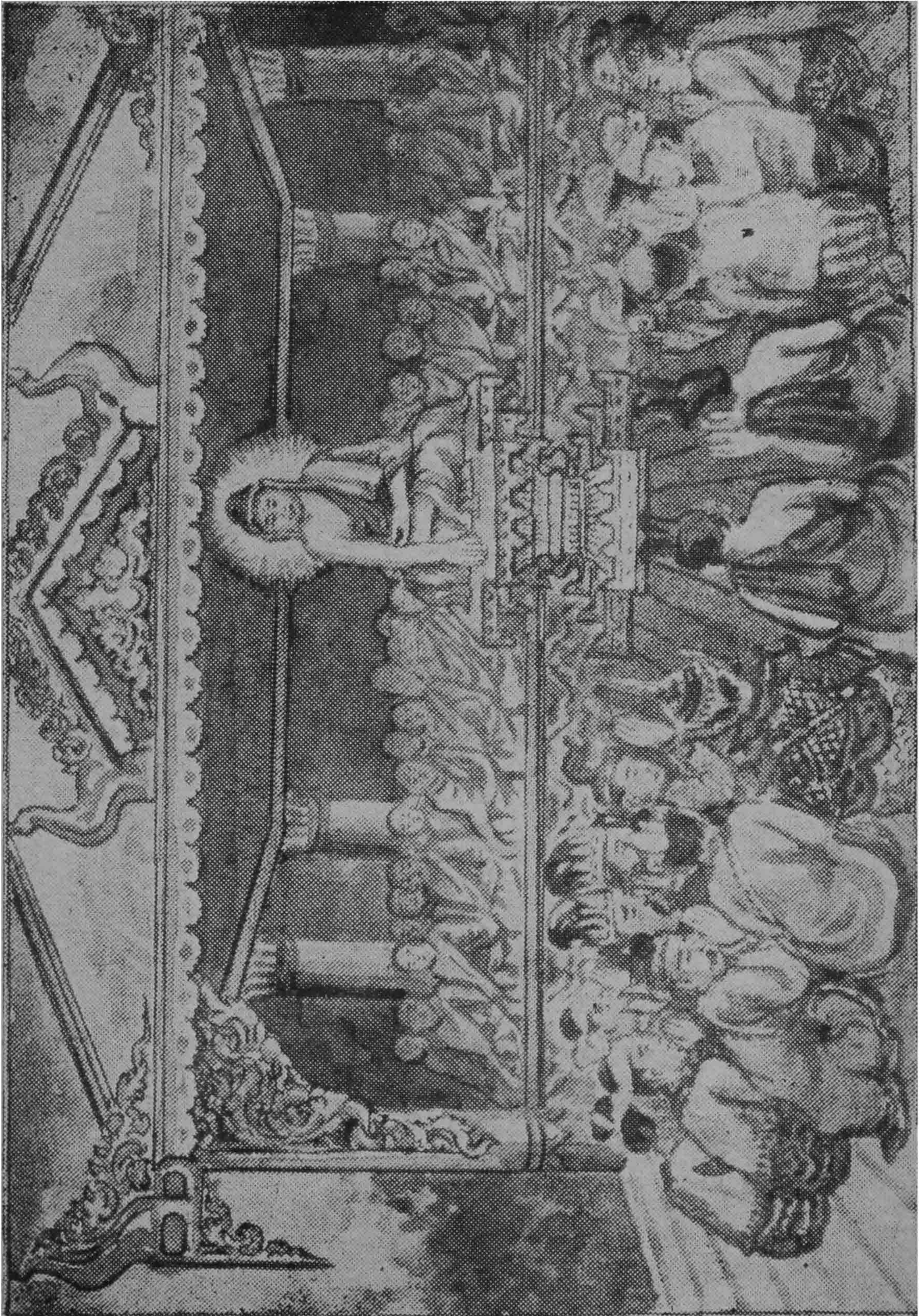
နည်းအားဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တရားစည်ကြီး ရိုက်တီးနေရာ များ
စွာသော တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် အကျွတ်တရားရကြကုန်၏။

ဘုရားရှင်အား၊ လျှောက်ထားပြန်ရာ၊
သာသနာရောင်ပြင်း၊ ထွန်းလင်းမည်သာ၊
ကောင်းကင်လမ်းက၊ ကြွမြန်းလာခါ၊
မြတ်တရား၊ ဟောကြားဒေသနာ။

○ ○ ○

(၁၆) ဘုရားထံမှ ဆံတော်ရ

သုံးလူ့ ထွဋ်ထားဘုရားရှင်သည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နေပြည်တော်
သိကြားမင်းဆောက်လုပ်သော ကျောင်းတော်၌ ခုနစ်ရက် တိုင်
တိုင် ရသေ့ညီနောင် နှစ်ပါးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သော ကေလာသ
တောင်မှ ကေလာသရသေ့ တပါး၊ သုံးပါးသော ရသေ့တို့နှင့်
မင်းမိဖုရားပရိသတ်အများတို့အား တရားရေအေးတိုက်ကျွေးပြီး
၍ မဇ္ဈိမဒေသသို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းတော် မူခါနီးတွင် ရသေ့
သုံးပါးတို့သည် ဘုရားရှင်၏ ထံပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီး
သော အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား ပြန်လည်ကြွမြန်းတော် မူသည်
နေ့ကံထာဝစဉ်ကို ကွယ်နိုင်ရန်၊ အရှင်ဘုရားကိုယ်စား တစုံတရာ
သော ပစ္စည်းဝတ္ထုကို ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်
ထားတောင်းပန်သော အခါ ဦးခေါင်းတော်ကို လက်ျာလက်ဖြင့်

မြတ်စွာဘုရားသုဝဏ္ဏဘုမ္မိနေပြည်တော်၌ တရားဟောတော်မူပုံ

ဓိဋ္ဌာန်လျက် သုံးသပ်တော်မူရာ ပါလာသော ဆံတော်ခါတ်
မြတ် ၆ ဆူတို့ကို ရသေ့ သုံးဦးအား နှစ်ဆူစီပေးသနားတော်
မူလေ၏။

၎င်းပြင် ကုသိနာရုံတောင်က ရသေ့၊ ဒွိကမော့ ခတုန်ဂလိုင်း
တောင်ကဗုဒ္ဓညာဏရသေ့၊ ဒွိခလွန်းတောင်က ရသေ့၊ မဲလံ
တောင်ကရသေ့၊ မှတ်လအိတောင်ကရသေ့၊ ကျိုက္ခမိတောင်က
ရသေ့၊ ကောယက္ခဇုတ်သုတ်ကျွန်းကနတ်ဘိလူးညီနောင်၊ ဒွိယုန်း
တောင်က ရသေ့၊ ဆောင်ခဲတောင်က အလ္လကပ္ပရသေ့ တို့လည်း
အသီးသီးဆံတော်ခါတ်မြတ်များကို ရရှိကြလေ၏။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ရသေ့ အများနှင့် နတ်ဘီ
လူးတို့အား ဆံတော်များကိုပေးသနားပြီး ကျောင်းတော်၌ သီ
တင်းသုံး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပြာဿဒ်ယာဉ်သာ
ထေရ်ငါးရာနှင့် မဇ္ဈိမဒေသသို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပြန်လည်
ကြွမန်းတော်မူလေ၏။ ရသေ့ များနှင့် သိကြားမင်းတို့သည် မိမိ
တို့ နေရာဌာနသို့ ပြန်ကြကုန်၏။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင် မိဖုရား နှင့်
တိုင်းသူပြည်သားတို့သည်လည်း မိမိတို့နေရာသို့အသီးသီးပြန်ကြ
လေကုန်၏။ သိကြားမင်းဖန်ဆင်းသော ကျောင်းတော်ကြီး
လည်း အလိုလိုကွယ်လေ၏။

ရသေ့ အများ၊ လျှောက်ထားပြန်သော်၊
ပေးအပ်ခဲ့ငြား၊ ခါတ်သားဆံတော်၊
နေ့ညမလတ်၊ မပြတ်ကော်ရော်၊
ဘဝင်ကြ၊ ရှင်ပျမြို့ပူဇော်။

(၁၇) ဓါတ်မြတ်ဆံ့ခြည် စေတီတည်

ဤသို့ဆံ့တော် ဓါတ်မြတ်များကို ရသေ့ အများနှင့် နတ်ဘီလူးအချို့ ရရှိကြသည်တွင် ဇင်းကျိုက်တောင်၌ နေထိုင်သီတင်းသုံးသော ညီတော်သီဟရသေ့သည် နောင်တော် တိဿရသေ့ အဆွေဟော်ကေလာသရသေ့ တို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး မိမိရရှိထားသော ဆံ့တော်ဓါတ်မြတ်နှစ်ဆူကို ဇင်းကျိုက်တောင် နှင့်ဇဲကပင်တောင်တို့၌ တဆူစီစေတီတည်ပြီးလျှင် ထိုစေတီတော်တို့တွင် တဆူစီ ငွာပနာသွင်းနှံ့လေ၏။ ထိုနောက် ကေလာသတောင်တွင် နေထိုင်သော သီတင်းသုံးဘော် မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သည့် ကေလာသရသေ့ကြီးလည်း မိမိရရှိထားသော ဆံ့တော်ဓါတ်နှစ်ဆူ အနက် တဆူကိုကေလာသတောင်၌ စေတီတည်ပြီးငွာပနာသွင်းနှံ့လေ၏။ ကျန်တဆူကိုမူ မိမိ၏ ဆံ့ကျစ်ကြား၌ ထား၍ကိုးကွယ်လေ၏။

နောင်တော်တိဿရသေ့ အားဆံ့တော်များကို စေတီတည်ပြီး ငွာပနာရန် လျှောက်ထားသော်လည်း ငါရရှိထားသော ဆံ့တော်များကို ငါအလွန်နှစ်သက် မြတ်နိုးသည်ဖြစ်၍ ငါ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ မချလိုဟု ဆိုပြီးစေတီမတည်ဘဲ အမြဲဆံ့ကျစ် ကြားတွင် ထား၍ကိုးကွယ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဇင်းကျိုက်တောင် ဇဲကပင်တောင်နှင့်ကေလာသတောင်တို့တွင် ဆံ့တော်တဆူစီသွင်းနှံ့ ငွာပနာ၍စေတီတည်သော အခါ သိကြားမင်းလည်းလာရောက် ကူညီသည်ဟု အဆိုရှိသည်။

မုဆိုးတောင်တွင် တိဿရသေ၊ ကေလာသတောင်တွင် ကေလာ
 သရသေ၊ ဇင်းကျိုက်တောင်တွင် သီဟရသေ၊ တို့ သီတင်းသုံး
 နေထိုင်တော်မူကြရာတွင် ညဉ့်အချိန်၌ မီးဖြင့်အချက်ပြု၍ ဆက်
 ဆံပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြလေ၏။ တနေ့သော် ကေလာသ ရသေ
 ထံမှ မီးအချက်ပြသည်ကို မမြင်သည် နှင့် တိဿရသေ သည် အ
 ကြောင်းတစုံတရာရှိမည်ဟု အမှတ်ထားလျက်ကေလာသတောင်
 သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ယမန်နေ့ကပင်စုတေကွယ်လွန်ခဲ့သည့်
 မပုတ်မသိုးသော အဆွေတော်ကေလာသ ရသေ ၏ဆံကျစ်ကြား
 မှ ဆံတော်ခါတ်မြတ်တဆူကို ထုတ်ယူ၍ အလောင်းကိုကောင်း
 မှန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် မိမိနေရာ မုဆိုးတောင်သို့ ပြန်ကြွလာ
 လေ၏။ ကေလာသရသေ ၏ ဦးခေါင်းထက်မှ ရရှိခဲ့သော ဆံ
 တော်တဆူကို မိမိတွင်ရှိသော ဆံတော်နှစ်ဆူနှင့် အတူ ဆံကျစ်
 ကြားတွင်ထား၍ အမြဲကိုးကွယ်လေ၏။

သုံးဆူထွင်မြတ်၊ ဆံတော်ခါတ်မှာ၊
 စေတီသီးသီး၊ အပြီးသတ်ခါ၊
 ကျန်သုံးဆူခါတ်၊ ဆံမြတ်ကေသာ၊
 ဦးခေါင်းထက်၊ ဆောင်ရွက်ပူဇော်ရှာ။

(၁၈) စုတေခါနီး ရသေ့ကြီး

တိဿရသေ့ကြီးလည်း ဆံတော်ရရှိသည့် အချိန်မှ ၁၂-နှစ်
 မြောက် အသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်သော နှစ်တွင်ဇရာဒုဗ္ဗလဖြစ်၍သူ
 အိုနာဖြင့် စုတေရတော့မည် အကြောင်းကို သိကြားမင်းသည်

မိမိ၏ တန်ခိုးဖြင့်သိမြင်သောကြောင့် လူ့ပြည်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီး လျှင်တိဿရသေ့ကြီး၏သား၊ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းထံရှေးဦးစွာ သွားရောက်၍ အကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏။ ထိုနောက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်နှင့် သိကြားမင်းတို့သည် ရသေ့ကြီးနေထိုင်သီတင်းသုံးရာ မုဆိုးတောင်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ဆံတော်ခါတ်သုံးဆူကို စေတီတည်ရန် လျှောက်ထားတောင်းပန် ကြလေ၏။ တိဿရသေ့ကြီးလည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ငြင်းပယ်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းက အရှင်ရသေ့၊ အရှင်ရသေ့၏ အသက်ခန္ဓာသည် ဓမ္မတာအနိစ္စသဘောအတိုင်း စုတေရန် အချိန်နီးချေပြီ။ အရှင်မကွယ်လွန်မီ ဆံခက်ခါတ်များကို သားတော်လက်သို့ အပ်၍ သင့်လျော်သော အသွင်၌ ဌာပနာသွင်းန့ လျက် စေတီတည်လျှင် အရှင်ရသေ့၏ လောဘတော်ကျ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အရှင်စုတေပြီးနောက်မှစေတီတည်လျှင် မျက်ကွယ်ဖြစ်၍ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားက ယခုအချိန်သည် စေတီတည်ရန် အချိန်ရောက်ပြီဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးသည် ဆံတော်ခါတ်မြတ်တို့ကို ဦးခေါင်းထက်တင်၍ နောက်အဘို့ကာလကြာမြင့်စွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လိုပါသော်လည်း သိကြားမင်းလျှောက်ထားချက်အရ မကြာမီ စုတေရတော့မည်ဖြစ်၍ ဆံတော်ကို မပေးဘဲ မနေသာသောကြောင့် အသင်သိကြားမင်း သင်လျှောက်ထားသည့် အတိုင်း ဆံတော်တို့ကို ဌာပနာပြီးစေတီတည်တော့မည် သို့ရာတွင် ငါ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် ဆောင်၍ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ ကိုးကွယ်လာခဲ့သော ဆံတော်ခါတ်တို့ကို ငါ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူသည့် ချောမောပြေပြစ် နုသစ် ခိုင်မာလျက် ကာလရှည်စွာ တည်နိုင်

သမိုင်းသစ်

သော ကျောက်လုံးကြီးအတွင်း၌ ငွှာပနာ၍ စေတီတည်လိုသည်။
ထိုကျောက်လုံးကြီးမျိုးကို သင်ရအောင် ရှာပြီးလျှင် တခုသော
တောင်ထွဋ်စောင်းတွင် တင်ပေးလော့ဟု အမိန့်ရှိလေ၏။

စုတေခါနီး၊ ရသေ့ကြီးကို၊
ဆံတော်ခါတ်များ၊ ဘုရားတည်လို၊
နေရာငွှာနု၊ ပြသထိုထို၊
သိကြားမင်း၊ သက်ဆင်းလျှောက်ထားဆို။

(၁၉) အံ့ဘွယ်ထီးထီး ကျောက်လုံးကြီး

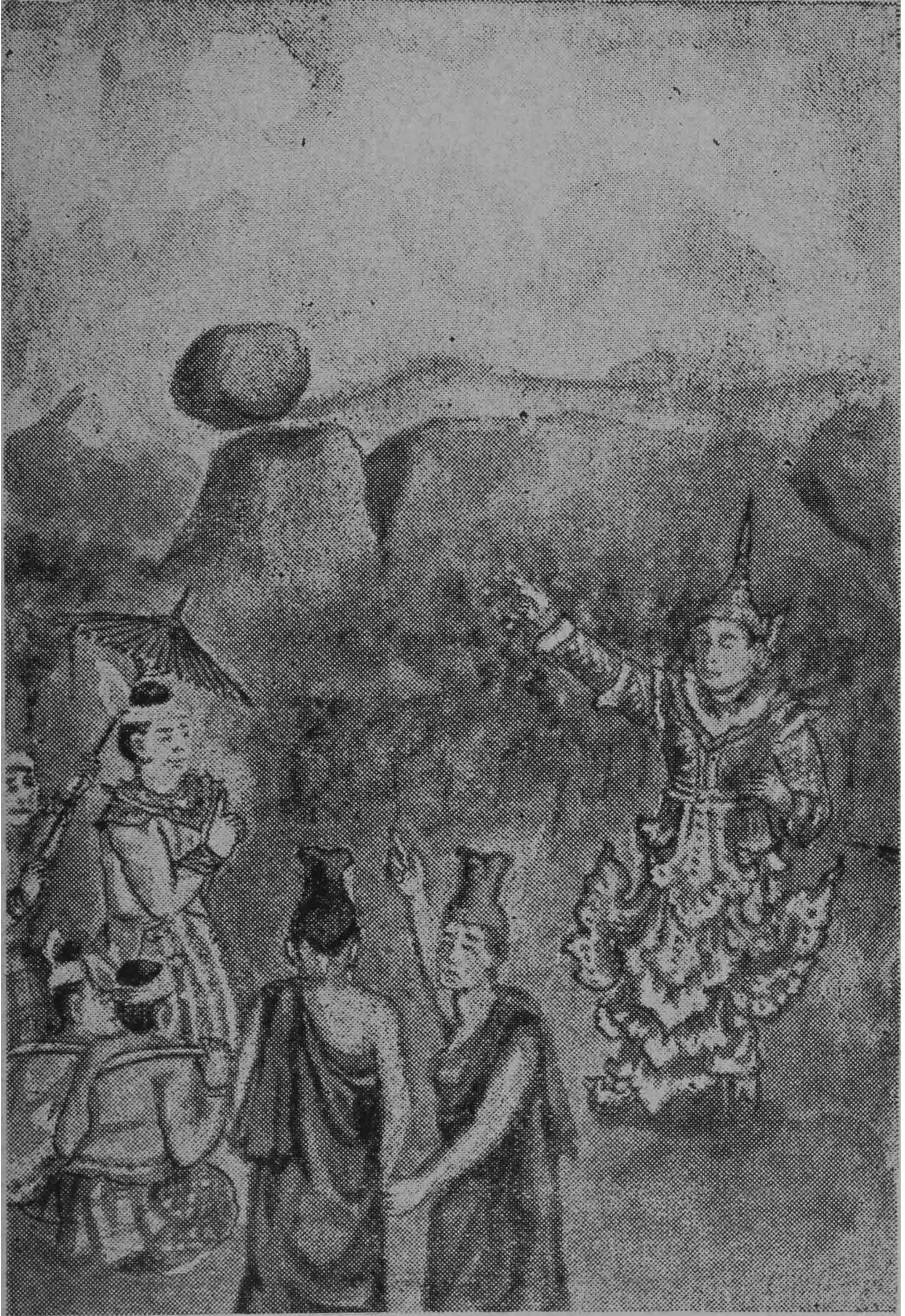
သိကြားမင်းလည်း တိဿရသေ့ကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ထို
တောထိုတောင်တို့တွင် စောင့်ကုန်သော ဘုမ္မစိုး ရုက္ခစိုးနတ်
တို့ကို ခေါ်၍ ရသေ့ကြီး ဦးခေါင်းနှင့်တူသော ကျောက်လုံး
ကြီးများကို ရှာဖွေ ယူဆောင်ခဲ့ရမည်ဟု အမိန့်ရှိလေလျှင်
နတ်တို့လည်း ထိုတောတောင်အတွင်း၌ ရှိသော ရသေ့ကြီး
ဦးခေါင်းနှင့်တူသော ကျောက်လုံးကြီးတို့ကို ယူဆောင်လာခဲ့
ကြရာ ရောက်လာတိုင်းသော ကျောက်လုံးကြီးများကို ရသေ့
ကြီးအား ပြသလျှင် မိမိ၏ ဦးခေါင်းနှင့်မတူဟု ဆိုကာ၊ ငြင်း
ပယ်တော်မူလေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် သမုဒ္ဒရာရေ
အောက်၌ တစုံတရာမပြုပြင်ဘဲ၊ ရသေ့ကြီး ဦးခေါင်းနှင့်
အလုံးစုံတူသော ကျောက်လုံးကြီးကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ရသေ့
ကြီးအား ပြလေ၏။ ရသေ့ကြီးလည်း ကျောက်လုံးကြီးကို

တွေ့မြင်လျှင် ဝမ်းသာ ရှင်လန်း ပီတိတွေ့လျှမ်းလျက် လွန်စွာ
ကြိုက်နှစ်သက်လေ၏။

သိကြားမင်းလည်း တိဿရသေ့ကြီး သဘောတူ လက်ခံ
လေလျှင် သီးခြားတောင်ထွင်တခုကို ဖန်ဆင်းလျက် ထိုတောင်
ထွင်စောင်းတွင် တင်၍ ရသေ့ကြီးအား ပြုလေ၏။ ရသေ့ကြီး
လည်း လွန်စွာနှစ်ခြိုက်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့ သိကြားမင်းသည် မိမိ၏တန်ခိုးဖြင့် တင်ပြစဉ်အခါက
တောင်ထွင်နှင့် ကျောက်လုံးကြီး အချင်းချင်းမထိဘဲ အကြား
တွင် ကြက်မတဝပ်ခန့် ကွာနေသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ၎င်း
တောင်ထွင်၏အမြင့်ပေ ၈၀-ခန့်ရှိ၍ လုံးပတ် ၅၅ ပေခန့်ရှိသည်။
ရသေ့ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်လုံးကြီးကား အမြင့် ၁၀-ပေ၊ လုံး
ပတ် ၅၂-ပေ ရှိ၏။ ထိုကျောက်လုံးကြီး၏ အပေါ်တွင် အဝ
၆-လက်မ၊ အနက် ၃-တောင်တမိုက်ရှိသော ဌာပနာတိုက်ကို သိ
ကြားမင်း တူးဖော်လေ၏။

သိကြားမင်းအား၊ မိန့်ကြားသည်မှာ၊
ဦးခေါင်းပုံရှိ၊ ကျောက်တိုက်ရှိ၊
ပင်လယ်အတွင်း၊ သက်ဆင်းဆောင်လာ၊
တောင်ထွင်စောင်း၊ တည်ကြောင်းအံ့ဩစွာ၊

သိကြားမင်း ကျောက်တုံးကြီးအား တောင်ထွဋ်ပေါ် တင်ပြပုံ

(၂၀) စေတီတည်ဆဲ ပူဇော်ပွဲ

သိကြားမင်း ဆောင်ယူ၍ တောင်ထွဋ်တခုတွင် တင်ပြသော ကျောက်လုံးကြီးကို တိဿရသေ့ကြီးမြင်လျှင် လွန်စွာနှစ်သက် သည်ဖြစ်၍ မိမိဦးခေါင်း ဆံကျစ်ကြားတွင် တင်၍ ကိုးကွယ် ထားသော ဆံတော်ဓါတ်သုံးဆူကို ထုတ်ယူကာ သားတော် တိဿဓမ္မ သီဟရာဇာမင်းလက်သို့ မရှင်ပျသော မျက်နှာဖြင့် အားရအောင် ဖူးမျှော်ပြီးလျှင် အကြိမ်ကြိမ်ဦးတိုက်၍ ပေးအပ် လိုက်လေ၏။

သိကြားမင်းနှင့် တိဿဓမ္မ သီဟရာဇာမင်းတို့လည်း ဆံတော် ဓါတ်မြတ်သုံးဆူကို ရတနာ မြကြုပ်အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းပြီးလျှင် လှပဆန်းကြယ် ရှုချင်ဘွယ်ရာ တင့်တယ်စွာ ခြယ်လှယ်မုန်းမံ ထားသော ရတနာပလ္လင်ထက်ရှိ ရွှေကလပ်ပေ ၇ တွင် တင်လျက် အပူဇော်ခံရန် ပင့်ဆောင်ထားလေ ၏။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နန်းတွင်း မှူးမတ်များ မြို့သူ မြို့သားများတို့ သည်လည်း အထူးထူးအပြားပြား ဖူးမျှော် ပူဇော်ကြကုန်၏။ ထို သို့ ပူဇော်ကြပြီး ၇-ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဓါတ်မြတ်ဆံတော် ကိန်းဝပ်နေသော ရတနာမြကြုပ်သည် ပရိသတ်များ ဖူးမျှော် နေစဉ်ပင် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်လျက် သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရား၏အသွင်တော် ကောင်းကင်၌ ထင်လျက် တည် လေ၏။ ရောင်ခြည်ငော် ခြောက်သွယ်တို့သည်လည်း တပြိုင်နက် ကွန့်မြူးလေ၏။ ထိုရောင်ခြည်တော်တို့၏ အရောင်ဖြင့် တော တောင်တို့၌ ဝင်းဝင်းထိန်လျက် ရှိ၏။ လျှပ်စစ်ရောင်တို့သည်

ကောင်းကင်၌ လင်းထိန်လျက်ရှိ၏။ တူရိယာအသံကဲ့သို့သော အသံတို့သည် မြည်ကုန်၏။

တိဿရသေ့ကြီး သိကြားမင်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်နှင့် မင်း ပရိသတ်တို့လည်း မကြုံစဘူး ထူးကဲဆန်းကြယ် အံ့ဩဘွယ်သော ဆံတော် ဓါတ်မြတ်တို့၏ တန်ခိုးတော်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ဖူးမြင် ကြည်ညို ရကုန်၏။

သုံးဆူသော ဆံတော်ဓါတ်မြတ်တို့သည်၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် ကုန်မြူး အပူဇော်ခံပြီးလျှင် ဘုရားအသွင် ကွယ် ပျောက်၍ လူနတ် ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ဖူးမျှော်နေစဉ်မှာပင် သိကြားမင်း ထွင်းဖောက်ထားသော ကျောက်လုံးကြီးအထက်ရှိ ဌာပနာတိုက်အတွင်းသို့ ရတနာမြကြုပ်နှင့်တကွ အလိုလိုဆင်း သက်ကိန်းဝပ်လေ၏။

တိဿရသေ့ကြီးလည်း ဆံတော်ဓါတ်မြတ်၏ - အံ့ဘွယ် သရဲ ထူးကဲသော အချင်းအရာတို့ကို ဖူးမျှော်ကြည်ညိုနေခိုက် ရှေးဘဝက ပြုဘူးခဲ့သော ကုသိုလ်ကံသည် ကုန်ဆုံးပြီဖြစ်၍၊ နောက်သို့တိမ်းလဲလျက် ရုတ်တရက် စုတေလေ၏။ သိကြားမင်း နှင့် တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းတို့လည်း ရသေ့ကြီး၏အလောင်း ကို မှုဆိုးတောင်သို့ ယူဆောင်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ကြ လေ၏။

ရသေ့ကြီးအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက် သိကြားမင်း နှင့် တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းတို့သည် ရတနာအုတ်တို့ဖြင့် ဥာဏ် တော် ၃-တောင် ၁-မိုက်ရှိသော စေတီငယ်ကို ဆံတော်ဓါတ် ကိန်းဝပ်တော်မူသည့် ကျောက်လုံးကြီးထက်၌ တည်ထားခဲ့လေ ၏။ ထိုနောက်မှုဆိုးတောင်၌လည်း တိဿရသေ့ကြီး၏ အရိုး

ဆံတော်ခါတ်မြတ် တန်ခိုး ပြတော်မူပုံ

များကိုကော်ကော်ယူခါ အရိုးအိုးစေတီငယ်တဆူကို တည်ထားလေ၏။

ယခုအခါ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် တည်ရှိသောတောင်ကို စေတီမတည်မီ ရှေးအခါက ထိုတောင်ရှိ ကျောက်လုံးများသည် တလုံးပေါ်တလုံးတင်လျက်နေသည်ကို အစွဲပြုလျက် လုံးတင်တောင်ဟုခေါ်သည် စေတီတည်ပြီးသည့် နောက်အချိန်တွင် မှန်အမျိုးသားတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် ကျိုက်ဣသိရိုးဟုတွင်လေသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျိုက်-ဘုရား၊ ဣသိ-ရသေ့၊ ရိုး-ရွက်သည်။ ရသေ့ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်ထားသောဘုရားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ကျိုက်ဣသိရိုးမှ ကာလကြာသောအခါ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဟု ခေါ်တွင်ကြလေသည်။

စေတီတော်တည်ရှိရာတောင်ကိုလည်း ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ဟု ခေါ်လေသည်။

ဆံတော်ဓါတ်မြတ်-တက်လတ်အာကာ၊
ရောင်ခြည်တော်မြူး-အထူးအံ့ရာ၊
တောတောင်အတွင်း-ထင်လင်းနေခါ၊
ဋ္ဌာပနာတွင်း-သက်ဆင်းကိန်းဝပ်လာ။

o o o

(၂၁) နတ်ဒေါအား အစောင့်ထား

ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်နှင့် ရသေ့ကြီး၏ အရိုးအိုးစေတီများတည်ပြီးသောအခါ သိကြားမင်းသည် အမျှော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံပြီး တန်ခိုးကြီးသော နတ်ကြီးတပါးကိုခေါ်

ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်လုံးကြီး ဆံတော်မြတ်သုံးဆူ
 ကျောက်လုံးကြီးအထက်ရှိစေတီနှင့် တောင်၏ပတ်ဝန်းကျင်များ
 ကို နေ့ညဉ့်မပြတ် စောင့်ရှောက်ရမည်ဟု အစောင့်အနေခန့်
 ထားပြီးလျှင် ပြုဘွယ်ကိစ္စ အဝဝတို့သည် ကုန်ဆုံးပြီးဖြစ်၍
 တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင်မိမိနေရာ တာဝ
 တိံသာသို့ ပြန်လေ၏။

သိကြားမင်း အစောင့်ထားခဲ့သောနတ်မင်းကြီးသည်၊ ရသေ့
 ဦးခေါင်းပုံ ကျောက်လုံးကြီးအနီးတွင် နေထိုင်စောင့်ရှောက်ရ
 သောကြောင့် မဟာဣဿိန္ဒ နတ်ကြီးဟု အမည်တွင်သေ၏။

စေတီတော်မြတ်-စောင့်လတ်သေချာ၊
 နေ့ညဉ့်မပြတ်-ကြည့်ကြပ်ရန်သာ၊
 ဣဿိန္ဒအား-မှကြားပြီးခါ၊
 သိကြားမင်း-တက်ခြင်းဝတိံသာ။

○ ○ ○

(၂၂) နန်းကျင်ကိုကောက် မိဖုရားမြှောက်

သီဟရာဇာမင်းလည်း ပြုဘွယ်ကိစ္စအဝဝတို့ ပြီးစီးသွား
 သော်လည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ပြန်မကြသေးဘဲ မိမိငယ်စဉ်အခါ
 က မုဆိုးတောင်တွင် ခမည်းတော် တိဿရသေ့ကြီးနှင့်အတူ
 နေကြစဉ် ခမည်းတော်၏ ဥဘွားသွီးငယ်ကို ' ကရင်အမျိုးသား
 စော်ကဲကြီး ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြွဟဲတို့အား မွေးစားရန်
 ပေးလိုက်သည်ကို အမှတ်တရ သတိထားမိသဖြင့် ငယ်စဉ်မှ က
 ကွာနေခဲ့သော မိမိ၏နမငယ်ကို မြင်လိုဗွေလိုသောစိတ်သည်

သမိုင်းသစ်

ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် နှမငယ်ရှိရာ မဲသနုရွာသို့ နောက်လိုက်နောက်ပါ အချေအရံများနှင့် ကြွသွားတော်မူ လေ၏။

မဲသနုရွာသို့ရောက်၍ ဘိုးကော်လွတ် နန်းကြာဟဲတို့အိမ်သို့ ဝင်မိလျှင် ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော ရွှေနန်းကျင်ကို မြင်လေသော် ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့အား ရွှေနန်း ကျင်၏အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

ဘိုးကော်လွတ်နှင့် နန်းကြာဟဲတို့လည်း ငယ်စဉ်က ဆရာ ခုသေ့ကြီးထံမှ တောင်းယူ၍ အမွေစားအမွေခံ မွေးမြူထား ၍ ကြီးပြင် လာသော မိမိတို့၏သွီးဖြစ်ကြောင်းကို သံတော်ဦး တင်လေ၏။ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းလည်း ရှေးဘဝက ပြုခဲ့ဘူး သော ကုသိုလ်ကံသည် ဆက်စပ်သည်ဖြစ်၍ မြင်ကတည်းကပင် တိမ်းညွတ်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ ရွှေနန်းကျင်လည်း ထိုနည်း တူစွာ မြင်သည်နှင့် ချစ်ခင်နှစ်သက် တိမ်းညွတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် သီဟရာဇာမင်းသည် ကာမပိုင်လင်ယောကျ်ားရှိမရှိ ကိုမေးမြန်း၍ မရှိကြောင်းကိုသိရလျှင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ဆောင် ယူ၍ မိဖုရားမြှောက်မည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုခါ ဘိုးကော် လွတ် နန်းကြာဟဲတို့ထံတွင် ရွှေနန်းကျင်အား တောင်းလေ၏။ စော်ကဲကြီးဇနီးမောင်နှံတို့လည်း အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော သွီး ဖြစ်၍ မပေးလိုသော်လည်း မိဖုရားကြီးဖြစ်မည့်အရေးကို မျှော် တေးဝမ်းမြောက်ခါ ညှဉ်းဆဲနိတ်စက်ခြင်းမပြုဘဲ ကောင်းမှုန် ချမ်းသာစွာ ထားတော်မူရန် သံတော်ဦးတင်ပြီးလျှင် ရွှေနန်း ကျင်အား ဆောင်ယူခွင့်ပြုလေ၏။

တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းလည်း မဲသနုရွာမှ ရွှေနန်းကျင်ကို ယူဆောင်ပြီး ကျိက်ထီးရိုးစေတီနှင့် ခမည်းတော်အရိုးအိုးစေတီ တို့ကို ဖူးမျှော်ကန်တော့ပြီးလျှင် အမတ်စစ်သူကြီးများခြံရံကာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ပြန်လည်ကြံသွားတော်မူပြီးနောက် နေပြည်တော်သို့ ရောက်လျှင် ရွှေနန်းကျင်အား မိဖုရားကြီး အဖြစ် ဘိသိတ်သွန်းလောင်း၍ မိဖုရားမြှောက်လေ၏။

ဤသို့ ရွှေနန်းကျင်အား မိဖုရားမြှောက်၍ လအတော်ကြာ သောအခါ မိဖုရားကြီး ရွှေနန်းကျင်သည် ကိုယ်လက်မအိမသာ မကျန်းမမာဖြစ်လာလေ၏။ ကာလကြာသော် ကိုယ်သားကိုယ် ရေတို့သည် ပိန်ကြုံခန်းခြောက်လာကုန်၏။ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာ မင်းလည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နေပြည်တော်အတွင်းရှိ သမားဟူး ရားကောင်းများနှင့် အမျိုးမျိုးကုသပါသော်လည်း ပျောက် ကင်းချမ်းသာမှု မရှိဖြစ်လေ၏။ ဤသို့မကျန်းမမာ ဖြစ်နေစဉ် ရွှေနန်းကျင်သည် မဲသနုရွာရှိ မိဘများအား များစွာသတိရ လွမ်းဆွတ်သည်ဖြစ်၍ မိဘများရှိရာ မဲသနုရွာသို့ ခေတ္တခဏသွား ရောက်နေထိုင်ခွင့်ပေးရန် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ လျှောက်ထား သိ တော်ဦးတင်လေ၏။

ဤသို့ရှိနေစဉ် ရွှေနန်းကျင်၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆွေမျိုးများ သည်လည်း ရွှေနန်းကျင်ကိုမတွေ့မမြင်ရသည်မှာကာလအတော် ကြာသဖြင့် များစွာသတိရ လွမ်းဆွတ်ကြလေ၏။ သတိရလွမ်း ဆွတ်ကြသည့်အတိုင်း ခေတ္တခဏ အလည်အပတ်အဖြစ်ဖြင့် မိဘ ဆွေမျိုးများ အလွမ်းပြေစေရန်အလို့ငှါ ခေတ္တပြန်ခေါ်မည်ဟု ဘိုးကော်လွှတ်နှင့်သား ငပန်းတင်တို့သည် သီဟရာဇာမင်း၏

သမိုင်းသစ်

နန်းတော်သို့ဝင်၍ သွီးအားလှမ်းဆွတ် လှသဖြင့် လိုက်လာခဲ့
ကြောင်းနှင့် မဲသနရှာသို့ ခေတ္တအလည်အပတ် ထည့်လိုက်ရန်
သံတော်ဦးတင်လေ၏။

သီဟရာဇာမင်းလည်း ရွှေနန်းကျင်၏ ဘခင်ဘိုးကော်လွတ်
နှင့် မောင် ငပန်းတင်တို့အားကောင်းမွန်စွာ ခေတ္တဆုံညှော်ခံကျွေး
မွေးလျက် ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မောင်းမိသံ အ
ချေအရံများနှင့် အတူ မဲသနရှာသို့ပြန်ရန် ထည့်လိုက်လေ၏။

ရေစက်ဟောင်းက၊ ကံကြောင်းပေါ်လာ၊
နန်းကျင်ကိုတွေ့၊ ချစ်ငွေ့ဆူခါ၊
ကြည်သာခွာတောင်း၊ မတ်ပေါင်းစုံစွာ၊
ပြည်တော်ရောက်၊ ခြီးမြှောက်မိဖုရားသာ။

○ ○ ○

(၂၃) တောင်ကြားအကော့ ကျားနှင့်တွေ့

တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းကြီးလည်း မိဖုရားကြီးရွှေနန်းကျင်
၏အလိုသို့လိုက်ခါ ဘခင်ဘိုးကော်လွတ်၊ မောင်ငပန်းတင်တို့နှင့်
အတူမဲသနရှာသို့ခေတ္တသွားရောက်နေထိုင်ရန်အချေအရံများနှင့်
ထည့်လိုက်လေ၏။ မိဖုရားကြီးရွှေနန်းကျင် လည်း နောက်လိုက်
နောက်ပါအချေအရံမခေါ်တော့ဘဲ တောင်ခြေမှ ပြန်လွတ်ခါ
တကိုယ်တည်းပင် မိမိ၏ ဘခင်၊ မောင်တို့နှင့်အတူတောင်ခြေကင်
မွန်းစခန်းမှ ပြန်လာခဲ့ရာ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်သို့ သွားရာ
လမ်းတွင်စမ်းရေတစ်စီးကျလျက် ရှိသောရေမြှောင်ကြီးသို့ရောက်

သောအခါ မောပန်းလှသည်နှင့် ခေတ္တရပ်နားနေသည်။ ထိုသို့ရှေး
နန်းကျင်ခေတ္တစခန်းချ-ရပ်နားဘူးသည်ကို အစွဲပြု၍ ထိုနေရာကို
စခန်းကြီးဟုခေါ်သည်။ တောင်ကျစမ်းရေ မြောင်းကြီးရှိသည့်
အတွက်လည်း ရေမြောင်းကြီးဟု ခေါ်ကြပြန်သည်။

အမောပြေ၍ ထိုအရပ်မှထ၍ တဖန်လာခဲ့ပြန်ရာ ယခုအခါ
ကျိက်ထီးရိုးကလေး စေတီတည်ရှိရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ
မောပန်းလာပြန်၍ နားရပြန်၏။ ဤသို့ဒုတိယအကြိမ် ခေတ္တရပ်
နားသည့် နေရာကို စခန်းလေးဟု ခေါ်သည်။ ၎င်းနေရာတွင်
ကျောက်လုံးကြီးတလုံးပေါ်၌ စေတီတည်ရှိသည့် အတွက်လည်း
ကျိက်ထီးရိုးလေးဟူ၍လည်းခေါ်ကြသည်။

ထိုအရပ်မှထ၍လာကြပြန်ရာ ခရီးအတော်ရောက်၍ တောင်
ကြားတခုကိုကျော်လွန်သည်ကာလ နောက်မှ ကျားတကောင်
သည်ရှေးနန်းကျင်တို့ သားအဘရှိရာသို့ ကိုက်အံ့သောငှါ အပြေး
အလွှားလိုက်၍လာလေသော် သားအဘ သုံးယောက်လည်း
ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြီးစွာဖြင့် တစုတရုံးတည်း ကျိက်ထီးရိုးစေတီ
တော်သို့ သွားသောခရီးလမ်းစဉ်အတိုင်းပြေးခဲ့ကြလေ၏။

ဤသို့ပြေးခဲ့ကြစဉ် အဝေးမှဖူးတွေ့ရသော ကျိက်ထီးရိုးဆံ
တော်ရှင်ကိုသာ အာရုံတင်လျက်ပြေးလာခဲ့ရာကျားသည်ဆံတော်
ရှင် ကျိက်ထီးရိုးစေတီတော်၏တန်ခိုးတော်ကြောင့် ရှေးနန်းကျင်
တို့သားအဘအား အမှီလိုက်၍အန္တရာယ်မပြုနိုင်ဘဲ၊ လမ်းခုလတ်
တနေရာတွင် ရပ်တန့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မိဘကိုလှမ်း၊ တက်လှမ်းပြန်လာ၊
မောဟိုက်ခါနွမ်း၊ အပန်းဖြေရှာ၊
တောင်ကြားအကွေ့၊ ကျားတွေ့ရာမှာ၊
အာရုံထား၊ ဘုရားကယ်မပါ။

(၂၄) ဘုရားနားရောက် အသက်ပျောက်

ရွှေနန်းကျင်တို့သားအဘသုံးဦးတို့လည်း ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား လမ်းအတိုင်းပြေးခဲ့ကြရာ ခရီးအတော်ရောက်၍ပြန်လှည့်ကြည့်ရာ ကျားကိုမမြင်မတွေ့တော့သော်လည်း ကြောက်စိတ်မပြေသေးဘဲ ဆက်လက်ပြေးခဲ့ကြရာမှ ယခုကျောက်သမ္ဘာန်ဘုရားအလွန်ကျိုက် ထီးရိုးဘုရားယင်ပြင်တော်ကုန်းအစပ်သို့ရောက်သော အခါ မကျန်း မမာ၍ အားအင်နည်းပါးနေသည်ပြင် ပင်ပန်းစွာသွားလာဘူး သူမဟုတ်သော မိဖုရားကြီးရွှေနန်းကျင်သည် ထိုနေရာတွင်အား ပြတ်လျက် မတ်တတ်မှ လဲလေတော့၏။ ဘခင်ဘိုးကော်လွတ် နှင့် မောင်ငပန်းတင်တို့လည်း စွမ်းအားရှိသမျှအမျိုးမျိုးပြုစုပါသော် လည်းသတိပြန်လည်မရရှိတော့ဘဲကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ရှိရာသို့ ဦးခေါင်းပြုလျက် အနိစ္စရောက်ရှာလေသတည်း။

ဤသို့မိဖုရားကြီးရွှေနန်းကျင်အနိစ္စရောက်လေလျှင် ဘိုးကော် လွတ်လည်း မဲသနရှာသို့ပြန်၍ ဇနီးနန်းကြာဟဲနှင့် ဆွေမျိုးအား လုံးတို့အကြောင်းကို ပြောကြား၍ တောင်ခြေ တောင်ရိုးရှိ ရှာအသီးသီးတို့သို့ အဆင့်ဆင့်ကြားစေလျက် သထုံဘုရင် ထံ သို့လည်း လူလွတ်လျှောက်ကာ လူပေါင်းစုံညီကြသောအခါ ထို နေရာ၌ပင် ကောင်းမွန်စွာသင်္ဂြိုဟ်လေ၏။ ရွှေနန်းကျင် ကွယ် လွန်အနိစ္စရောက်သောနေရာတွင် ယခုအခါရွှေနန်းကျင် ဘိုး

ကော်လွတ် နန်းကြာဟဲနှင့် ငပန်းတင်တို့၏ ရုပ်ပုံများကိုပြုလုပ်
ထားပြီး အဆောက်အဦးငယ်တခု တည်ဆောက်ထား လေ၏။

ဘုရားထံနီး၊ အပြီးရောက်လာ၊
မတ်တတ်ကလဲ၊ မမြဲနိုင်ပါ၊
နောက်ထပ်သတိ၊ မရှိသေရှာ၊
ကမ္ဘာစောင်း၊ ဦးခေါင်းပြုလျက်သာ။

○ ○ ○

(၂၅) ဘုရားတိုက် သိမှတ်ထိုက်

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် တည်ရှိရာ တောင်၏အနီးပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် ရသေ့ တောင်၊ မုဆိုးတောင်၊ ကျီးကန်းဂူ သို့မဟုတ်
ကျီးပ စပ်ဂူ၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား၊ ကျောက်ထပ်ကြီး နဂါးဘုရား၊
ဖါးဘုရား၊ စင်္ကြန်ကျောက်၊ နတ်ရေတွင်း ယင်ပြင်တော်ပေါ်၍
သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များ၊ မဟာဣန္ဒြေခေါ် ဘိုးဘိုးကြီး နတ်
ရုပ်ပုံ၊ သိကြားမင်း၊ သီဟရာဇာမင်း၊ ရွှေနန်းကျင် ဘိုးကော်လွတ်
နန်းကြာဟဲနှင့် ငပန်းတင် တို့၏ရုပ်ပုံများတောင်တက်လမ်းခရီး
တွင်ရှိသည်။ ကျောက်သမ္ဗန်မြစေတီ၊ လွမ်းစေတီ၊ ရေမြှောင်ကြီး
စခန်းတို့သည် သိမှတ်ထိုက်သော အကြောင်းအရာများဖြစ်၍ ရှေ့
တွင် တခုစီ စီစဉ်ရေးသားသွားပါမည် ဖတ်ရှုကြပါကုန်။

ဘုရားတိုက်၊ မှတ်ထိုက်တွေ့မှ၊
လွန်စွာများပြား၊ သိထားဘွယ်ရာ၊
တခုစီဖြင့်၊ မှတ်ချင့်ဖြာဖြာ၊
စဉ်ခါထား၊ ထွေပြားစုံလင်စွာ။

(၂၆) ဂူပေါင်းများမြောင် ရသေ့တောင်

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် တည်ရှိရာ တောင်၏ အနောက်ဘက် အလွန် နက်သော ရှိုမြောင်ကြီးခြားလျက်တည်နေသော တောင်ကို ရသေ့တောင်ဟု ခေါ်ပါသည်။ တိဿရသေ့ကြီး မုဆိုးတောင်၌ နေထိုင်သီတင်းသုံးနေစဉ် များစွာသော ရသေ့အပေါင်းတို့သည် ထိုတောင်တွင်နေထိုင်ကြလေသည်။ ရသေ့များ နေထိုင်နိုင်ရန်လည်း ဂူပေါင်းများစွာရှိလေသည်။ ရသေ့များ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ကိုအစွဲပြု၍ ထိုတောင်ကိုရသေ့တောင်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုတောင်ကိုသွားရန်ပန်းတင်ကျောက်မရောက်မီ လမ်းခွဲရှိသည်။ ရုပ်ပွားတော် တဆူနှင့်တန်ဆောင်းတခုရှိပြီးလျှင် ရေမိုးအလွန် ပေါများသောတောင်ဖြစ်လေသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၏အရှေ့ဘက်၌ရှိသောတောင်ကို ကြက်မဝပ်တောင်ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုတောင်၌ အဘိုးထိုက်တန်သော ဆေးပင်အမျိုးမျိုးတို့ ပေါများလှသည်။ အထူးသဖြင့် အဘိုးထိုက်တန်လှသော ငပြေရှင်ပင်၊ ငစိုင်ရှင်ပင်၊ ရှမ်းသွေးဆေးပင်နှင့် ပဉ္စမပင်တို့သည် ထိုတောင်၌ပေါက်ရောက်ကုန်၏။ ထိုကြောင့်လည်းရှေးအခါကာလကဝိဇ္ဇာထိုက်တို့သည် ဆေးပင်ဝါးပင်အလို့ငှါ ထိုတောင်ထို ဌာနသို့ရောက်လာတတ်ကြသည်။

ရသေ့အများ၊ နေသွားသည်ချောင်း၊
စမ်းရေတွေပေါ၊ မြိုင်တောလျှိုမြောင်၊
ဆေးပင်ဝါးပင်၊ စုံလင်သည်တောင်၊
အဝေးကြည့်၊ ထင်သည့် ကျက်သရေဆောင်။

(၂၇) သားငှက်များမြောင် မုဆိုးတောင်

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်တည်ရှိရာတောင်၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ၃-၄ လိုခန့်အကွာတွင် မုဆိုးတောင်ရှိလေသည်။ ထိုတောင်၌ ရှေးအခါက မုဆိုးကြီးတယောက် နေထိုင်သည်ကို အစွဲပြု၍ မုဆိုးတောင်ဟု ယခုတိုင်အမည်တွင်လေသည်။ ထိုစဉ်အခါက မုဆိုးကြီးသည် ထိုတောင်၏တနေရာတွင်ရှိသော ဂူတွင်နေထိုင်၍ တိဿရသေ့ကြီးလည်း ဇင်းကျိုက်တောင်မှ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး အသက်ထက်ဆုံး ထိုတောင်တွင်ပင် နေထိုင်သီတင်းသုံးခဲ့သည်။ ယခုအခါ တောင်ထိပ်တနေရာတွင် တိဿရသေ့ကြီး၏ အရိုးအိုးစေတီငယ်တဆူနှင့် ၎င်းစေတီ၏ တောင်ဘက်တွင် လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်တဆူအပြင် တန်ဆောင်းတခုရှိလေသည်။ ၎င်းတန်ဆောင်းနေရာတွင် ရသေ့ကြီး၏ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပွဲတော်အချိန်အခါ၌ မုဆိုးတောင်နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီအကြားတွင် မြေအသင့်အတင့်ညီညာသည့်အလျောက်မို့ သည် ဈေးသည်တို့ဖြင့် အလွန်စည်ကားလှပေသည်။

သားငှက်ထွေပြား၊ ကျက်စားဒေသာ၊
 တိဿရသေ့၊ ပြောင်းရွှေ့နေရာ၊
 မုဆိုးကြီးလည်း၊ တသီးတူစွာ၊
 ဂူအများ၊ ဖြစ်ပွားရှိလျက်ပါ။

(၂၈) တောင်နန်းမြိုင်ငူ ကျီးကန်းဂူ

မုဆိုးတောင်၏ အနောက်ဘက်နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် ၏ မြောက်ဘက်နှစ်ဖါလုံးခန့်အကွာတွင် ကျီးကန်းဂူ-သို့မဟုတ် ကျီးပါးစပ်ဂူရှိလေသည်။ သမိုင်းအစတွင် ဖေပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ဝိဇ္ဇာထိုရ်နှင့် နဂါးမတို့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားသော ဂူဖြစ် သည်။ ဂူအပေါက်ကျဉ်းသော်လည်း အတွင်း၌ အသင့်အတင့် ကျယ်ဝန်းသည်။ ဂူနှင့်ကပ်လျက် အပြင်ဘက်တွင် အလျား (၁၆) ပေ၊ အနံ (၉) ပေခန့်ရှိသော ကျောက်ပြားကြီးတခုသည် အပြင် ဘက်သို့ ထိုးထွက်လျက် အံ့ဩဘွယ်ရာ ဖြစ်တည်နေသည်။ အပြင် ဘက်သို့ထိုးထွက်နေသော ကျောက်စွန်းတွင် အပေါ်မှ အခြား ကျောက်ပြားတပြားထပ်လျက် နေသည့်နေရာကို ကျီးပါးစပ်ဟု ခေါ်သည်။ လေမိုးလုံခြုံလှသည်။ ၎င်းဂူနှင့်ကပ်လျက် နတ်ရုပ်ပုံ နှင့် နတ်ကုန်းတခုရှိသည်။ ၎င်းဂူတွင် ရှေးအခါက ကိုယ်ကာယ ကြီးမားသော ကျီးကန်းကြီး ၂-ကောင်နေသည်ကို အစွဲပြု၍ ကျီးကန်းဂူဟု ခေါ်တွင်လေသည်။

ဘောဂတိုင်းက၊ နဂါးနွယ်မှာ၊
 လူ့ပြည်ကိုတက်၊ ကြင်ဘက်ကိုရှာ၊
 ဝိဇ္ဇာကိုတွေ့၊ ချစ်ငွေ့ ဆူခါ၊
 ဤဂူတွင်း၊ ပေါင်းသင်းပျော်ရွှင်စွာ။

(၂၉) အံ့ဘွယ်တည်ပြန် ကျောက်သမ္ဗာန်

ကျောက်သမ္ဗာန်စေတီသည် ကျိုက်ထီးရိုးတောင် စေတီ၏ တောင်ဘက် ၃-၅ လိုခန့်အကွာတွင် အလွန်ထူးဆန်းစွာ တည်လျက်ရှိသည်။ အောက်မှ (၁၄) ပေခန့်အမြင့်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတခုပေါ်တွင် သမ္ဗာန်သဏ္ဍာန်ရှိ ကျောက်ချမ်းတခုက ဆင့်လျက် တည်ရှိသည်။ ထိုသမ္ဗာန်ပုံရှိ ကျောက်ချမ်းပေါ်တွင် စေတီငယ်တခုကို တည်ထားလေသည်။ စေတီနှင့်ကပ်လျက် အာရုံခံ တန်ဆောင်း တဆောင် ဆောက်လုပ် ထားသည်။ သမ္ဗာန်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ ကျောက်ချမ်း ပေါ်တွင် တည်ထားသော ကြောင့် ထိုဘုရားကို ကျောက်သမ္ဗာန်ဘုရားဟု တွင်လေ၏။

ထူးထွေတသီး၊ အံ့ခြီးတည်ပြန်၊
ကျောက်တုံးကြီးထက်၊ ကျော်တက်ဖြစ်ဟန်၊
ချောမွတ်သသပ်၊ လုံးရပ်သဏ္ဍာန်၊
ဝေါဟာရ၊ ခေါ်ကြကျောက်သမ္ဗာန်။

(၃၀) ဝမ်းရေတွေ့စီး ရေမြှောင်ကြီး

ကင်မွန်းစခန်းမှ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီဘေးသို့ သွားရောက်ဖူး မျှော်လျှင် ခရီး ၃-ပုံ ၂-ပုံခန့်အရောက်တွင် ရေမြှောင်ကြီးခေါ် သော စခန်းတခုရှိလေသည်။ ရွှေနန်းကျင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ ပြန်လာစဉ်အခါ ပထမအကြိမ်ရပ်နားသော စခန်းဖြစ်သည်။ တောင်ကျရေကြောင့် အတော်ကြီးသော ဝမ်းရေစီးကြောင်းတခုရှိ၍ ရေမိုး ပေါ်များသောကြောင့် ဘုရားဖူးခရီးသည်များသည်၊ ထို

နေရာတွင် စခန်းချ ရပ်နား ညဉ့်အိပ်ကြလေသည်။ တည်းခိုရန် ဇရပ် ၃-ဆောင်ရှိသည့်ပြင် ပဲ့တော်အချိန်တွင် ထမင်းဆိုင် လဘက်ရည်ဆိုင်နှင့် စားသောက်စရာ မို့ပဲသရေစာအမျိုးမျိုးတို့ ကို တည်ခင်းရောင်းချကြလေသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တက်ခရီး လမ်းတလျှောက်တွင် အကောင်းဆုံးနှင့်အစည်ကားဆုံးစခန်းဖြစ် ၏။ စမ်းရေမြောင်းကြီးရှိ၍ ရေမြောင်းကြီးစခန်းဟု အမည်တွင် လေသည်။ ၎င်းမှ ဆက်လက်တက်သွားလျှင် ခရီး ၃-ပုံ ၂-ပုံ ခန့်အရောက်တွင် ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်တည်နေသော ကျောက်ထုနှင့် နှစ်ခုပေါ်တွင် စေတီတဆူစီ တည်ထားလေသည်။ ၎င်းစေတီ များကို လှမ်းစေတီ-မြစေတီဟု အသီးသီးခေါ်ကြသည်။

စမ်းရေတော့ပေါ၊ အမောဖြေရာ၊
ဆိုင်ငယ်ဆိုင်ကြီး၊ တသီးဝေဆာ၊
သစ်ပင်ဝါးပင်၊ စိမ်းလွင်သေလာ၊
ရေမြောင်းကြီး၊ မငြီးပျော်စရာ။

(၃၁) လေချိုအေးအေး စခန်းလေး

စိုင့်တမော့စခန်းအလွန်၌ အတော်အသင့်ကျယ်ပြန့်သောနေ ရာတွင် ကျိုက်ထီးရိုးကလေးစေတီ တည်ရှိသည်။ ၎င်းကျိုက်ထီး ရိုးလေးစေတီသည် အောက်က ကျောက်လုံးကြီးတလုံးပေါ်တွင် အပေါ်မှ ကျောက်လုံးတလုံးသည် ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ်ရာ ဆင့် လျက် ထိုအပေါ်ကျောက်လုံးထိပ်တွင် စေတီငယ်တဆူ တည် ထားလေသည်။ ၎င်းစေတီအနီးတွင် တည်းခိုရန်ဇရပ်တဆောင် ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။ ထိုနေရာတွင် ရေမရရှိနိုင်သော်

လည်း တောတောင်တို့ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်လာသော လေ
 အေးကြောင့် ခရီးသည်များ အမောပြေကြသည်။ ကျိက်ထီးရိုး
 စေတီတော်မြတ် တည်နေပုံနှင့်တူသောကြောင့်၊ ၎င်းဘုရားကို
 ကျိက်ထီးရိုးလေးဟု ခေါ်ကြသည်။ ရွှေနန်းကျင် ဒုတိယအ
 ကြိမ် စခန်းချ ရပ်နားဘူးသောကြောင့် စခန်းလေးဟူ၍လည်း
 ခေါ်ကြသည်။

တောကြီးမြိုင်နန်း၊ စခန်းသာယာ၊
 လေချိုသွေးသွေး၊ အအေးပိုစွာ၊
 ထူးထွေဆန်းပြား၊ ကျောက်သားဆင့်ကာ၊
 စေတီမြတ်၊ တည်လတ်၍ဒေသာ။

(၃၂) မြောက်ဘက်တောင် လွန်စုံလင်

ကျိက်ထီးရိုးစေတီ တည်ရှိရာတောင်တော်မှ မြောက်ဘက်
 တမိုင်ကျော်ခန့်အကွာတွင် ကျိက်ဆီရီစေတီ တည်ရှိလေသည်။
 ၎င်းမှ အရှေ့ မြောက်ဘက် တမိုင်နီးပါးအကွာတွင် နဂါးစေတီ
 ဖါးစေတီများရှိလေသည်။ ၎င်းအရပ်သည် နဂါးမနှင့် ဖါးမတို့
 တွေ့ဆုံ မိတ်ဆွေဖွဲ့ကြသောနေရာဖြစ်သည်။ ကျောက်စွန်းများ
 အပေါ်၌ နဂါးသဏ္ဍာန် ဖါးသဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ခါ ထိုအပေါ်တွင်
 စေတီတည်ထားလေသည်။ ၎င်းမှ မြောက်ဘက်သို့ တမိုင်ခန့်
 အကွာတွင် ကျောက်ပြားကြီး ၂-ခုသည် ထူးဆန်းစွာ ထပ်
 လျက်ရှိသည်ကိုအစွဲပြု၍ ကျောက်ထပ်ကြီးဟု ခေါ်သည်။ ၎င်း
 အပေါ်တွင် စေတီတည်ထား၍ ထိုစေတီကို ကျောက်ထပ်ကြီး

စေတီဟုခေါ်သည်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးသူတို့သည် ၎င်းစေတီ
တော်များသို့လည်း သွားရောက်၍ ဖူးမျှော်ကြလေသည်။

မြောက်ဘက်ဒေသ၊ တွေ့ရလေပြီ၊
ကျိုက်ဆီရိုမြတ်၊ ကျောက်ထပ်စေတီ၊
နဂါးနှင့် ဖါး၊ ပြုထားပြန်သည်၊
ကျောက်ကုန်းထက်၊ တင်လျက်ဘုရားတည်၊

(၃၃) နတ်ရေတွင်းစုံ အဖုံဖုံ

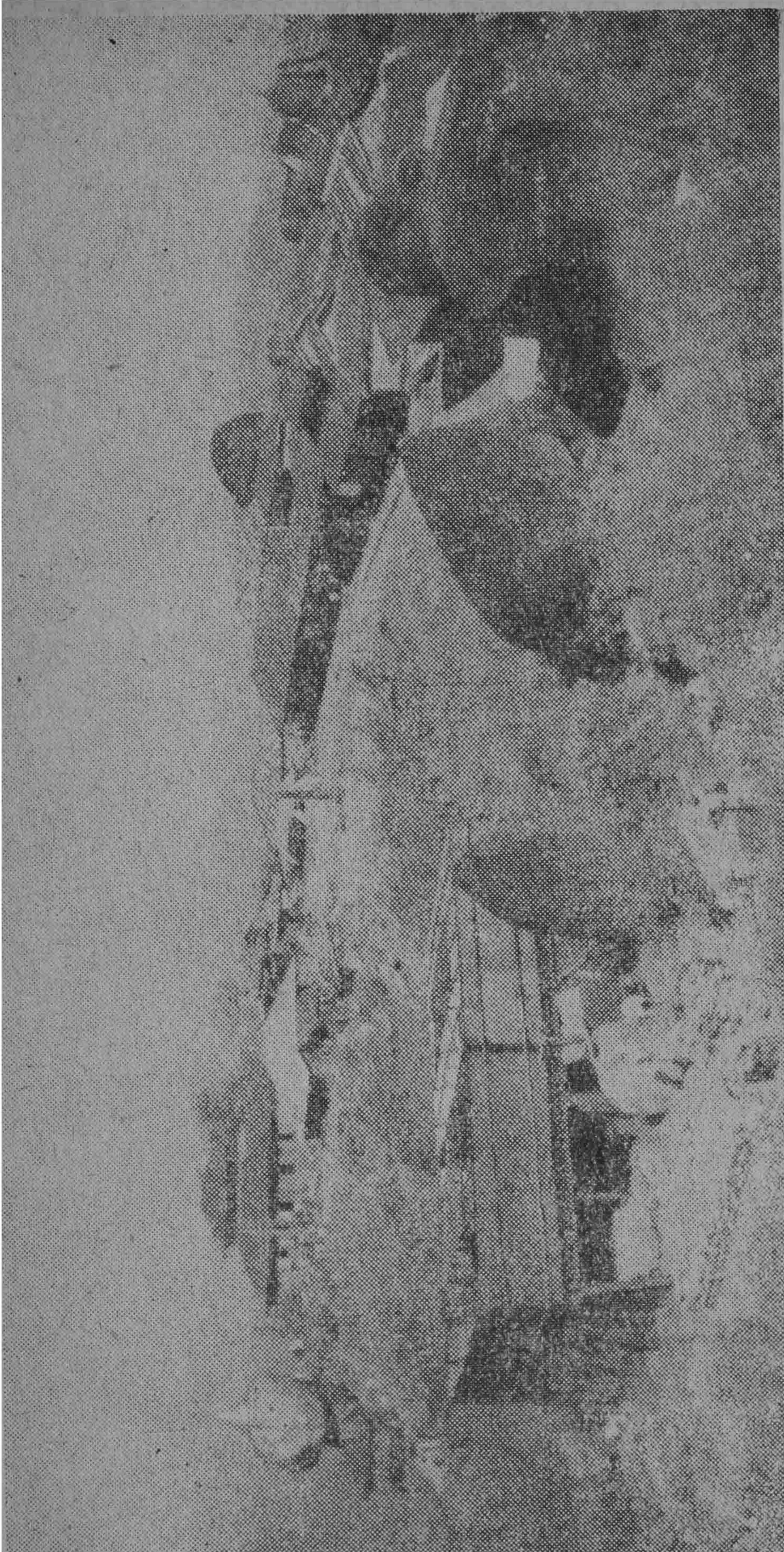
ကျိုက်ထီးရိုး စေတီတော်၏မြောက်ဘက် စစ်တောင်းဘက်
သွားရာ လမ်းခရီးတွင် နတ်ရေတွင်းခေါ် တွင်းငယ်တခုရှိသည်။
၎င်းနောက် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၏အနောက်ဘက် ချောက်ထဲ
တွင် နတ်ရေတွင်းငယ်တခုရှိသည်။ မုဆိုးတောင်၏ အရှေ့ဘက်
အလွန် နက်သောတောင်ခြေ ရှိမြောင်အတွင်း၌ ဂေါပကအဖွဲ့
က ပြုပြင်ထားသော နတ်ရေတွင်းငယ်တခု ရှိလေသည်။ ၎င်း
နတ်ရေတွင်းအသီးသီးတို့သည် ကျောက်အကြားအတွင်းမှ ထွက်
သောရေ ဖြစ်သည်။ ရေတွင်းငယ်ကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း
ဖြူးညှင်းစွာ ခပ်ယူလျှင် မည်မျှပင် ခပ်ယူစေမူ မကုန်နိုင်၊
ကျိုက်ထီးရိုးယင်ပြင်တော်၌ ရေရှားပါးသည့်အခါ ရေသည်တို့
သည် ထိုနတ်ရေတွင်းများသို့ သွားရောက်ခါ ခက်ခဲ ပင်ပမ်း
စွာ ခပ်ယူ ရောင်းချကြလေသည်။ ၎င်းနတ်ရေတွင်းမှ ရေသည်
အနာရောဂါအမျိုးမျိုးကိုပျောက်ကင်းသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည့်

အားလျော်စွာ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူး ခရီးသည်တို့သည်၊ သွား
ရောက် ခပ်ယူလေ့ ရှိကြသည်။

စေတီတော်မြတ်၊ အောက်ရပ်မြေမှာ၊
ကျောက်ကြားထီးထီး၊ ယိုစီးထွက်လာ၊
တသွင်သွင်ကျ၊ အေးမြသီတာ၊
နတ်ရေတွင်း၊ ပျောက်ကင်းပေဒနာ၊

(၃၄) ယင်ပြင်တော်ဝယ် သိစဘွယ်

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ၏ ယင်ပြင်တော်သည် အတော်အသင့်
ကျယ်ဝန်းပြီး ယင်ပြင်တော် အားလုံးသော နေရာတို့ကို ဖလံ
မြေမှန်မြေ ခင်းထားသည်။ အရှေ့ဘက်ကုန်း အနားတ
လျှောက်၌ တည်းခိုရန် ဇရပ်ကြီး တဆောင်ကို ဆောက်လုပ်
ထားသည်။ မြောက်ဘက်၌ ဂေါပကအဖွဲ့ရုံးနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး
များ သီးသန့် တည်းခိုရန် ဇရပ်ကြီးတဆောင် ရှိလေသည်။
ယင်ပြင်တော်အနောက်ဘက်၌ အာရုံခံ တန်ဆောင်း ၃ ဆောင်
ရှိသည်။ ၎င်းတန်ဆောင်းနှင့် ကပ်လျက် သိမ်ကြီးတဆောင်
ရှိသည်။ ယင်ပြင်ပေါ်၏ မြောက်ဘက် နတ်တောင်ဟုခေါ်သော
တောင်ကုန်းငယ်တခုရှိသည်။ ထိုတောင်ကုန်းငယ်၏ ဘေးပတ်
လည်တွင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီနှင့် တောင်တော်ကို စောင့်ရှောက်
နေသည့် ဘိုးဘိုးကြီးခေါ် မဟာဣဿိန္ဒြေဝနတ်ရုပ်၊ ဆင်းတူ
တော်တဆူ၊ တိဿရသေ့ကြီးအား စေတီတည်ရန် သိကြားမင်း
နှင့် သီဟရာဇာမင်းတို့ တောင်းပန်ပုံ၊ တိဿရသေ့ကြီး စုတေ
သော ရုပ်ပုံနှင့် ဘိုးကော်လွတ်၊ နန်းကြာဟဲ၊ ငပန်းတင်နှင့် ရွှေ
နန်းကျင်တို့၏ ရုပ်ပုံများသည်။ ထိုတောင်ကုန်း ဘေးပတ်လည်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ပုံနှိပ်ရေး ဝန်ထမ်းများ

ဘွင် ရှိသည်။ ယင်ပြင်တော်၏ အနောက်ဘက် မုဆိုးတောင်သို့ သွားရာ လမ်းခဲအနီးတွင် အလွန်ကြီးသော ကျောက်ချမ်းကြီး တခု ရှိသည်။ ၎င်းကျောက်ချမ်းကြီးအပေါ်တွင် တိဿရသေ ကြီး စကြန်ရှောက်သည့်အတွက် စကြန်ကျောက်ကြီးဟု အမည် တွင်လေသည်။

ယင်ပြင်တော်ကြီး၊ ဖန်တည်းမုန်းမံ၊
ဇရပ်တန်ဆောင်း၊ သိမ်ကျောင်းတန်တန်၊
မီးစက် ရေစက်၊ လည်လျက်ဖန်ဖန်၊
ဖဲလ်အသား၊ ခင်းထားမြေအောက်ခံ။

(၃၅) နတ်ကုန်းစုံလင် ကုန်အစင်

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် တောင်ခြေ ကင်မုန်းစခန်း၌ နတ် ကုန်းတခု ရှိသည်။ ထိုနတ်ကုန်း၌ နတ်ရုပ်ပုံတပုံအပြင် ဘေးတ ဘက်တချက်တွင် ကျားရုပ်တခုနှင့် သူရဲရုပ်တခု ရှိသည်။ စေတီ တော်သွား လမ်းခရီးတနေရာတွင် ကျောက်လုံးကြီးတခုပေါ်၌ နတ်ရုပ်ပုံတခုသည် အဆောက်အဦးငယ်တခုနှင့် ရှိသည်။ ၎င်း နတ်ကြီးကို ဟုန်းနတ်ကြီးဟု ခေါ်သည်။ ကျီးကန်းဂူတွင်လည်း နတ်ကုန်းတခုရှိပြီး နတ်ရုပ်ပုံလည်း ရှိသည်။ ၎င်းနတ်ကို ကာကုဏ္ဍ နတ်ဘီလူးကြီးဟု ခေါ်သည်။ မုဆိုးတောင်သို့ သွားလမ်းတွင် လည်း နတ်ကုန်းတခုရှိသည်။ ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ယင်ပြင် တော်ပေါ်ရှိ နတ်တောင်ခေါ် တောင်ကုန်းငယ်ဘေးတွင် မဟာ ဣန္ဒြေဝ ဘိုးဘိုးကြီးနတ်ကုန်းနှင့် ပုံတော်ရှိသည်။ နတ်ကို

ယုံကြည်ကြသော လူတို့သည်၊ နတ်ကုန်းရှိရာ ဌာနအသီးသီးသို့ သွားရောက်ခါ ပူဇော် ပသလေ့ ရှိကြသည်။

နတ်ကုန်းထွေပြား၊ ဘုရားတောင်တော်၊
ယုံကြည်သူများ၊ လူသွားပူဇော်၊
ယခုခေတ်၌၊ နှစ်ခြိုက်မလျော်၊
ရှေးအတိတ်၊ ဂုဏ်ဟိတ်သတင်းကျော်။

(၃၆) အမြင့်ထွဋ်ခေါင် လုံးတင်တောင်

ကျိုက်ထီးရိုး၏ မြောက်ဘက် ၁၆-မိုင်ကွာတွင် ရှိသော ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် တည်ရှိသည့်တောင်သည်၊ အရှေ့ရိုးမ တောင်တန်းအပါအဝင် ပေါင်းလောင်း တောင်ထွဋ်တနေရာ တွင် တည်ရှိ၍ ပင်လယ်ရေပြင်မှ ပေပေါင်း ၃၆၁၈-ပေ မြင့်လေသည်။ ၎င်းတောင်၏ တနေရာတွင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ တည်ရှိလေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် စေတီပုထိုး အမျိုးမျိုးရှိကြသည့် အနက် ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ်အကောင်းဆုံးသော စေတီ ဖြစ်ပေသည်။ တည်နေပုံ ဆန်းကြယ်ခြင်း၊ တောတောင်သာယာ ကြည်နူးဘွယ်ကောင်းခြင်း၊ ဘုရားဖူး သွားလာရာတွင် နားနေရန် စခန်းအဆင့်ဆင့်ရှိခြင်းများကြောင့် ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားသည် ကျော်လော ထင်ရှားလှပေသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီ တည်နေပုံမှာ အံ့ဩဘွယ်ရာကောင်းလှသည်။ ကြီးမား၍ မတ်စောက်သော ကျောက်ဆောင်တခု၏ အစွန်းတွင် လုံးပတ်ပေ ၅၀-ခန့်ရှိသော ရသေ့ဦးခေါင်းပုံ သဏ္ဍာန် ကျောက်လုံးကြီးတခုက ပြုတ်လှူတည်းကာ တင်၍ နေသည်။ ထိုကျောက်လုံးကြီးပေါ်တွင် ဥာဏ်တော် ၁၂တောင်

ခန့် မြင့်သော စေတီတော်ကို တည်ထားလေသည်။ စေတီတည်ရှိရာ ကျောက်ဆောင်နှင့် ယင်ပြင်တော်သည်၊ ချောက်တခုခြားနေသောကြောင့် သံတံတားငယ်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထား လေသည်။ စေတီတည်ထားရာ ကျောက်လုံးကြီးသည် လူတယောက်တန်းရုံနှင့် လှုပ်ရှား၏။ ဤသို့ထူးဆန်း အံ့ဩဘွယ် စံပယ်တော်မူခြင်းကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ တွင် တန်ခိုးကြီးသော စေတီတဆူ ဖြစ်လေ၏။

ထိုစေတီဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းမှာ သမိုင်းအစတွင် ဖော်ပြပြီးသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၀ ခုနှစ် ဆောင်းဥတုတွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သထုံပြည်သို့ ကြွရောက်ရာ သထုံဘုရင် တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းနှင့် မျှူးမတ် ပြည်သူ အပေါင်းတို့က စံကျောင်းတော်ကြီးဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလေသည်။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုကျောင်းတော်ကြီးတွင် ၇-ရက်တိုင်တိုင် စံနေတော်မူစဉ် များစွာသော ဝေနေယျတို့အား တရားတော် အမြှိုက်ဆေးကိုတိုက်ကျွေးတော်မူသည်။ ထိုနေ့ဘက်တိဿရသေ့ သီဟရသေ့နှင့် ကေလာသ ရသေ့တို့သည် ဘုရားသခင် ထံမှ ဆံတော်ခါတ်မြတ်များကိုရရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုဆံတော်ခါတ်များ အနက် ၃-ဆူသော ဆံတော်ခါတ်မြတ်တို့ကို တိဿရသေ့ကြီး ထံမှ တောင်းခံ၍ သိကြားမင်းနှင့် တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းတို့ တည်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

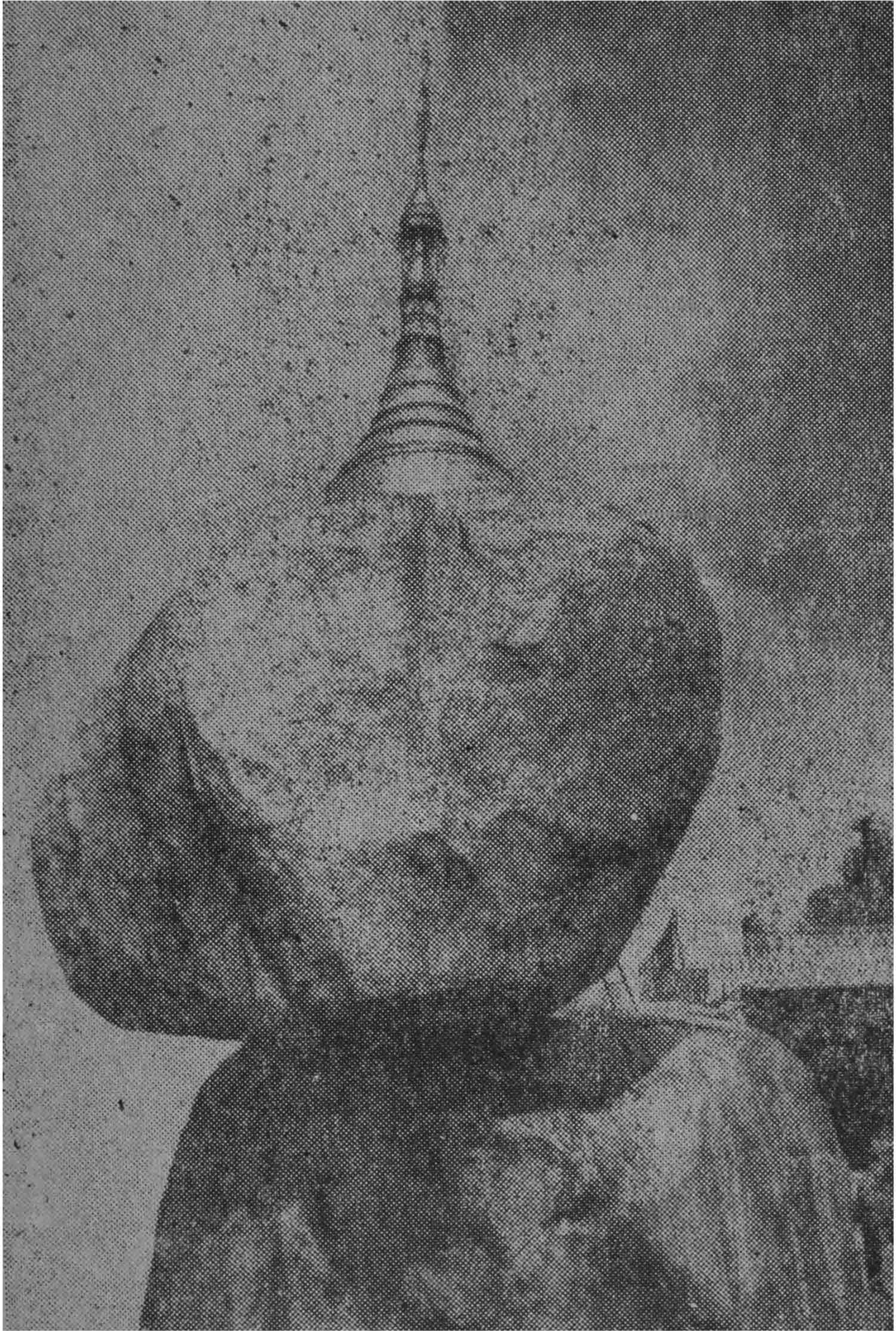
ကျိုက်ထီးရိုးစေတီယင်ပြင်တော်မှ မြင်ရသော ရှုမျှော်ခင်းသည် အလွန်သာယာ လှသည်။ ယင်ပြင်တော်မှ အနောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လျှင် ရာသီဥတုသာယာသော အချိန်၌ ပဲခူးရွှေမော်ခေမော်စေတီတော်ကို ဖူးမြင်နိုင်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်မှ ဘုရားဖူးများလာရောက်သည်တွင် တရုတ်လူမျိုးများ၊ အများအပြားပါဝင်လေသည်။ ဤဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားကို တ

ရုတ် လူမျိုးတို့အထူးယုံကြည်ကိုးကွယ်သည်မှာ ဤဘုရားသို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သွားရောက်ဖူးမျှော်လျှင် သူဌေးကြီး ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသော သူတို့သည် အထမ်းပုခက်များကို စီးလျက် တက်ကြသည်။

သိကြားမင်းနှင့် တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းတို့ တည်ထားခဲ့စဉ် အခါက ဥာဏ်တော် ၃-တောင်တမိုက်သာ ရှိသော်လည်း နောက်ထပ် စစ်တောင်းမြို့ဝန်၊ မင်းလှသိခံသူ ထပ်မံပြင်ဆင်၍ ယခုအခါ ဥာဏ်တော်အမြင့် ၁၂-တောင်ခန့်မျှရှိလေသည်။

တောင်တက်လမ်းမှာ တောင်ခြေ ကင်မုန်းစခန်းမှ ယင်ပြင်တော်ပေါ်ထိ ၇-မိုင်ခန့်ရှိသည်။ တောင်ခြေမှခရီး ၃-ပုံ၊ ၁-ပုံ၊ ၂-ပုံ ရေမြှောင်ကြီးစခန်းထိလမ်းမှာ သဘာဝတောင်ကျရေစီးကြောင်းကိုပြုပြင်ထားသော်လည်း ဖြစ်သည်။ ရေမြှောင်ကြီးမှ အထက်ကိုအချို့ နေရာ၌ လူတို့ဖောက်လုပ်ပြုပြင်ထားပြီး၊ အချို့ နေရာ၌ သဘာဝ ဖြစ်တည်နေသောလမ်းများဖြစ်လေသည်။ ရွှေရင်စို့၊ ဘိုးပြန်တောင်နှင့် စိုင်တမော့တို့သည် အလွန်မက်စောက်သော အတက်များဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ဝါးပင်တို့ဖြင့် စိမ်းလွင်စိုပြည် ကျွဲလည်ဝိုက်သန်းလျက် တင့်တယ်သော ရှုမျှော်ခင်းရှိခြင်းကြောင့် တကြိမ်ရောက်ပြီးသော်လည်း နောက်တကြိမ် သွားရောက်လိုသော ဆန္ဒသည် ကျိက်ထီးရိုးဘုရားသွားရောက်ဖူးမျှော်ခံသူတိုင်း ဖြစ်ပေါ်တတ်လေသည်။ တောင်တက်ခရီး ၇-မိုင်ကျော်ရှိ၍ အလွန်မောပန်းစွာ တက်ကြရသော်လည်း လမ်းခရီးတလျှောက်၌ အဆက်မပြတ်မို့ ဝဲသရေစာဆိုင်များနှင့် တည်းခိုနားနေရန် နေရာများရှိကြ၍ ဘုရားဖူး သွားသူတို့သည် မောပန်းခြင်း မေ့ပျောက်ခါ ပျော်ရွှင်မှုရှိကြသည်။

ကျိက်ထီးရိုးစေတီတော်သို့ သွားရာ လမ်း ၂-သွယ်ရှိသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ပုံ

သမိုင်းသစ်

ကျိုက်ထိုလမ်းနှင့် စစ်တောင်းလမ်းတို့ဖြစ်သည်။ စစ်တောင်းမြို့
ဘက်မှတက်သောလမ်းမှာတောင်တက်ခရီး၆-မိုင်ရှိ၍ အလွန်မတ်
စောက်လှသောကြောင့် ဘုရားဖူး အသွားအလာနည်းပါးသည်
ပဲ့တော်ချိန်တွင်ထိုလမ်းမှလည်းအချို့ တက်ကြသဖြင့် နားနေရန်
နေရာ ရေချမ်းစင်နှင့် ဈေးဆိုင်အချို့ ရှိလေသည်။ ရှုမျှော်ခင်း
ကောင်းလှသဖြင့် ထိုဒေသသို့ သွားရောက်ပြီး ဘိုင်စကုတ်ရိုက်ကူး
လေ့ ရှိကြသည်။

ကျိုက်ထိုဘက်မှတက်သောလမ်းသည်တောင်တက်ခရီး၇-မိုင်
ခွဲရှိပြီး လမ်းခရီးပြေပစ်ညီညာသဖြင့် ဘုရားဖူး အသွားအလာ
များလှသည်။ နားနေရန်စခန်းပေါင်း၃၀ -ကျော်ရှိသည်။ စခန်း
အသီးသီးတို့တွင် ရေမြောင်ကြီးစခန်းသည် ရေမိုးပေါများ၍
ဆိုင်ကြီးဆိုင်ငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် တည်းခိုရန်ဇရပ်ကြီးများလည်း
ရှိသဖြင့်အကောင်းဆုံးစခန်းတခုဖြစ်သည်။

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တက်ခရီးစဉ်မှာ၊ ကင်မုန်းစခန်း၊ ဆင်ဆွဲ
လမ်း၊ ရေမြောင်ကလေး၊ ရုံးပင်၊ ဒညင်းပင်၊ မရမ်းတောင်၊
ဇင်ပြုန်းပင်၊ ရွှေရင်စို့၊ ရွှေရင်သာ၊ ကဒပ်ချောင်း၊ သစ်ချပင်၊
ရေထံခွန်၊ ရွေးပင်၊ ကွမ်းသီးမြောင်၊ အောက်ကျောက်ဖျာ၊
မြင်တော်မှု၊ ရေမြောင်ကြီး၊ ပန်းမတောင်၊ မဟာမြိုင်၊ ကွမ်းသီး
သုံးပင်၊ ထိန်ပင်၊ သရက်ပင်၊ ဘိုးပြန်တောင်၊ ဘန့်ဘွေးပင်၊
သပြေညို၊ ပိုင်တမော့၊ အသက်ကျောက်ဖျာ၊ ကျောက်လက်ဝါး၊
စခန်းကလေး၊ ပန်းတင်ကျောက်၊ လွမ်းစေ့၊ ရွှေရင်အေး။
ကျောက်သမ္ဗန်၊ နန်းကျင်ရုံ၊ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်တို့ ဖြစ်
ပါသည်။

ဆံတော်ရှင် ကျိက်ထီးရိုးစေတီတော်၏ အရှေ့ မြောက်ဘက် ၄-မိုင်ကျော်ခန့်တွင် ရှေးအခါကာလက တိုင်းရင်းသားကရင်အ မျိုးသားဘိုးကော်လွတ်နှင့်ဇနီးနန်းကြာဟဲငပန်းတင်နှင့် ရှေ့နန်း ကျင်တို့ နေထိုင်ခဲ့ကြသော မဲသနရွာသည် ကာလရှည်ကြာလှ သောကြောင့် မဲသနဟုအမည်ပြောင်းခါ ယခုထက်တိုင်ထင်ရှားရှိ လေ၏။

တောင်ရိုးတောင်တန်းတောင်ဆွယ်တို့သည် လူတို့နေထိုင်နိုင် လောက်အောင် ကျယ်ပြန့်သောကြောင့် ထိုတောင် ပေါ်၌ ရွာပေါင်း ၄၀-ကျော်ခန့်ရှိပြီး တောင်ယာပဲခင်း စိုက်ပျိုး ခြင်း၊ ကွမ်းသီး၊ ဒူးရင်းများကို စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက် မွေးလျက် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်သော တိုင်းရင်းသားကရင် အမျိုးသားများနေထိုင်ကြလေသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့်ကျိက်ထီးရိုးစေတီတော်သို့ သွားရောက် ဖူးမျှော်ခွင့် မရသည်မှာ ကာလအတော်ကြာပြီ ဖြစ်၍ ၁၉၆၃-ခုနှစ်၌ ရှေးကကဲ့သို့ပင် အေးချမ်းစွာ ဘုရားဖူး သွားရောက်နိုင်သည့် အလျောက် မကြုံစဖူး များပြားလှသော ဘုရားဖူးခရီးသည် များကြောင့် အထူးမီးရထားများပင် ခုတ် မောင်းပေးလျက်ရှိသည်။

ထိုသို့များပြားလှသော ဘုရားဖူးများ၏ လုံခြုံရေး နှင့် ကျန်းမာရေးကို ရှေ့ ရှုခါ တပ်မတော်သားများသည် ခရီးလမ်း တလျှောက်လုံးနှင့် ယင်ပြင်တော်အနီး အပြားတို့တွင် စောင့် ရှောက်လျက်ရှိ၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သ မားများလည်းဘုရားယင်ပြင်တော် သန့်ရှင်းရေးအတွက် ဆောင် ရွက်လျက်ရှိသည်။ ဂေါပကအဖွဲ့ မှလည်း ဘုရားဖူးခရီးသည်

သမိုင်းသစ်

များ အေးချမ်းစွာဘုရားဖူးနိုင်ရန်နှင့် သက်သာချောင်ချိစွာ စားသောက်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ စားသောက်စရာဆိုင်များကို ဖွင့်လှစ် ရောင်းချလျက်ရှိလေသည်။

ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့၏ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုကြောင့် ယခင် ပျက်စီးနေသောမီးစက်ရေစက်တို့သည် ယခုအခါ ပြင်ဆင်ပြီးစီး စေတီတော်နှင့် ယင်ပြင်တော်တွင် ညဉ့်အချိန်မီးရောင်ဖြင့် ထိန်လင်းလျက်ရှိလေ၏။ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်တည်းခိုနိုင်ရန် ယခုအခါ မုဆိုးတောင်သို့သွားရာ လမ်းဘေးတလျှောက်တို့တွင် ဇရပ်ကြီးများကို သက်ဆိုင်ရာ ဂေါပက အဖွဲ့မှ အပူတပြင်းဆောက်လုပ်လျက် ရှိလေသည်။ ယင်ပြင်တော်နှင့်ရေမြှောင်ကြီး စခန်းတို့တွင် ဆရာဝန်ဆရာမ များနှင့် ဆေးပေးခန်းများကို ဖွင့်လှစ်ရန်ပြင်ဆင်နေ၏။ အစိုးရ အဆက်ဆက်တို့တွင် တကြိမ်တခါမျှ မရှိခဲ့ဘူးသောကျန်းမာရေး အတွက် ဆေးပေးခန်း၊ ဆရာဝန်ဆရာမများ ထားရှိခြင်းကြောင့် ဘုရားဖူးသွားခရီးသည်များသည်လွန်စွာဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရှိ ကုန်၏။

အဆင့်အဆင့်၊ ထပ်တင့်တည်ပြန်၊
လုံးတင်တောင်မြတ်၊ ခေါ်မှတ်အမှန်၊
သာယာတင့်ထူး၊ ရှင်မြူးမြိုင်ယံ၊
ကျိုက်ထီးရိုး-တန်ခိုးကမ္ဘာလျှံ ။

၅၀-ရှိ ရွာတည်လျက်ထားလေသည်။ ထိုရွာကိုကုန်တိုင်းကျပ်ဟုမုန်
 ဘာသာဖြင့် ခေါ်လေသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကုန်-ရွာ၊ တိုင်း-ခြေ၊
 ကျပ်-ဘုရား အလုံးစုံကို ပြန်ဆိုလျှင်-ဘုရားခြေရင်းရွာဟု အနက်
 ရလေသည်။ ကာလကြာသဖြင့် တိုင်းကျပ်၊ ၎င်းမှတဖန် ဇင်း
 ကျိုက်ဟုခေါ်ဝေါ်ကြပြန်သည်။ ရှေးအခါကာလက စေတီ
 တော်၏ဘွဲ့တော်မှာ ကျိုက်ဗျော်နတ်ဟု မုန်ဘာသာဖြင့် ခေါ်
 ကြသည်။ မြန်မာဘာသာအားဖြင့် နဂါးမဘုရားဟု အဓိပ္ပာယ်
 ရလေသည်။

ဝိဇ္ဇာနဂါး၊ ပျော်ပါးလေရာ၊
 အမည်သင်းထိုက်၊ ဇင်းကျိုက်တောင်သာ၊
 စိမ့်မြိုင်ရို့နန်း၊ တင့်ဆန်းသာယာ၊
 သူတော်ချင်း၊ သီတင်းဓမ္မ လျော်စွာ။

○

○

○

(၃၈) ဂမုန်းစုံလင် ဇွဲကပင်

ယခုအခါ ဇွဲကပင်တောင်-ယခင် ဗန္ဓဝဂီရိဟု အမည်တွင်
 သော တောင်သည် ဇင်းကျိုက်တောင်၏ အရှေ့ဘက် မိုင် ၃၀-
 ခန့်အကွာတွင် သံလွင်မြစ်ခြားလျက် မည်သည့်တောင်နှင့်မျှ မ
 ဆက်စပ်ဘဲ တလုံးတည်း လယ်ကွင်းများအလယ်တွင် တည်နေ
 သည်။ ကော်သူးလေပြည်နယ်မြို့တော်၊ ဖါးအံမြို့၏ ကျက်သရေ
 ဆောင်တောင်လည်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတောင်သည် ပင်လယ်ရေ
 ပြင်မှ ပေပေါင်း ၂၃၇၂-ကျော်မြင့်သည်။ တောင်တက်ခရီး ၃-

သမိုင်းသစ်

မိုင်ခွဲခန့်ရှိပြီး ၂-နာရီ ကျော်ကျော်ခန့် တက်ရောက်ရသည်။ တောင်တက်ခရီးသည် ပြေပစ်ချောမောခြင်းမရှိ မတ်စောက်လှသဖြင့် အားအင်နည်းပါးသူများနှင့် အသက်အရွယ်ကြီးသူများ ထိုတောင်ကို မတက်နိုင်ပါ။ တောင်၏ အမြင့်ဆုံး နေရာတွင် ညီတော် သီဟရသေ့သည် ဆံတော် ဓါတ်မြတ်တဆူကို သွင်း၍ ဌာပနာ၍ ဉာဏ်တော်အမြင့် အတောင် ၃၀-ခန့်ရှိသော စေတီတဆူကို တည်ထားခဲ့လေသည်။ ၎င်းစေတီကို ဇွဲကပင်စေတီ ဇွဲကပင်ဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ယင်ပြင်တော် အတော် အသင့် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း တောင်ဘက်တွင် အလွန်နက်သော ချောက်နှင့် ၅-ပေခန့်ခွာလျက် တည်ထား၍ တောင်ဘက် မှနေပြီး ဘုရားကို အာရုံမပြုနိုင်ပါ။ ထိုတောင်၏ ထူးခြားချက်မှာ တောင်ထိပ်စေတီတော်၏ မနီးမဝေးမှာပင် ရေကို လိုသလောက်ရနိုင်သည်။ သို့အတွက် ဘုရားဖူးသူတို့သည် ရေအခက်အခဲဘေးမှ လွတ်ကင်းကြသည်။

ထိုတောင်တွင် ဂမုန်းအမျိုးမျိုးတို့အလွန်ပေါများသည်။ ဂမုန်းလောကတွင် ရှားပါးလှသော ဖါးဂမုန်း၊ လိပ်ဂမုန်း၊ ဂမုန်းနီနှင့်ကညာဂမုန်းတို့သည် ထိုတောင်တွင် ပေါက်ရောက် သည်ဟု အဆိုရှိသဖြင့် ဂမုန်းဝါသနာပါသော လူတို့သည် ထိုတောင်သို့ သွားရောက်၍ ဂမုန်းရှာဖွေကြသည်။ လူသိများသော ဂမုန်းအင်ခေါ် ဂမုန်းပန်းတမျိုးသည် ထိုတောင်မှ အများအပြားထွက်၍ အမြို့မြို့အနယ်နယ်သို့ တင်ပို့ ရောင်းချကြလေသည်။ တောင်တက်ခရီးလမ်းတွင် နားနေရန်စခန်းများရှိသော်လည်း ရေတံခွန်စခန်း တခုသာ အရိပ်အာဝါသ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဇရပ်တို့ရှိကုန်၏။ စခန်းများမှာ ရေတံခွန်၊ ရွှေရင်စို့၊ စိုင်တမော့၊ ဒိုးပင်၊

မောင်ရင်လိမ့်ကျတို့ဖြစ်ပါသည်။ သွားရောက်နိုင်သည့် ခရီးလမ်း များမှာ သံလွင်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ ဝင်းကျန်ရွာ၊ တရုတ်လှရွာတို့မှ လှည်းဖြင့်သွားရောက်နိုင်ပြီး ဖါးအံမြို့မှ မော်တော်ကားနှင့် သွားလျှင်တောင်ခြေအထိ ဂမိုင်ခန့်ဝေးသည်။ ပဲ့တော်ချိန်မှာ တပေါင်းလဖြစ်သည်။ သံလွင်မြစ်ကြောင်းသွား သင်္ဘောပေါ်မှ တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ စေတီတော်ကို ထင်ရှားစွာ ဖူးမြင်နိုင်လေသည်။ ယခုအခါ တောင်တက် ကျောက်လှေခါးတည် ဆောက်ရန် ဂေါပကအဖွဲ့က စီစဉ်လျက်ရှိလေသည်။ တောင်၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြန်မာကရင် မှန်တို့နေထိုင်သော ရွာအများအပြားရှိလေသည်။

သဇင်ဂမုန်း၊ မြိုင်လုံးလျှံလျှံ၊
 သူတော်အများ၊ တရားရွာကြံ၊
 ဇွဲကပင်ဟု၊ ခေါ်ပြုဆိုပြန်၊
 တောင်တော်မြတ်၊ ဆံဓါတ်ကိန်းဝပ်မှန်။

○ ○ ○

(၃၉) လိုအင်ပြည့်ဝ ကေလာသ

ရှေးအခါကာလ၌ ကေလာသရသေ့ကြီး နေထိုင်ခဲ့သော တောင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတောင်သည် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၏ အနောက်တောင်ဘက် တောင်စွန်းရွာ အနီးတွင် တည်ရှိသည်။ တောင်၏အမြင့်ပေ ၁၀၀၀-ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ တောင်ထိပ်တွင်ဥာဏ်တော် ၃၅-တောင်ခန့် မြင့်သော စေတီတော် တဆူရှိသည်။ ၎င်းစေတီသည် ကေလာသ ရသေ့ကြီးဆံတော်ဓါတ်မြတ်တဆူကို သွင်းနှံ့ဋ္ဌာပနာ၍ တည်ထားခဲ့သော ဆံ

သမိုင်းသစ်

တော်ရှင်စေတီတော်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတောင်ကို ကေလသတောင် ဟု ခေါ်သကဲ့သို့ ထိုတောင်ပေါ်ရှိ စေတီတော်ကိုလည်း ကေလသ စေတီ ကေလသဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်ကြကုန်၏။ မီးရထားဖြင့် ခရီးသွားသူတို့သည် မီးရထားပေါ်မှပင် ကေလသ စေတီတော်ကို ဖူးမြင်နိုင်ကြလေသည်။

တောင်ပေါ်တွင် သစ်ဝါးအလွန် ပေါများလှသဖြင့် ထိုတောင်၏ အနီးအနားရှိ ရွာများ၏ သစ်ဝါးခုတ်လုပ်ရာတောင်လည်းဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်အချို့ မြေညီရာနေရာတို့တွင် ငှက်ပျောခြံအများနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ပျိုးသော ခြံများရှိလေသည်။ ထိုကေလသဘုရားသို့ သွားရောက်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းဝိပဿနာတရားများကို အားထုတ်လျက် အလို့ရှိသော ဆုကိုတောင်းလျှင် အလုံးစုံပြည့်ဝသည်ဟု ယုံကြည်ကြသဖြင့် အချို့လူတို့သည် စေတီတော်သို့ သွားရောက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် တရားအားထုတ်ကြလေသည်။

ထိုကေလသတောင်ကို ရှေးအခါက ဒွါးခလွန်းတောင် ဟု ခေါ်သည်။ ထိုတောင်၏ မြောက်ဘက်တွင် ကျီးပင်ချောင်း၊ တောင်ဘက်တွင် ဓနုးချောင်း၊ အနောက်ဘက်တွင် ဝင်းကချောင်း စသည်ဖြင့် ချောင်းများ ဝိုင်းရံထားသောကြောင့် ဒွါးခလွန်းတောင်၊ မှန်ဘာသာအရ ချောင်းဝိုင်းသော တောင်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုတောင်ပေါ်ရှိ စေတီတော်ကို သက္ကရာဇ် ၁၁၇-ခုနှစ် တိုက်ကုလားမြို့စားသပေါ်မင်း လက်ထက်တွင် တည်သောကြောင့် ရှေးအခါကလက ကျိုက်သီလပေါ်ဟု တွင်လေသည်။ ယခုအခါ ကျိုက်ကေလသမြန်မာဘာသာဖြင့် ကေလသဘုရား၊ ကေလသတောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ကေလသရသေ့ကြီးတည်

ထားစဉ်အခါကဘိနပ်တော်အတောင် ၅၀-ခင်း၍တည်ထားခြင်း
ကြောင့် ဇင်းကျိုက်စေတီ ဇွဲကပင်စေတီတို့ထက် ဥာဏ်တော်
ပိုမြင့်လေသည်။

မြိုင်ယံတင့်ဆန်း၊ ပင်နန်းဝေဝေ၊
ကေလာသဟ၊ မည်ပြုခေါ်ပေ၊
ပန်ဆုယူက၊ ပြည့်ဝမသွေ၊
စေတီမြတ်၊ တည်အပ်တောင်ထွင်မြေ။

၀

၀

၀

ဘုရားမင်း

မဟာကာရုဏီကော၊ နထော

ဗုဒ္ဓေါမေဋ္ဌာတု-သိသကေ

မဟာကာရုဏီကော လူရောနတ်ပါ၊ သတ္တဝါကို
ရာဟုလာသားအမျှထားလျက် သနားခြင်းဂရုဏာလည်း
ရှိတော်မူထသော နထော-လောကသုံးဖြာ ဗြဟ္မာနတ်လူ
သုံးပုံသို့ ကြည်ဖြူကိုးကွယ် မှီတယ်ရာအစစ် ဖြစ်ကြီး
ဖြစ်တော်မူထသော ဗုဒ္ဓေါ-လောကီလောကုတ် အမှန်
ဟုတ်သည်၊ ဒုက္ခသမုဒယ နိရောဓနှင့် မဂ္ဂရုစံဖြာ၊ လေး
သစ္စာကိုဆရာမကူ သယမ္ဘူဥာဏ်မြတ်ဖြင့် တတ်တတ်
ထင်ထင် သိမြင်တော်မူတတ်သော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်
မြတ်သည်၊ မေ-ခန္ဓာငါးဝ၊ သမုဟကိုအတ္တသမုဒ်အကျွန်ုပ်

၏ သီသကေ လေးထွေဘူတ၊ ကာယကိုယ်တွင် အမြတ်
ထင်သည် ဦးပြင်ထိပ်ထက်၌ ဌာတု-ဂရုဏာ ရှေ့ထား
သနားသောအားဖြင့် တန်စားရပ်တည်တော်မူပါမဟာ
ဂရုဏာတော်သခင်အရှင်မြတ်ဘုရား.....။

○ ○ ○

ကျိက်ထီးရိုးဘုရားရှိခိုး

အဘူတံ၊ သီသ သဒ္ဓိသံ၊ သဗ္ဗလောက ဟိတတ္တရံ
ဝိစိတ္တရံ အစိန္တေယျံ- ငန္ဒေ ထူပံ အနုတ္တရံ။

အဘူတံ မဖြစ်ဘူးဘဲ ဖြစ်တတ်မြဲ၍ အကဲလွန်တိုင်
ရှုမနိုင်အောင် ခုတိုင်မတ်မား၊ ထင်ကျော် ကြားသည့်
ကမ္ဘာထိပ်ထက် တောင်စွန်းဝက်ဝယ် ကြက်ငယ်ဝပ်မျှ
ထက်မြူးကြွခါ သဒ္ဓါဖြိုးမောက် အံ့ဩလောက်ပေထ
သော သီသ သဒ္ဓိသံ ယောဂီဓလေ တောမိုမေ့သည်
ရသေ့ ရှာန်ပျော် ဥက္ခေသင်းတော်နှင့် ရှုမျှော်နိုင်ဆဲ တူ
ပေထသော သဗ္ဗလောက ဟိတတ္တရံ လုံးစုံဥဿဟ ဇော
စိတ်ကြသည့် များလှသောင်းသောင်း လူအပေါင်းတို့၏
ခညောင်းဝပ်လျှိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇာ ကျိုးထူးရာ
လည်း ဖြစ်ပေထသော ဝိစိတ္တရံ သောင်းလောကဓါတ်
ဇမ္ဗူရပ်၌ နှံ့စပ်ကျော်ဟီး တောင်ထွန်ကြီးဝယ် အစွန်း
တယ်လျက်အဆန်းတကျယ်လည်းဖြစ်တော်မူပေထသော
အစိန္တေယျံ ဘယ်လိုတုက်တုက် ဘယ်အချက်ကြောင့်

ပြိုပျက်မကျ ကျောက်စွန်းမျှပေါ် တည်ရနော်ဟု ဘုန်း
 တော်နှင့်ဂုဏ် အလုံးစုံကိုအာရုံစွဲမီ မကြံစည်နိုင်ထသော
 အနတ္တရုံ-မြင့်ပေးကြမ်းတမ်း ခရီးပန်းလည်း၊ဘေးဘျမ်း
 မထင်၊ ဘုရားရှင်ကို မြင်လျှင်ရှင်လန်း မမောပန်းဘဲ
 ဇောဠါန်းပီတိ သဒ္ဓါဟိဖြင့် မရှိမဆိုင်း အနန္တဂိုဏ်းဝင်
 မနှိုင်းယှဉ်အပ်၊ မြတ်ကြီးမြတ်တော်မူပေထသော ထူပံ
 ဆံတော်မိတ်မြတ် ကိန်းဝပ်ပျော်ရာ၊ ခြောက်ရောင်
 ဖြာသည့် ကြေငြာလွမ်းမိုး ကျိုက်ထီးရိုးဟု တန်ခိုးထင်
 ပေါ် ဆံတော်ရှင် စေတီတော်ကြီးကို အဟံ အရှင်မြတ်
 ခြေရင်း ဇောစိတ်သွင်း၍ ဝပ်စင်းကော်ရော် တပည့်
 တော်သည် ဝန္ဒေဝန္ဒာမိ ဂုဏ်တော်ထုံမှမ်း ပုံတော်မှန်း
 လျက် ခြီးမှမ်းထောပနာ ဆယ်ဖြာညွတ်ကြီး လက်စုံမိုး
 ၍ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ပါ၏ အရှင်မြတ်ကြီး ဘုရား....။

○ ○ ○

ဂဝမ္ပတိရဟန္တာနှင့် စပ်ဆိုင်သမျှသိကောင်းစရာများ

သုဝဏ္ဏဘူမိ ဂန္ဓာနာ၊ ဂဝမ္ပတိစာ ရဟန္တာ
 ပိတရာ ပူဇနတ္ထာယ၊ ဗုဒ္ဓဂုဏ အဒေသယံ။

(အနက်) : အပရဘာဂေ-မဟာသက္ကရာဇ်၊ တွက်စစ်ရေသော်
 အနှစ်တရာ၊ တဆယ်သာသည့်၊ ခါမ္ဘီပုဏ္ဏမ- တပေါင်းလ၌၊
 တိဿဓမ္မ၊ သီဟရာဇာ၊ နန်းတက်လာသည့်၊ ဂ-ခါလမြောက်
 ရောက်သည့်နောက်ဝယ်-ဂဝမ္ပတိစာ- ရဟန္တာဂဝမ္ပတိနာမကျော်

ဟီး၊ရဟန္တာထေရ်ကြီးသည်၊သုဝဏ္ဏဘူမိ - သုဝဏ္ဏဘူမိ၊အမည်
 ရှိသည်။ ရှေ့တံရောင်တို့၊အလျှံပြီ။ သည်၊မြို့ကြီးရှိရာသို့၊ ဂန္ဓာန-
 မြေမှမထင်၊ စျာန်ဘိဉာဉ်ဖြင့်၊ ကောင်းကင်တလ၊ စံမြန်းကြ၍၊
 ပိတရာ-ရှေးဘဝက အဘတော်ဘူး၊ သီဟရသေ့ထူးကို၊ ပူဇ-
 နုတ္တယ-မိမိဖြစ်ပုံအကြောင်းစုံကို ပေါင်းခြံစုဝေး၊ပြန်ပြောင်း
 မေးခါ၊ ဟောကြားပါ၊ ဆရာရှင်စော၊ မြတ်ဇီနောကို၊ မနော
 ဟဒယ၊ ဇောစိတ်ကြွခါ၊ ပီတိဖြာ၍၊ ပူဇာယန၊ သက္ကစအလို့
 ငှါ၊ ဗုဒ္ဓဂုဏ် - သုံးလူ့ ဆရာ၊ တို့မြတ်စွာ၏၊ ဂုဏာနန္ဒ - အဝဝကို
 အဒေသယိ - သူသာမက၊နောင်တော်မှသည်၊အစဦးဖြာ၊ လူများ
 စွာအား၊ထောက်ထားညွှာတာ၊ ဟောကြားတော် မူရှာပြီ။ ။

ဂါထာ သတ္တမေ ဒေသေတွာန၊ ဂေါတမေန ပဉ္စသတာ၊
 ဣမံ ဂတာဒေသနာယ၊ မောစယိံ သုစပေနေယျာ။

အနက် သတ္တမေ-ဂဝမ္ပတိရောက်လာပြီးနောက်၊ ၇-ရက်မြောက်
 ဌာ၊ ဒေသေတွာန- ဘုရားရှင်နှင့် တကွ၊ နောက်ပါ များစွာ
 ကြွလာဘို့ကြောင်း၊ သင်္ခန်းချောင်းစသည်ကို၊ ပြောကြားပြီး၍၊
 ဂေါတမေနဘုရားရှင်ဂေါတမနှင့်တကွ၊ ပဉ္စသတာ-နောက်လိုက်
 နောက်ပါ၊ ရဟန်း၅၀၀-တို့သည် ဣမံ ဌာနံ၊ နာမကျော်ဟီး၊
 သုဝဏ္ဏဘူမိခေါ် ရှေ့မြို့တော်ကြီးသို့ ဂန္ဓာ သောင်းသောင်း
 ဖျဖျ ကြွရောက်လာကြကုန်ပြီ။ အဂတာ ကြွရောက်လာပြီး၍
 ဝေနေယျဉ္စ ကျွတ်သင့်စရာ သတ္တဝါတွေကို မောစယိံ သု သံ
 သရာရေး၊ လာမည့်ဘေးကို ကင်းဝေးစေတော်မူကုန်ပြီ။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား

ဂါထာ ကေသဂ္ဂ ဓာတုယော၊ တာပသာနံက္လုဒ္ဓိမယော ဒတ္တာ-
ထူပံ ဌပေတွာန၊ အာဘောသေန၊ ဌတော၊ ဂတော။

အနက် အထ....ရှေ့ကိုယ်တော်မြတ်၊ ပြန်လည်လတ်သော်....၊
တပည့်တော်တို့၌၊ အနာထာယ ကိုးကွယ်ရာမဲ့၊ မဖြစ်ခဲ့အောင်၊
ကြံဆောင်ဖန်တီး၍၊ မေမေ- အရှင်သားမှည့်ခေါ်၊ တပည့်
တော်အား၊ နာထံ အားထားသမှု၊ ကိုယ်စားပြု၍၊ ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်ဘို့ရာကို၊ ဒေထ အရှင်ဘုရား တပည့်သားတို့အား
သနားသမှု ကိုယ်တိုင်ပြု၍ ယခုမကြာ၊ပေး သနားတော်မူပါ
ဘုရား၊ ဣတိ ဤသို့ ယာစိတော တောင်းပန်အပ်သည်ရှိသော်
ဣဒိမယာ နီလ-ပီတ- လောဟိဘနှင့် သြဒါတပါ- ရောင်ခြောက်
ဖြာဖြင့်၊ ကြားကြားဆင့်ဆင့်၊ တင့်တယ်မြင့်စွာတန်ခိုးပြာဋိဟာဖြင့်
ပြီးသောကေသဂ္ဂဓာတုယော၊ စေတီ၎-မျိုးခေါ်ရိုးစဉ်လာ၊ ရှိသည်
မှာတွင်၊ ဘုရားရှင်၏၊ ဦးတွင်ပေါက်ရောက်၊ ထွန်းတောက်ပတ်
မိုး၊ ဆံတော်ဓာတ်မျိုးကို၊ တာပသာနံ၊ တိဿသီဟ ကေလာရဟု
ရသေ့ သုံး ဘော်၊ မြတ်သူတော်တို့က၊ ဒတ္တာ ဦးခေါင်းရတနာ၊
ရွှေလက်ျာဖြင့် လှည့်ခါပတ်လည်၊ သုံးသပ်သည်မှာ၊ ပါသည့်
ဓာတ်ဘော် လေးဆူတော်ကို ပေးတော်မူပြီးမှ ထူပံ စေတီ
ခေါ်ရိုး၊ ဆံတော်ဓာတ်မျိုးကို၊ ဌပေတွာန အားကိုးသမှု တည်
ထားပြု၍- အာကေသေန၊ မြေမှမထင်၊ ကောင်းကင်ပြင်ဖြင့်၊
ဂဒတာ ရှေ့စက်အစုံ ကြာပဒုံကို၊ ဖြန့်ဖြူးလွှား၍၊ ကြသွားတော်မူ
လေသတည်း။

သမိုင်းသစ်

ကျိုက်ထီးရိုးသမိုင်းနှင့်သက်ဆိုင်သမျှ သက္ကရာဇ် အထောက်အထားများ

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဘိုးတော်အဇ္ဈနမင်းကြီးနှင့် ဒေဝီလရသေ့
တို့ တိုင်ပင်ပြီး ရောက်ဆဲသက္ကရာဇ် ၈၄၉ ကိုဖြိုပြီး ၂ ခုကြွင်း
ထားရာမှ တိုးထက်လာသော သက္ကရာဇ် ၆၈-ခုနှစ်တွင် ဘုရား
လောင်းသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို တွားမြင်သည်။

သက္ကရာဇ် ၄၂ ခုနှစ်တွင် တိဿရသေ့ကြီးကို တွားမြင်သည်။

သက္ကရာဇ် ၈၉-ခုနှစ်ရသေ့ကြီး အသက် ၄၇-နှစ်တွင်ဥတွား
သတို့သားများပေါက်တွားသည်။

သက္ကရာဇ် ၉၉ခုနှစ်အသက်၁၀-နှစ်တွင်ညီတော်သိဟရသေ့၏
သား ကွယ်သွန်သည်။

သက္ကရာဇ်၁၀၀-ခုနှစ်တွင် မဇ္ဈိမဒေသ မိတ္ထီလာပြည် အတုလ
သူဌေးသွီး ထုမနဒေဝီမှ၈၀မွတ်ရဟန္တာလောင်းကို မွေးဘွားပြန်
သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၀၇ ခုနှစ်ဘုရားရှင်ငါးဝါ အရ ၇-နှစ်အရွယ်
၈၀မွတ်ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၀ ခုနှစ်တွင် နောင်တော် ရသေ့ကြီး၏ သား
တိဿဓမ္မသိဟရာဇာမင်းနန်းတက်သည်။အသက် ၂၁ နှစ်

သက္ကရာဇ် ၁၁၀ ခုနှစ်အသက်၁၀-နှစ်ရှိ၈၀မွတ်ရဟန္တာသုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိ သထုံပြည်သို့ကြွလာတော်မူသည်။

ထိုနှစ်သက္ကရာဇ်၁၁၀ ခုနှစ်ရှစ်ဝါအရ ဘုရားရှင်သည် ရဟန္တာ
ငါးရာနှင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသထုံသို့ ကြွလာတော်မူသည်။

ထိုနှစ်သက္ကရာဇ် ၁၁၀ ခုနှစ်မှာပင် ဘုရားထံမှ ဆံတော်ရ
သည်။ ထိုအချိန်တွင်တိဿရသေ့ကြီး အသက် ၆၈-နှစ်ရှိသည်။

ဆံတော်ရပြီး၁၂-နှစ်အကြာသက္ကရာဇ် ၁၂၂ ခုနှစ်ရသေ့ကြီး
အသက် ၈၀-တွင်ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီတော်တည်သည်။

ကျမ်းပြီး နိဂုံး

ကျမ်းပြီးနိဂုံး ကမ္မည်းဆုံးရန် စိကုံးကဗျာ အလင်္ကာဖြင့်
 မြတ်စွာဗုဒ္ဓ၊ သုံးလက၏ အံ့စွာဆံခြည် ဒီပနီကို ခေတ်မှီစွာလုပ်
 သမိုင်းအုပ်ဟု ရေးထုတ်ပါရ။ ကုသလကြောင့်၊ ဘဝနောင်ခါ၊
 ဖြစ်သောရာမှာ မြတ်စွာထွဋ်သို၊ ဆုပန်ဆို၏၊ ထိုထိုဘဝ ပစ္စက္ခနှင့်၊
 မှားစွအယူ၊ ကျင့်အမှုကို၊ ဆံမြူမရှိ၊ သန့်ရှင်းတိလျက်၊ မြတ်သည့်
 ဘုရား၊ မြတ်တရားနှင့်၊ မြတ်ဖျားသံဃာ၊ ရထနာကို၊ ပညာမျက်စိ၊
 မျှော်မြင်သိ၍၊ သတိပဋ္ဌာန်၊ အကျင့်မှန်နှင့်၊ လျင်မြန်ဆောစွာ၊
 ဘာဝနာဖြင့်၊ ခါခါပွားများ၊ မဂ်ဘုရားကို၊ ရငြားကေန်၊ တောင်းဆု
 ပန်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ထုတ်ခြောက်-ရောက်စေသောဝင်။

အမှားပြင်ချက်

ဝါမုက်နှာ ၈၀ ကြောင်းရေဝါကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားအစား
 ကျိုက်ဆီရီဘုရားဟူ၍၎င်း၊ ဝါမုက်နှာ ၈၈ ကြောင်းရေ ဝါ
 ဇရပ်ကြီးအဆောင်ကိုအစားဇရပ်ကြီး ဝါ-ဆောင်ကိုဟူ၍၎င်း၊
 စာမုက်နှာ ၉၄ ကြောင်းရေ ၇ မင်းလှသိမ်သူ အစား မင်းလှ
 သိမ်သူရ ဟူ၍၎င်း ပြင်ဆင်ဖတ်ရပါကုန်။

ပေးတန်း-ရေးသားသော

အောက်ပါ စာအုပ်များ

မကြာမှီ ထွက်တော့မည်။

တောင်ပြုံး ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားသမိုင်း။

အမရပူဂဏ္ဍိ၊ ရတနာဂူ ဘုရားသမိုင်း။

ဘေသဇ္ဇနယ အလင်းပြ ဆေးကျမ်း။

၂၆